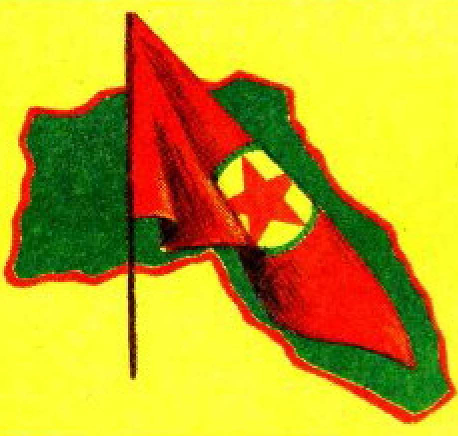

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Aylık gazete

Berxwedan

15 Haziran 1993
Sayı 160
Fiyatı 3.- DM

BAŞKAN APO:

Daha boyutlu bir savaşa hazırız

■ Elimizden geldiğince ileride de ateşkes sürecini dayatacağız. Ancak bu eşit ve özür koşullarda, teslimiyeti dayatmayan ve karşılıklı olan bir ateşkes olmalıdır

"Biz Anadolu askerini vurmak istemiyoruz. Öldürülen askerlerin kimin çıkarı için öldürüldüğünü, hangi çıkar için savaşa sürüldüğünü Türk kamuoyu da görmeli"

Ve Erzincan, güneşini sizden alır yoldaşlar:

ADİLE ŞAHİN

Adı, soyadı: Adile ŞAHİN
Kod adı: Zilan
Mücadeleye katılış tarihi: 29 Mayıs 1992
Şehit düştüğü yer: Erzincan-Kemah

Tarihimiz, Kürt kadınının gösterdiği kahramanlık ve direniş örnekleriyle doludur. Bu örnekler yıllarca dilden dile, nesilden nesile destanlaştırılarak gelmiştir. Bir Bêrîvan yoldaş, bir Zekiye, Rahşan yoldaş bunlardan sadece bir kaçıdır. Bu ve benzeri destanlar yaratan Kürt kadınının direnişleri tüm Kürdistan'da olduğu gibi, Dersim'de de yaratılmıştır. 38'lerde Bese'yle, bu gün Newroz, Zekiye yoldaşlarla bu gelenek sürdürüldü. Bu direnişin en son halkasını Zilan arkadaşın şahadeti tamamladı. Toplumdan, bütün sosyal-siyasal yaşamdan tümüyle soyutlanan, köleliğe mahkum edilen Kürt kadını, bugün ölümünü göze alarak, erkeğin önünde serhıldanların en ön saflarında yer almakta, savaş cephesinde erkek yoldaşlarıyla omuz omuza savaşmakta, direnmektedir. Bugün Kürt kadını, aydınıyla, köylüsüyle akın akın saflara katılarak, Kürdistan'ın kurtuluşuyla beraber kendi kurtuluşunu sağlamak için savaşıyor. Zilan yoldaş da bu savaşta üzerine düşeni yapmak, bu soylu değerler zincirinin en yeni, en önde gelen halkalarından biri olmak için saflara katılmaya karar verir.

Zilan yoldaş, Urfa'lı yurtsever bir ailenin çocuğu olarak, Kürt gerçekliğini, Kürdistan mücadelesini öğrenerek büyür. İlk siyasi bilgilerini, partiyi, verilen mücadeleyi ailesinden öğrenir. Çocukluk ve gençlik yılları askeri cunta dönemindeki baskılar altında geçer. Sömürgeci ordu güçlerinin halkına, kadınlara yaptığı zulme yakından tanık olur ve bunları gördükçe içindeki kin ve intikam duygusu giderek artar. Bu duyguyla beraber akın akın saflara katılımın olmasından da etkilenerek bir an önce saflara katılmak ister ve bu arada üniversite sınavlarına katılır. Üniversitede bir grup oluşturarak beraberinde birkaç arkadaşını da alarak gitmenin daha uygun olacağını düşünür. Bu düşüncesini üniversiteye başladığının birinci yılının son ayında gerçekleştirir. Ve bir grup arkadaşıyla beraber 29 Mayıs 1992'de Dersim sahasında saflara katılır.

Saflarda bir ay eğitim görür. Bu eğitim döneminde bir parti militanı olmak, bu kişiliğe ulaşmak için büyük çaba harcar ve bunda büyük bir aşama kaydeder. Partiye katıldığının ilk gününden itibaren yoldaşlarına kendini olgunluğu, direngenliği ve neşesiyle sevdirir. Yoldaşları arasında oynanan her halaya, Kürt halkının birliğini simgelercesine, mücadelesindeki ihtişamı gösterircesine katılmaktan, o güzel oyunuyla bu halayın bir halkası olmaktan, yoldaşlarına moral vermekten hiçbir zaman geri kalmaz.

Eğitim gördükten sonra faaliyet yürütmek üzere Kemah'a gönderilir. Bu alanda düşmanla girilen bir çatışmada Zekiye yoldaşıyla birlikte sonuna kadar büyük bir direniş göstererek son kurşunlarına kadar çarpışarak, faşist sömürgeci ordu güçlerinin eline sağ geçmemek için son kurşunuyla kendini şahadete erdirirler. Zekiye ve Zilan yoldaşlar Erzincan'da ki ilk bayan şehitlerimizdirler. Buradaki ilkler olmalarıyla tarihe adlarını yazdırdılar.

Partimiz saflarında yaratılan özgür kadın kişiliğinin en son temsilcilerinden biri olan Zilan yoldaşın bu direnişi, asırlardır sürdürülen barbar sömürgeciliğe ve onun en son temsilcisi TC'ye karşı meydan okumaktır. Bu direniş kendisini Dersim dağlarının sarp kayalarından uçurumlara atan Kürt kadınının soylu direniş ruhuyla ve devrimci sosyalist bir bilinçle, büyük bir yurtseverlikle bezenmiş, parlak bir direniştir. Partiye, Kürt halkına ve devrime bağlılığın en soylu örneğidir.

Onun bu büyük direnişini kendimize örnek alacağız ve onun anılarını mücadelemizde yaşatacağız.

ŞEHİTLER ÖLMEZ

Bir gerilla hayatı dinledim bugün
Bir güneş parçası,
Bir yürek yarası...Halkının umudu,
Newrozlarda ateş,
İsyanlarda zılgıt olmuş bir gerilla...
Bir gerilla hayatı dinledim bugün
İşkenceyle öldürülmüş
Cesedi parçalanmış ve o haliyle bile,
Korku salar hainlere...
Hayatı da değildi gerçi,
Ölümüydü bu gerillamın,
ve ben, ağıtlardan değil
Zılgıtlardan dinledim bugün
Gerillanın ölümünü
Anladım, anladımki o zılgıtlardan
Bir kez daha
Şehitler ölmez, Gerillalar ölmez...

Mücadele Arkadaşları

GÜNEŞİ NERDEN ALIR

Sömürücünün umudunda iken
dünyamız
Elbette kolay değil yaşamak
Ya da bekleyişteki
halkı anlamak
Savaşırken tanık olursunuz
Gerillanın bıraktığı kan izlerinden
Bazen yaşarken bile destanlaşır
İnsan yüreği bu bilinmez
Suya rüzgara kaç kez
Katmerli sevda yaktığı
Bel vermeden
Diz kırmadan
Sorulmaz hiç
Bu yürek bu güneş
Nerede alır direnci
Nereye dek saklar
Bunca kederi, zulmü

Mücadele Arkadaşları

Berxwedan
Aylık Gazete
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
4000 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
(ÜLKE HABERLERİ)
Tel:(49-0211) 78 83 851-2-3
Berxwedan
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Matbaa: Druckhaus Bonn
Dağıtım: Agri Verlag Köln

Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 18.- DM	6 ay 20.- DM
12 ay 36.- DM	12 ay 40.- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

Ulusal seferberlikle özgürlüğe yürüyelim!

■ ■ ■ TC'nin imha savaşına verilecek karşılığın adı ulusal seferberlik olacaktır. Bunun dışında hiçbir yol bizleri özgürlüğe ve bağımsızlığa ulaştıramaz. Ulusal seferberliğe katılmak vazgeçilmez ulusal görevdir. Ulusunu, yurdunu seven her insan bu seferberliğe katılacaktır. Bu ruh ve yürüşle tüm kurumlarıyla savaş makinesi haline gelen faşist TC'nin üstüne üstüne gidilecektir. Korku ve yılgınlık yaratmak isteyen TC'nin üstüne korkusuzluğun ve cesaretin yarattığı ulusal kurtuluş güçleri korkusuyla yürünecektir

KÜRDİSTAN'da siyasal gelişmeler artık o kadar tempolu gelişiyor ki zaman zaman günlük siyasal kararlar bir gün sonra eskiyor. PKK'nin gündemi belirlemedeki yaratıcılığı, esnekliği ve kıvraklığı düşmanın politika yapmasını zorluyor. TC her gün şaşkınlık geçiriyor. Kürt sorunundan kurtulmak için yaptığı her manevra bu sorunla daha fazla boğuşmasını getiriyor. Nitekim ateşkes sonrası geleneksel yöntemlerle Kürt sorununu tasfiye etme çabası savaşın daha da boyutlanacağı yeni bir süreçte karşılaşmasını beraberinde getirmiştir.

TC ateşkese karşı hiçbir olumlu karşılık vermediği gibi, siyasi bir çözüme yanaşacağı hatta reform yapabileceği konusunda bile bir niyet ortaya koyması söz konusu olmamıştır. Ateşkes sürecini Kürt sorununu çözmek için değil, PKK'yi çözmek için değerlendirmeye çalıştığı iyi görüldü. Kürt sorununu çözme değil, susturarak, sindirerek, ezerek Kürt sorunundan kurtulmak amacında olduğunu Kürt halkı da, tüm dünya da tanık oldu.

PKK'nin ateşkes kararına TC'nin ateş kesmeme ile karşılık vermesi ateşkesin ömrünü de belirledi. PKK, devletin sürekli saldırılarına, köyleri yakıp yıkmasına uzun süre sessiz kalamazdı. Gerillayı kuşatma ve tasfiye etme amacına PKK doğal olarak karşılık verecekti. Zaten Nisan ayındaki basın toplantısında Başkan APO ateşkesi koşullu olarak uzattıklarını açıklamıştı. Yine bu basın toplantısına katılan örgüt ve parti liderleri ateşkesin tek taraflı olmasının mümkün olmadığını belirtmişlerdi. Faşist TC, bu açıklamaları bilerek operasyonları sürdürdü. Bunun tercümesi biz siyasi çözümü değil şiddetle ezmeyi tercih ediyoruz, savaşı tercih ediyoruz olduğuna göre PKK'ye düşen görev savaşı tek taraflı olmaktan çıkarmaktı. Bingöl eylemini böyle değerlendirmek gerekir. PKK'nin bir ulusun iradesi olduğu, bu iradeye teslimiyet dayatmanın savaşı tırmandırmaktan başka bir sonuç vermeyeceği bu eylemin başlattığı yeni süreçle bir daha anlaşıldı.

TC ateşkes sürecinde Özal'ın ölümü, Demirel'in Cumhurbaşkanı seçilmesi, hükümet sorununu gündemde tutarak 17 Mart'ta başlatılan siyasal atılımı boşa çıkarma çabası içinde oldu. Bingöl olayı ile birlikte Türkiye'nin gerçek siyasal gündemi ortaya çıkınca TC işi yine demagojiye getirerek savaşı yeniden başlatanın PKK olduğunu sahtekarca işlemeye çalıştı. Bununla ülke çapında geliştirdiği operasyon ve imha hareketlerine meşruluk kazandırmayı amaçlıyordu. Ateşkes sürecinde gerçekleştirdiği operasyon ve imha hareketlerini örterek, kamuoyu ve dünyadan gelecek baskıları savuşturmak hatta yeni dönemin siyasi faturasını PKK'nin üzerine yıkmayı hedefliyordu. Ne var ki ateşkes sürecinde TC'nin tutumu bilindiğinden savaşın yeniden başlatılmasının sorumlusunun TC olduğunu gözden kaçırmak mümkün değildi.

Bingöl eylemiyle TC'nin geleneksel entrika, komplo ve ezme politikasına dur denilerek kurduğu hesaplar yine altüst edilmiş oluyordu. Ateşkes süresince ne kadar tek taraflı savaş, entrika ve komplo sürse de siyasi olarak kazançlı daki imha operasyonlarını gizlemeye çalıştı. Masum devlet haksızlığa uğramış toplum rolünü oynayarak Türklere ırkçıların neler neler yaptığını bolca işledi. Böylece yaptığı katliamları, köyleri yakıp yıkmaları gözden kaçırmaya çalıştı. Solingen olayının içte ve dışta yarattığı insani, duygusal etkiyi Kürdistan'da büyük operasyonlar yapma, PKK'yi ezme seferberliği için uygun ortam ve zamanlama olarak kullandı.

Bu birkaç aylık süreçte basının hiçbir dönemde olmayacak düzeyde özel savaşın propaganda bülteni haline gelmesi devletin iç ve dış kamuoyunda çok sıkıştığını kendisini ancak daha çok demagoji, daha çok yalan, daha çok psikolojik savaş yöntemleriyle kurtarmaya çalıştığını gösteriyor. Artık kendini uzun vadeli ve dayanağı güçlü politikalarla mede de Solingen olayını kullandı. 100 binin çok üstünde bir kitlenin yürüyüşü ve bu yürüyüşün protestosu TC basınında yer almazken ERNK'li tek bir bireyin içinde yer almadığı şovenist tepkileri PKK'ye yüklemesi TC'nin yalan ve demagojide hiçbir sınır tanımayacağını, her fırsatı ulusal kurtuluş mücadelesi için kullanacağını gösterdi. Bu olaylar da gösterdiki TC'nin özel savaşına karşı çok duyarlı olmak; TC'nin, ulusal kurtuluş savaşına karşı ufak bir avantaj kazanmak için akla gelmeyecek her şeyi yapacağını bilmek gerekir. TC'nin Solingen için timsah göz yaşı dökmesi artık kimseyi inandırmıyor. TC, her gün bir Solingen olayı ister, bu tür olayların olması için elinden geleni yapar. TC'nin tarihi bu tür provokasyon örnekleriyle doludur. Özel harp dairesinin (kontrgerillanın) görevlerinden biri zaten budur.

çıkan yeni dönemde TC karşısında daha güçlü mevziye yerleşen PKK olmuştur. Devletin savaştaki manevi unsuru, haklılık unsuru azalırken, PKK için ise bu unsurlar savaşı daha da yükseltecek imkanları sunacak düzeyde güçlenmiştir. Yine devletin arkasındaki güçler ve cephesi zayıflarken PKK'nin cephesi ve desteği ise güçlenmiştir.

TC yeni dönemde çok zorlanacağını bilmektedir. Zorlukların ulusal sorunu çözerek değil özel savaşı daha da tırmandırarak aşmayı ummaktadır. Bu nedenle her olayı ulusal kurtuluş mücadelesinin aleyhine kullanmayı bir görev biliyor. Ulusal kurtuluş mücadelesinin aleyhinde olacak olaylar yaratmayı da özel savaşın bir parçası olarak sürekli yerine getiriyor. Nitekim hala kuşkulu olan Solingen olayını kullanarak, bu olayı basını ve dışardaki provokatörlerini harekete geçirerek gündemde tutup Kürdistan'değil, günlük politikalarla ayakta tuttuğunu kanıtlayan bu durum, aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelemizin çok ciddi düzeyde zorlayıcı ve TC'yi pes ettirici noktaya doğru sürüklediğini çok açıkça göstermektedir.

Bonn'daki büyük özgürlük yürüyüşünün görkemli geçmesi moral bakımından TC'ye başka bir darbe oldu. Yurt dışında yüzbinleri harekete geçiren bir ulusun karşısında zafer kazanamayacağı, yenilgiye mahkum olduğunu gören TC, bu yürüyüşü gizlemek için her şeyi yaptı. Bazen ufak bir yürüyüşü bile "bölücüler kin kustu" "bölücülerin bu duruma gelmesine kim destek oluyor?" biçimindeki cümlelerle veren TC ve basın bu defa suskun kaldı. Çünkü böyle büyük bir yürüyüşün Avrupa'da gerçekleştiğini kabul etmesi bir ulusa karşı savaştığını kabul etmesi anlamına gelirdi. Bu nedenle görmemezlikten geldiği gibi bu yürüyüşü gizle-

TC Kürt sorunundan ne kadar kaçmak isterse istesin; PKK'nin siyasal hamlelerini geleneksel manevralarla ne kadar savuşturmaya çalışırsa çalışsın, ulusal kurtuluş mücadelesinin bir kartopunun, bir çığ parçasının büyümesi biçiminde karşısına dikilmesinden kurtulamayacaktır.

TC çok zalim olabilir. Ulusal imha politikasından vaz geçmek istemeyebilir, ancak Kürt tarihi de, Kürt insanı da artık olumlu yönde değişmiştir. PKK'nin azmi, direngenliği, özgürlüğe ulaşmadaki insani inadı ile Kürt halkının artık kırılmış zincirleri bir daha kolunda ve beyninde görmek istememesi bırakalım TC'yi, her türlü sömürgeciliği ve emperyalizmi pes ettirecek bir gücü ifade etmektedir. PKK ölüleri dirilten bir partidir. PKK önderliği insanları yücelten ve bu yücelikle savaştıran bir önderliktir. PKK'nin önderliği için, PKK ideolojisi için, PKK'nin örgüt yaşam tarzı için yenilgi diye bir kavram söz konusu değildir. Yenilgisizliğe ulaşmış bir önderlik ve parti vardır. Mevzi kayıpları ve geri çekilmeleri bile kazanca ve zafere dönüştüren bir politika tarzı vardır PKK'nin. PKK'de politika ince ayarlıdır. Yenilgisizliğe ayarlıdır.

Ateşkesten birkaç gün sonra Ertuğrul Özkök sanki büyük bir savaş bilimcisi edasıyla "toprağa gömülen savaş baltaları, bir daha yer yüzüne çıkırılamaz" diyordu. Herhalde PKK'yi tanımayan bazıları da buna inandırılmıştı. PKK'nin tarihini görmezlikten gelen veya böyle söylemeyi özel savaşa hizmet sayanlar bu yazın savaş baltalarının ateşkes süreciyle daha da bilendiğini göreceklerdir. PKK özgürlüğe kadar savaş bilincini yaratmıştır. Ateşkesle savaş bitmemişti, yalnızca savaşın biçimi değişmişti. Bu nedenle özgürlüğe ulaşmak için önümüzdeki süreçte savaş daha da boyutlanacaktır. Hem de Kürt halkını ulusal seferberlik ruhuyla zafere ulaşma özleminden kat be kat güç ve destek alarak.

TC siyaseti tıkanmıştır. Kürt sorununda siyasette, siyasetçilerde tükenmiştir. Yalnız siyaset ve siyasetçiler değil Kürt sorununda şiddet politikası da çözümsüz ve çaresiz kalmaktan başka bir şey ifade etmiyor. Tükenişe gitme askeri alanda da sürmektedir. Demirel'in Cumhurbaşkanlığına seçilmesi, İnönü'nün parti başkanlığından ayrılmasıyla siyasi sorumluluk mevkilerinden kaçmaları bu somut ve nesnel durumun dışa vurumudur.

Ateşkese karşı verdikleri tek cevabın ehlileştirilmiş, inceltilmiş pişmanlık yasası olması da bu gerçeği gösteriyor. Bu adım başlı başına çözümden kaçmanın ve TC için çözümsüzlüğün ve çaresizliğin adı olan şiddete devam demenin ifadesi oluyor. Çünkü Kürt sorununu siyasi yoldan çözmek isteyen, hatta Kürt sorunun da reform yapmak isteyenlerin atacağı ilk adım böyle olamazdı. TC'nin Kürt sorununda bugünkü politikasının ne olduğu bu inceltilmiş pişmanlık yasasında da görülmektedir.

Batı, ateşkes srüeci boyunca bencil çıkarları için, emperyalist çıkarları için TC'yi sıkıştırma konusunda sonuç alıcı adım ve dayatmalarda bulunmadı. Belki siyasi çözüm için TC'ye mesajlar yolladı, Kürt politikasının değişmesini istedi; eski politikalara destek vermeye istekli olmadığını hissettirdi. Ancak TC, Batı'nın tutumunun dayatıcı ve ciddi olmadığını gördüğünden zulmü ve şiddeti frenlemede kendini pek fazla baskı altında hissetmedi. Yine de uluslararası dış koşullar ve dış destek savaşı sürdürmede TC için ateşkes öncesinden daha elverişsiz ve sıkıntılıdır. Bu durum ilerde TC'nin zor durumla karşı karşıya kalmasını getirir. PKK için ise emperyalist Batı'dan gelen sıkıntıların bir kısmının aşılması söz konusu olacaktır. Ateşkes ve ulusal birlik politikası bu ülkelerin PKK'ye karşı olan eski tutumlarını sürdürmelerini zorlaştıracaktır. PKK ile ulus olayının özdeşleştiğini bu süreç net ortaya koydu. Bu durum ateşkes ve ulusal birlik politikasının önemli politik cephanelik biriktirdiğini gösteriyor.

Bonn'daki büyük Kürdistan yürüyüşünün topladığı kitlenin yarattığı moral ve siyasi etki ulusal birlik politikasının yerinde bir karar olduğunu göstermesi bakımından önemli oldu. PKK dışındaki gruplar ERNK'nin bu büyüklüğünden güç alınarak, bu büyüklüğe güç verilerek önemli siyasal sonuçlara ulaşılacağını yakından gördüler. Bu yürüyüş tüm örgütleri birliğe daha ciddi yaklaşmalarını getiren yeni bir etken olmuştur. ERNK kitlesinin gücünün ve siyasi olgunluğunun bir daha görülmesi her birey ve grubu bu kitle etrafında cepheleşmenin zorunluluğuna götürdüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz.

Ulusal birlik artık ulusal kurtuluşu bütünlüklü olarak TC'nin ve dünyanın önüne koymuştur. Ulusal birlik politikası en kısa zamanda örgütlerin de cepheleşmesiyle sonuçlanacaktır. Bunun yaratacağı siyasal cephaneliğin ulusal kurtuluş savaşımıza önemli sıçramalar getireceğini söyleyebiliriz. Bu siyasal adım bizi güçlendirirken TC'nin siyasi cephaneliğinin zayıflamasını beraberinde getirecektir. Artık TC bir ulusu şiddetle ezen konuma düşürülmüştür. Dün de TC tümden ayağa kalkan bir ulusu ezmek istiyordu. Ancak çeşitli nedenlerden, daha önce varolan kimi olumsuzluklardan cesaret alarak, demagoji yapma ve aldatma imkanı buluyordu. Şimdi buna imkan bulacak zemin ortadan kaldırılmıştır.

Ulusal cephe politikası yeni dönemde savaşımızın kimi sıkıntılarını giderirken aynı zamanda savaşı genişliğine ve derinliğine yaydıracak bir ge-

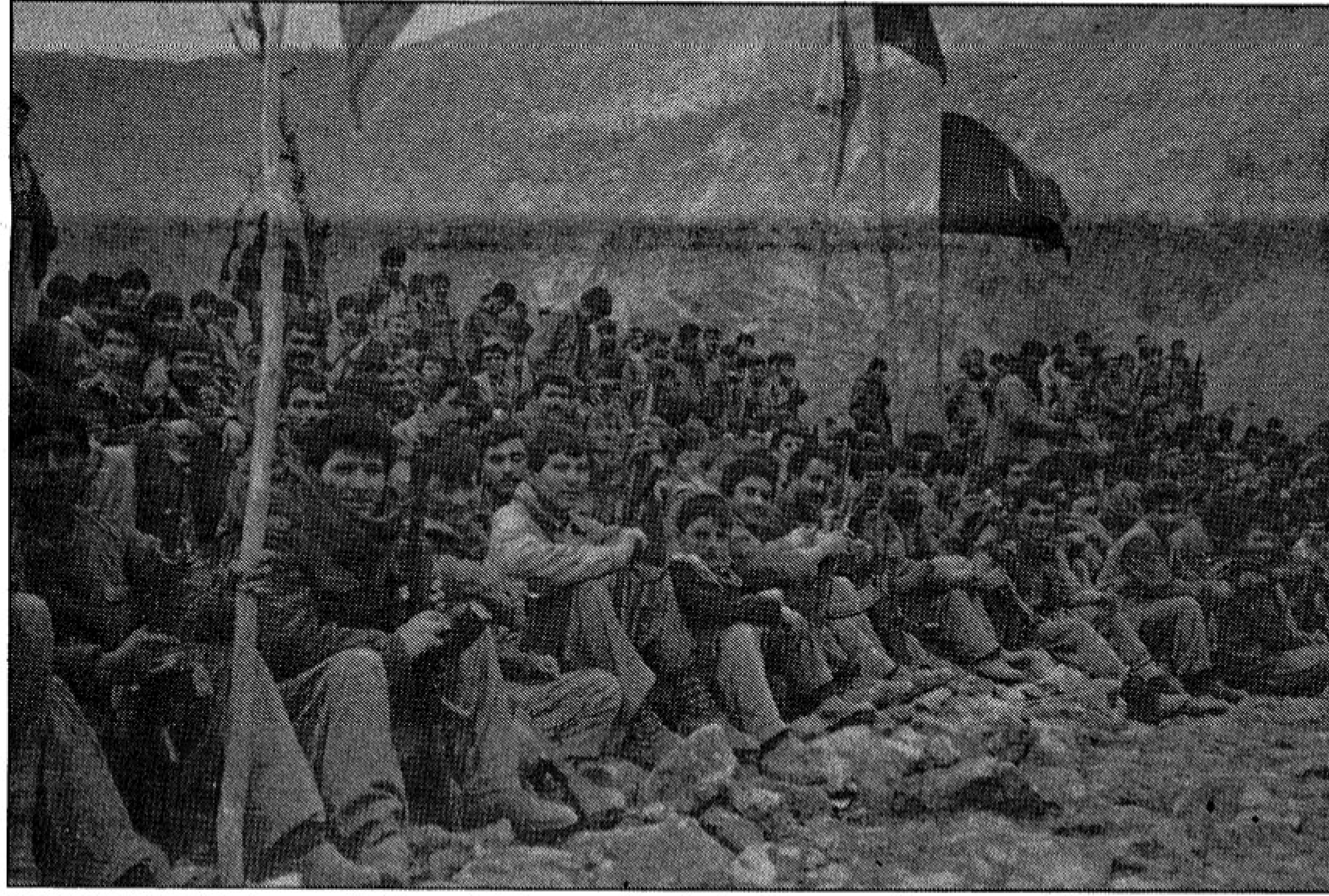
Devamı 31. sayfada

YADO'NUN RUHU ŞAD OLDU

TC'ye Bingöl'de Gerilla Şamarı

Kimlik ve özgürlük savaşı verenleri suçlu ilan etmesi ve ardından affedeceğini açıklaması bile yalnız başına devrimci ve yurtsever bir Kürdistan insanı için savaş gerekçesi olmaya yeterlidir

Berxwedan Haber Merkezi

Ateşkesin ilanıyla TC saldırılarını durdurmayarak, sivil ve savunmasız insanlarımızın katledilmesi işini aralıksız sürdürdü.

Bu süreç boyunca herkesin rahatlıkla görebileceği gibi TC ateşkese uymadı ve gereklerini karşılamaya yanaşmadı. Çok sorumsuzca davranarak bu süreci kötüye kullandı. Bir yandan ateşkesi baltalamak için yoğun bir çaba harcarken diğer yandan da ateşkesi fırsat sayarak ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmeye çalıştı. Sonuçta öyle bir ortam yarattı ki, ordu güçlerimiz her zamanki gibi en doğrusunu yaparak TC'ye anladığı dilden cevap verdiler. Sorumlusunun TC olduğu bu eylemi gerçekleştirerek hak ettiği darbeyi vurdular. Böylece ordu güçlerimiz misilleme hakkını kullanarak TC'yi bir kez daha uyardılar. Eğer ateşkese uyarak savaşı durdurup siyasal çözüme ve barışa yanaşmak isteyecekse bunun için hala vakit olduğunu, aksi taktirde savaşın daha da boyutlanarak süreceğini açıkça gösterdiler. Anlamak isteyenler için bu önemli bir uyarıdır. TC ateşkesin gereklerine bağlı kalmazsa açıktır ki ateşkesin sona ermesinden sorumlu olacaktır. Ve ateşkes 10 Haziran'da TC'nin barbar ve saldırgan tutumundan dolayı sona erdi.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin daha da gelişkin ve güçlü dönemine vardığı bir sırada PKK yeni bir süreci başlatırken önce bir iyi niyet gösterisi olarak tek yanlı ateşkes ilan ederek ve daha sonra bunu koşulu olarak bir kez daha uzatarak, böylece siyasal çözüme ve barışa tarihi bir fırsat sundu. PKK bunu yaparken bu iyi niyetin, adımın, fırsatın ve hatta bir bütün olarak başlatılan bu olumlu sürecin istismar edilmemesi, yanlış değerlendirilmemesi ve baltalanmaması için en başta TC'yi defalarca uyardı. Ayrıca TC'nin ateşkese olumlu karşılık vermeyerek mevcut inkar ve imha politikasını sürdürmesi durumunda ateşkesin de sona ereceğinin ve bu durumda daha da büyüyerek ve şiddetlenerek başlayacak olan savaştan da TC'nin sorumlu olacağını açıkça belirtmişti.

PKK'nin tek yanlı ateşkes ilan ederek iyi niyet göstermesine, siyasal çözüm ve barış istemesine karşın TC bu süreçte ne yaptı? TC, PKK'nin başlattığı bu olumlu süreci elinin tersiyle itti, görmezden geldi, bilinçlice çarpıttı, çok kötüye kullandı ve savaşı dayatarak baltaladı. Ateşkesi kabul etmediği gibi siyasal çözüme ve barışa da yanaşmadı. Çok sinsice bir oyalama taktiği izleyerek içeriye ayrı, dışarıya ayrı bir görünüm verdi. İç ve dış kamuoyunun baskısına ve yine çeşitli iç ve dış güçlerin uyarılarına rağmen büyük bir sorumsuzluk ve anlayışsızlık örneği göstererek mevcut inkar ve imha politikasını sürdürdü. Bu bağlamda ateşkesi PKK'nin zayıfladığına ve gerilediğine yorarak "PKK silah bıraksın ve gelsin Türk adaletine teslim olsun" çağrıları yaptı. Bu temelde psikolojik savaşı yoğunlaştırarak bir yandan halkımızı etkilemeye ve umutsuz kılmaya çalışırken, diğer yandan da ateşkesin iç ve dış kamuoyunda yarattığı olumlu etkiyi kırmaya çalıştı. Psikolojik alanda bunları yaparken siyasal ve askeri alanda da savaşı dayattı. Özal'ın şüpheli ölümünden sonra meydana gelen yönetim değişikliğini özel savaşa göre yaptı. Ateşkesi fırsat sayarak, ordu güçlerimizin saldırmayacağından ve hatta zorunlu kalmadıkça savunmaya bile geçmeyeceğinden yararlanarak eskiden terk etmek zorunda kaldığı veya giremediği yerlere yeniden girmeye çalıştı. Birçok alanda ve özellikle de gerilla bölgelerinde veya gerilla bölgelerine yakın yerlerdeki onlarca önemli köyü zorla boşaltarak onbinlerce insanımızı göçe zorladı. Eskiden koruculuğu kabul etmemiş köyler ile daha sonra koruculuğu terk etmiş köylere yeniden koruculuğu dayattı. Buna karşı çıkan ve kabul etmeyenlere işkence ederek ve kurşunlayarak katletti, tutukladı, evlerini ve köylerini yakarak göçertti. Aynı yöntemlerle sıradan insanları ve yurtseverleri ajanlaştırmak ve işbirlikçileştirmek için yoğun bir çaba harcadı. Bunun paralelinde ise imha operasyonlarını sürdürerek yüzün üzerinde gerilla ve yurtseveri hunharca katletti. Kısaca TC bu süreçte eskiden işlediği suçlarına yenilerini ekledi. Askeri, psikolojik ve siyasi savaşa hız vererek ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmek için büyük bir çaba harcadı.

Bu durumda tek yanlı ateşkesin daha fazla sürmeyeceği açıktı. Sürdürülmek istense bile anlamsız olmaktadır. Çünkü TC ateşkesi tanımayarak, siyasal çözüme ve barışa yanaşmayarak ateşkesle birlikte PKK'nin başlattığı olumlu sürece gerekli karşılığı vermemiştir. Mevcut inkar ve imha politikasında ısrar ederek savaşı sürdürmüş ve böylece ateşkesin işlerlik kazanmasını ve sürecin derinleşerek siyasal çözüm ve barış ortamının oluşmasını engellemeye çalışmıştır. Böylece en azından bu aşamada da olsa Kürt ve Kürdistan gerçeğini kabule yanaşmayacağını ve bu sorunu askeri yöntemle çözmekten vazgeçmeyeceğini açıkça göstermiştir. TC ateşkesi, siyasal çözümü ve barışı reddetmekle savaştan yana olduğunu ve savaşta ısrar ettiğini açıkça ortaya koymuştur. Böyle davranmakla ateşkesin sürmesini ve derinleşmesini de sona erdirmiştir. Fakat bu durum hiçbir zaman ateşkes, siyasal çözüm ve barışın gündemden kalktığı anlamına gelmez. Çünkü bu gelişmeyi gündeme getiren PKK'dir ve PKK bunu gündemde tutmaya devam edecektir. Fakat bunun bir dayatmadan çıkarak gerçeğe dönüşmesi için TC'nin de gerekli karşılığı vermesi şarttır.

TC PKK'ye savaş dışında bir yol ve tercih bırakmamakla ulusal kurtuluş savaşını daha da haklı ve meşru kılmaktadır. TC savaşı dayatarak, inkar ve imhayı dayatarak savaşmak ve teslim olmak dışında başka bir yol bırakmamaktadır. Kimlik ve özgürlük savaşında PKK ve Kürdistan halkı milyonlarca insanını bile kaybedeceklerini bilseler TC'nin inkarcı ve imhacı istemlerine ve dayatmalarına asla boyun eğmeyeceklerini 8 yıllık savaşta çok açıkça kanıtlamışlardır. TC'ye karşı savunma döneminde bunu kabul etmeyen PKK ve Kürdistan halkı TC'ye karşı denge dönemini yakaladıkları bir sırada asla kabul etmeyeceklerdir. Savunma döneminde PKK'yi tasfiye etmeyi başaramayan TC denge aşamasında bu amacını gerçekleştireceğini sanıyorsa sadece kendini ve başkalarını avutmaya çalışmaktadır, aynı zamanda çok büyük bir şarlatan, çağ dışı, ırkçı ve şoven bir güç olduğunu da ortaya koymaktadır. TC artık Kürdistan sorununu inkar ve imha edemeyeceğini anlamalıdır. Kürdistan üzerinde eskisi gibi egemenlik sürdüremeyeceğini, yabancılaşma ve asimilasyona yol açamayacağını kavramalıdır. Eninde sonunda Kürdistan'dan çekilmek zorunda kalacağını, bunun siyasal çözüm ve barış yoluyla sağlanmaması durumunda zorla sağlanacağını, şimdi olmasa dahi çok yakında olacağını ve bu uğurda verilen savaşın değil sona erdirilmesi, sonuna kadar sürdürüleceğini mutlaka görmelidir ve bilmelidir. Bunlar öyle görülmeyecek ve anlaşılmayacak gelişmeler de değildir. Çünkü her şey açıkça ortaya çıkmıştır. Öyleyse bu kadar anlamsızlaşan ve sonuçsuz kalan kör şiddet ve politikada ısrar etmek TC'ye hiçbir şey kazandırmayacaktır. Fakat buna rağmen bu kör şiddet ve politikaya dayalı savaşta ısrar edilirse PKK, Kürdistan halkının bütün güç ve olanaklarını seferber ederek, şimdiye kadar olduğu gibi bundan böylede savaşla karşılık vermekten çekinmeyeceğini bir kez daha belirtti.

TC, PKK ateşkes ilan ederek uluslararası alanda başarılar sağladı, buna zarar getirmemek için yeniden savaşa girmeyi kolay kolay göze alamayacağını sanarak sonuç almaya çalışıyorsa, kesinlikle büyük bir yanılgı içindedir. PKK uluslararası ilişkileri savaşarak kazanmış ve gerektiğinde yine savaşarak korumasını ve geliştirmesini bilen ve başaran bir güçtür. PKK'nin uluslararası ilişkileri eşit ve özgür temelde karşılıklı yarara ve saygıya dayanarak gelişen ilişkilerdir. Bu ilişkiler devrime hizmet ettiği sürece PKK için bağlayıcıdır, tersi durumda koparmaktan çekinmez. PKK uluslararası gücünü de her zaman dikkate almakta, ancak her zaman ülkedeki gücüne dayanarak savaşmaktadır. TC'nin ve varsa onun gibi hala bu gerçeği anlamamış başka güçlerin bunu çoktan anlamaları gerekirdi. PKK Bingöl eyleminde meşru misilleme hakkını kullanmıştır ve TC'yi uyarmıştır. Zaten fiilen TC'nin ortadan kaldırdığı ateşkese PKK'nin de uyma zorunluluğu yoktur. PKK bu aşamada yalnız başına istese de ateşkese, siyasal çözüme ve barışa işlerlik kazandıramaz. PKK bunları gündeme getirip başlatmakla büyük bir adım attı ve tarihi bir fırsat yarattı, fakat TC savaşla karşılık vererek bu sürecin işlerlik kazanarak derinleşmesini engelledi. Eğer siyasal çözüm ve barış isteseydi geçen süreç yeterliydi. Ama o bu süreci siyasal çözüm ve barış için değil, savaşı dayatarak ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmek için kullandı. Buna asla müsaade edilmeyeceğini TC'nin çok iyi bilmesi gerekiyordu.

TC Kürdistan sorununu hala bir iç sorunu olarak göstermektedir. Geleneksel inkar ve imha politikası gereği böyle davranmaktadır. Böyle olunca soruna asla ulusal ve siyasal açıdan ve hatta kültürel açıdan bakmak istememektedir. Bir ülke ve halk olgusunu kabul ederse, yani Kürt ve Kürdistan gerçeğini kabul ederse, o zaman kimlik ve özgürlük savaşını, yani ulusal kurtuluş hareketini ve mücadelesini de kabul etmek zorundadır. Devamla uluslararası savaş kurallarına da uymak zorunda kalacaktır. TC bu sorumlulukların altına girmemek için ne Kürt ve ne de Kürdistan gerçeğini kabul etmekte ne de Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini ve mücadelesini muhatap almaktadır. Bir yandan soruna böyle inkarcı yaklaşırken diğer yandan da bütün ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri gücünü seferber ederek bu sorunu imha etmeye çalışmaktadır. Yani resmiyette sözde muhatap almadığı bir sorunu pratikte ise bütün güçlerini ve olanaklarını seferber edecek kadar muhatap almaktadır. Bu elbette büyük bir çelişkidir. TC bu çelişkiyi daha ne kadar sürdürebilecektir? Bu ateşkes sürecinde de görüldüğü gibi TC bu çelişkiyi daha fazla götüremeyecektir. Bu çelişkiyi sürdürmesi inkar ve imha politikasının devamı ve bu da savaşın devamının ifadesi olmaktadır. Bu çelişkiden vazgeçmesi ise inkar ve imha politikasının son bulması ve Kürdistan sorununda en azından eşit ve özgür temelde bir federasyonu kabul etmesi olacaktır. Mevcut durumda TC bu çelişkiden vazgeçmeyi değil, bu çelişkiyi ısrarla sürdürmek istemektedir. Böyle olunca ne pahasına olursa olsun Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini tasfiye etmeyi istemektedir. Ateşkes sürecinde de görüldüğü gibi TC böyle bir tasfiyeyi gerçekleştirmek için yoğun bir çaba harcadı.

TC fiziki imhayı gerçekleştirmek için bütün gücünü ve olanaklarını şimdiye kadar seferber ederken satın alma ve teslim alma yöntemini de sürekli gündemde tutarak ütopyayı dünyalarda yaşamaktadır. TC'nin bu çabası şimdiye kadar sonuçsuz kalmış ve bundan sonra da sonuçsuz kalacaktır. Kürdistan insanı savaş için de gönüllüdür, bilinçlidir ve örgütlüdür. Ateşkes sürecinde TC'nin pişmanlık yasasını bu sefer af yasasıyla gündeme getirmesi tam bir provakasyon, aldatma ve gündem saptırmadır. Kürdistan sorununda TC hiç bir zaman bir af kurumu değildir, tersine af edilmeye ihtiyacı olan bir güçtür. Çünkü Kürdistan sorununun da suç işleyen ve suçlu konumda olan TC'dir. TC Kürdistan'ı işgal eden, Kürdistan'da sömürgeci bir egemenlik kuran ve Kürdistan halkını yok olmanın eşiğine getiren bir güçtür. Bu gücün kimlik ve özgürlük savaşı verenleri suçlu ilan etmesi ve ardından affedeceğini açıklaması bile yalnız başına devrimci ve yurtsever bir Kürdistan insanı için savaş gerekçesi olmaya yeterlidir.

Ordu güçlerimizin Bingöl'de gerçekleştirdiği misilleme eylemi ateşkese uymayan, siyasal çözüme ve barışa yanaş-

Devamı 31 sayfada

BAŞKAN APO:

"Daha boyutlu bir savaşa hazırız"

Türkiye'nin Cumhuriyet tarihi bir yerde askeri demokrasidir. Asker sözünün ağırlıklı olduğu bir Cumhuriyettir. Ordu geleneksel tenkil politikasıyla uzun süreli sonuç almak istedi. Şimdi Kürdistan'da çok zorlanmıştır ve gerçekten çok tedirgindir ve çok da güç kaybediyor. Bir operasyonu bir trilyonluktur. Bu son on-onbeş günlük operasyonun bilançosunu çıkarsınlar, enflasyon bu operasyonlardan kaynaklanıyor. Hayat pahalılığının nedeni kesinlikle bu operasyonlardır. Siyasetçiler bunu çok iyi biliyorlar. Ordu bu işi ne kadar götürebilir? Bence bu yaklaşımla süreci biraz daha derinliğine orduya hissettiririz

BAR ELİAS Berxwedan Temsilciliği: **Başkan APO 8 Haziran günü Lübnan'ın Bar Elias kasabasında yaptığı 3. Basın Toplantısı'nda şu açıklamalarda bulundu:**

Sayın basın-yayın mensupları, sizlerle Türkiye'nin de uzun süredir birinci gündem maddesi olarak etkisini sürdüren, günümüzde de oldukça önemli bir aşamaya gelerek PKK etrafında gelişen olayları ve yeni süreci anlatmak ve bu temelde sorularınızı cevaplandırmak için 3. kezdir biraz da genel istek üzerine, bu toplantıyı gerçekleştirmiş bulunuyoruz.

Bu toplantıyla sadece Kürt halkını değil, Türk halkını da yakından ilgilendiren ve oldukça da önemli gelişmelerin yaşanacağı ihtimali yüksek olan bir süreci açıklığa kavuşturmak, kamuoyunu derinden bilgilendirmek, yine resmi yetkililere ne olduğumuzu, ne yapacağımızı, ne istediğimizi açıkça ve bir kez daha çarpıcı bir biçimde dile getirmek için sizlerle bu toplantıyı önemli görüyorum.

Biz, ateşkes diye tabir edilen durumu önemli siyasi gelişmelerin temeli haline getirmek istememize rağmen, buna hükümetin darbe indirme taktiğiyle cevap vermesi ve buna özgü bazı kararnameler geliştirmesi talihsizlik olmuştur. Bizim konumumuzu dikkate almaktan ve taleplerimizi başlatmaktan öteye, buna ince ve hileli bir tarzda tasfiyeyle karşılık vermiştir. Her ne kadar ateşkes süreci boyunca bir yumuşama söz konusu olduysa da, bazı bölgelerde operasyonlar şiddetinden bir şey kaybetmedi ve bu da bize tabii ki fazla inandırıcı gelmedi. O çokça sorduğunuz Bingöl olayı bunun sonucu olarak gelişti. Son birkaç gündür de yoğun bir çatışma durumu yaşanıyor, tam bir savaş durumu söz konusudur. Belki bu savaşı bütün boyutlarıyla siz izlemeyebilirsiniz ama 10-15 cepheyi ilgilendiren operasyonlar ve sıkça vuku bulan çatışmalar söz konusudur. Bu, ne Bosna-Hersek, Azerbaycan, Karadağ sorunu gibi bir sorun ve ne de o tarzda bir çatışma durumudur. Bunun kat be kat üstünde, hatta daha fazla yoğun ve oldukça da çok sık çatışmalarla yürüyen ve giderek Türkiye'nin içine kadar da yansıyabilecek bir çatışma durumu söz konusudur.

Parti tarihimizi yakından bilen bir kişi olarak, yine 15 Ağustos hamlesini günümüzde nefes nefese yaşayan birisi olarak, bu yeni sürecin şimdiye kadar yaşananlardan oldukça farklı ve kapsamlı gelişeceğini belirtmek istiyorum.

Bu, özellikle hükümet çevrelerinin yansıtmak istedikleri gibi, gerillanın zayıflaması, PKK'nin gücünü kaybetmesi sonrası bir ateşkes sorunu değildir. Bizim ortaya koymak istediğimiz tavır, çok zor geçecek bir süreci siyasi olarak acaba pekiştiremez miyiz. Askeri yan yerine, siyasi yanı ortaya çıkararak, halklarımız lehine daha demokratik, barışçıl bir çözüm yolu açamaz mıyız? Bu değerlendirildi ve şerefli pişmanlık, şerefli teslimiyet diye bir yaklaşımla bizim iyi niyet tavrımız karşılanmak istendi. Şerefli teslimiyet diye bir teslimiyet türü dünyada yoktur. Her teslimiyet aşağılık bir durumdur. Devrimcisi de karşı-devrimcisi de, sağcısı da, solcusu da teslim olursa, bu alçaklığı ifade eder. Çocukları bile bu yöntemle kandırmak mümkün değildir. Ama bana göre, hükümet çevreleri, koltuk kavgasında ve yine partilerin koalisyonunu sürdürmede bu taktiği şart gördüler. Yoksa sorunu çözmenin bir şartı olarak değil. Koalisyonu sürdürme ve bazılarının da koltuğunu kaybetmemek için "şöyle Kürt sorununu çözdük. En önemli gelişmeyi biz sağladık" deyip; bunu, kamuoyunda puan toplama gerekçesi haline getirmek istediler. Tabii bizim gibi oldukça kapsamlı bir savaşı yürüten bir hareket bu yaklaşımı tepkiyle karşılayacaktır. Ve hiç istemediğimiz, ikinci planda tutmak istediğimiz silahlı çözüm yolunu daha kapsamlı bir biçimde gündeme getimeyi ve şimdi gündeme gelen de tekrar silahlı direnme ve hatta bunu derinleştirerek, ne zaman gelir, nasıl gelir bilemediğimiz bir siyasi çözüm yolunun temeli haline getirmektir. Yani bir kez daha ağır basan yan askeri yan olacaktır, siyasi yan ikinci plana düşecek ve ancak ileri bir süreçte tekrar ön plana çıkabilir. Buna dayalı olarak da ateşkes durumu hızla hükmünü yitiriyor, ister tek taraflı, ister bilmem ne biçimde etkisini yitirerek ve yerini çok yoğun, sıcak bir gergin çatışmalı ortama bırakıyor. Bu, gerçekten bizim için de zordur, halklar için de zordur. Ama sorunlara çözüm gücü olamama, benim sorunum değildir. Bu, hükümetin sorunudur. Kürt meselesinin ciddiyeti, aciliyeti ortadadır. İster muhalefet, ister iktidar partileri bir türlü çözüm geliştirmek istemiyorlar.

Aslında şunu da belirtelim, biz bu ateşkes durumunu biraz da Sayın Özal'ın ömrünün son döneminde "Kürt meselesine çözüm yolunda katkı getirmek istiyorum, Acaba PKK biraz yumuşayamaz mı? Bu konuda bazı adımları atmazmı fırsat vermez mi" biçiminde bir mesajını dikkate alarak geliştirdik. Demirel ve İnönü'nün ise sorunu eski yöntemlerle, yani babalarının yöntemleriyle, Erdal İnönü babasının yöntemiyle, Süleyman Demirel'de 30 yıllık politikacılığıyla nasıl bu sorunu halletmişlerse yine öyle halletmek istediklerini biliyorduk. Dolayısıyla ateşkesin muhatabı veya gelişim düzeyi Çankaya idi. Yine acı olmuştur ve bizde üzüntüyle karşıladık. Tam, basın toplantımızın üstünden bir gün geçmeden, Özal'ın ani ölümü ve hatta o gün işte "Ben öğleden sonra riskli de olsa, birkaç adım atacağım" demesine fırsat bulmadan yaşamını yitirmesi, aslında, bizim geliştirmek istediğimiz süreci birazda engelledi. Demirel ve İnönü, bu süreci değerlendirmek yerine, kötü kullanmak istediler. Ve bildiğimiz gibi peşpeşe operasyonlar, tutuklamalar ve bizim de buna misilleme hakkımızı kullanmamız, bu durumun böyle gelişmesine yolaçtı. Özal konusunda kısaca şunu söylemek istiyoruz, bizimle en kapsamlı savaşı yürüttü, onun diplomatik, ekonomik, hatta siyasi taktikler ile cephesini idare etti. Hatta askerlere de oldukça uygun taktikler göstererek savaşı geliştirmede yön verdi. Ama buna rağmen sorun askeri tenkil, yani bastırma yoluyla çözümlenmeyeceğini en iyi anlayanlardan birisiydi ve siyasetle artık bu işi götürmek gerektiğini kavramıştı ve bence cesur bir takım adımlar da atacaktı. Bu kötü bir durum değildi. Bu savaşın taraflarının, anlayışlı bir konuma gelmesidir. Maalesef ölümüyle birlikte bu şans yitirdildi. Yeni partiler ne zaman tekrar böyle bir siyasal konuma gelirler şimdilik bir şey söylemek zordur. Ama mevcut hükümet bu konuda adeta birisi Çankaya'ya kaçarak, birisi partisinden, onun başkanlığından istifade ederek, adeta yaptıklarını veya olumsuzluklarını örtbas edip, tekrar belirsiz ve oldukça kötü geçecek bir süreci başlatmış bulunuyorlar. Ben, İnönü'nün son, "Başkanlıktan ayrılacağım" sözünün de altında yatan gerçeğin bu olduğunu, yani Kürt meselesinde belki de dıştan da baskılar altındadır, bizzat adım attırılmak isteniliyor, buna karşı hiçbir hazırlığı yoktur, ciddiyeti de yoktur. Kaçarak kurtulmak istiyor. Demirel de kendini Çankaya'ya atarak ve DYP'yi de o eski tutucu-muhafazakar çizgi de bırakarak, sorunu uzun bir süre daha örtbas etmek istiyor. Ve böylelikle gerçekten sorun muhattabını bulamıyor. Sorunun muhattabı hükümet midir, Çankaya mıdır, ordu mudur, şimdi belli değil, herkes birbirine topu atacak ve ortada savaşan güçler kalacak, bunlar da kurallı, kuralsız, yeterli, yetersiz, birbirlerine yüklenecekler, geçen yıllarda belki binlerce kişi öldü. Belki önümüzdeki süreçte on bini

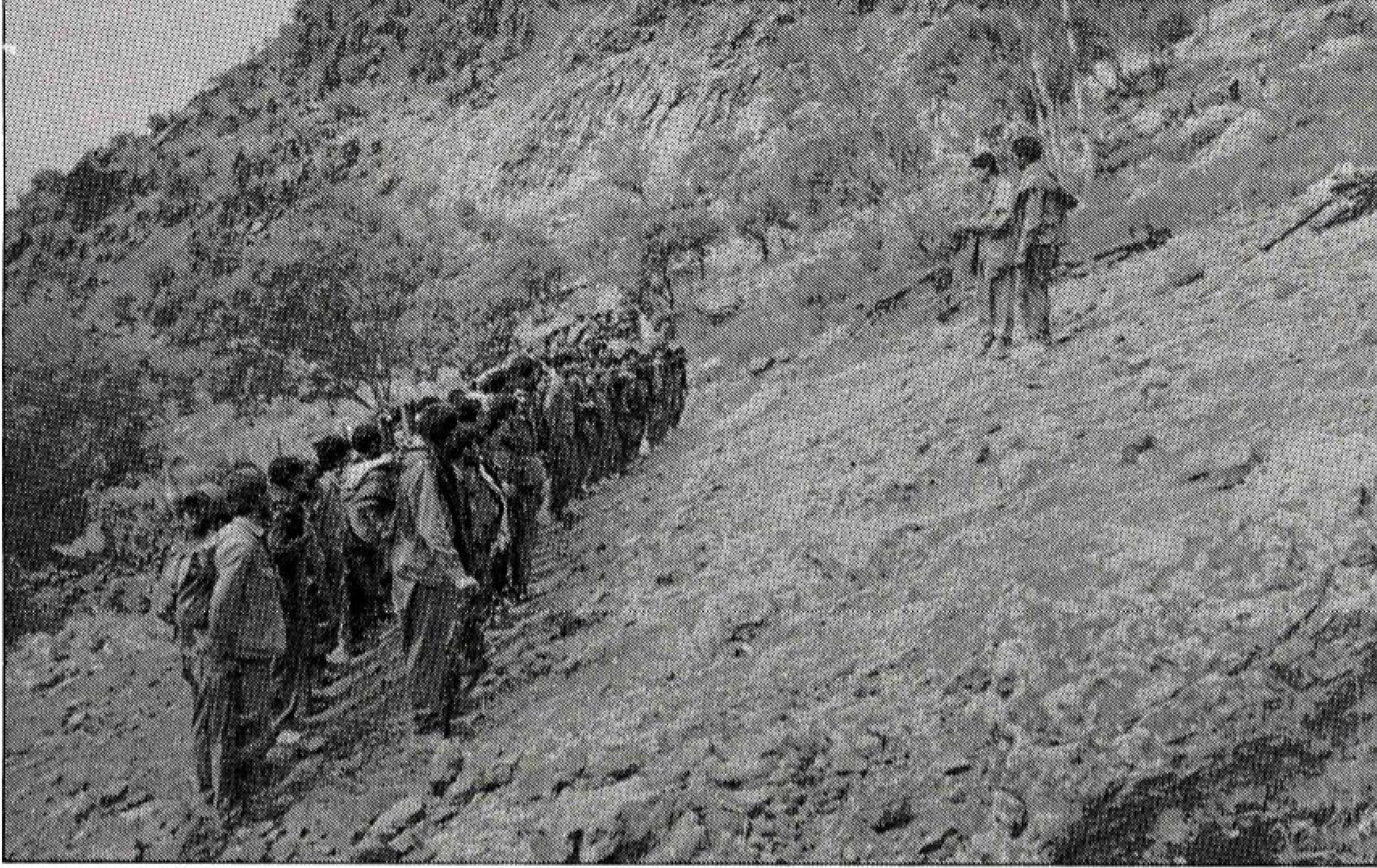

aşkın kişinin kanı dökülebilir. Bunlar bizden de olacak, karşı tarafta da olacaktır. Ve gerçekten on bini aşkın gerilla gücümüzle, bir o kadar milisle ve hergün halktan katılımlarla, eğer bizi bitirmek istiyorlarsa, -ki hükümet çevrelerinin söylediği gibi- kökümüzü kazımak istiyorlarsa, bunun bizden en az 15-20 bin kişinin ölümü demektir. Karşı taraftan da bir o kadar, hatta daha fazla ölüm demektir, bu da rakamı onbinlere çıkarıyor. Türkiye'nin ekonomisi, siyasi yapısı ne kadar bunu kaldırabilir? Yine Kürdistan harabe haline gelmiş. Türkiye'ye taşırılacak eylemlerle Türkiye ne kadar kan, can, mal kaybeder? Bütün bunların muhasebesini, siz basın mensuplarının vasıtasıyla Türkiye kamuoyuna onun siyasi temsilcilerine bırakıyorum.

Bundan biz mi sorumluyuz? Hayır! Biz çok mütevazi, insan haklarını, ulusal haklarımızı istiyoruz. Kürt kimliği madem kabul edildiyse, yapılacak ilk olumlu adımlardan, birisi, işte bir Kürt radyo-televizyonunu hayata geçirmek olabilirdi. Bu yaklaşım bu son geliştirdikleri kararnamelerden daha mantıklı ve halkın desteğini alabilecek bir yaklaşım olabilirdi. Pişmanlık yasasını geliştirme yerine Kürt kimliğinin tanınmasının doğal bir ifadesi olarak, kültür üzerindeki baskıyı, dil üzerindeki baskıyı kaldırmak ve bir yer olarak da radyo ve televizyonu Kürtçeye açma bence çok olumlu bir adım olabilirdi.

"Kesinlikle kimse ham hayale kapılmasın. Mevcut gücün dağdan indirilmesi hele imhası 2000 yıllarında –ki biz büyümezsek, gelişmeszsek bile mümkün değildir. Kaldı ki her gün çığ gibi gelişmeler var, tecrübe var, artan iç-dış olanàklar var, bu savaşı gerçekten 2000 yılına kadar götüreceğimiz gibi, daha da tırmandırabiliriz de."

Yine daha kapsamlı biz -buna af da demeyeceğiz- bu esir aldıkları insanları bir an önce serbest bırakabilirlerdi. Bunu da pişmanlık yasası biçiminde değiştirmek istiyorlar. Bu da talihsiz bir gelişmedir. O bazı ekonomik seferler düzenlediler. Mesele, ekonomik değil, siyasidir. Ekonomiden başlatma yerine -ki o konuda da fazla gelişme yoktur. Serbest siyasi örgütlenme hakkı, siyasette işlerlik kazandırma hakkı ve hatta kendilerine çok güveniyorlarsa, ve bana ille, gelsin, siyaset yapma özgürlüğü var diyorlarsa, bana serbest siyaset yapma hakkı verirlerdi. Bunlar ciddi siyasi adımlar olabilirdi. Fakat bunların hiçbirisinde olumlu bir adım yoktur. Bunun yerine, teslim alıp, ardından bize ne yapacakları, belli olmayan bir süreç dayatmışlardır. Tabii biz kurbanlık koyun değiliz, başımızı buna uzatalım. Çok kişiliksiz teslimiyet ortamına çekmek istiyorlar ve biz bunu kabul etmedik ve ilerde de bunu kabul etmeyeceğimizi bilmeliler. İnsan hakları, ulusal hakları, bir halkın özgürlük hakkını gere-

kirse silahla da -ki çok süre de olsa savunma hakkımızı- kullanma kararlılığını büyük bir azimle sergilemeye çalışma yolunu tercih ettik. Şimdi birkaç gündür ben yoğunca bunun üzerinde duruyorum, güçlerimizin mevzilenmesi oldukça geliştirilmiştir. Ateşkes süreci rehabetlerini hızla aşmaları gerektiğini vurguladım. Yine ülkenin hemen bütün dağlık alanlarına gerillayı mevzilendirdik. Önümüzdeki dönemi kapsamlı bir savaşla götürecek kadar hazırlıklar söz konusudur. Ve zaten günde 20-30 kişinin hayatına mal olan çatışmalar vardır. Belki de bilanço günde birkaç yüz kişiyi de bulabilir önümüzdeki günlerde. Zor bir süreçtir, fakat ezilmeden, yenilmeden kazanma yönü ağır basan yeni bir siyasi çözüme de imkan hazırlayan bir tempo da götürebileceğimizi ve bu konu da kendimize güvendiğimizi rahatlıkla belirtebilirim. Kesinlikle kimse ham hayale kapılmasın. Mevcut gücün dağdan indirilmesi hele imhası 2000 yıllarında -ki biz büyümezsek, gelişmezsek- bile mümkün değildir. Yapıyı iyi tanıyorum yalnız bu hazırlıklar, bu dağdakileri bile 2000 yılına kadar rahatlılıkla götürebilir. Kaldı ki her gün çığ gibi gelişmeler var, tecrübe var, artan iç-dış olanaklar var, bu savaşı gerçekten 2000 yılına kadar götüreceğimiz gibi, dahada tırmandırabiliriz de. Türkiye'ye ne getirir, ne götürür onun muhasebesini dediğim gibi kamuoyu yapsın, Türk devlet yetkilileri yapsın. Biz Anadolu askerini gerçekten vurmak istemiyoruz, onu kendimize yakın buluyoruz, ama onu savaşa süren kimdir? O savaşı geliştiren siyasetler ve buna yol açan siyaset kimin siyasetidir, kim bundan çıkar umuyor, kimin koltuğu, kimin menfaatı söz konusudur, Türkiye halkı bunu görmeli. Türkiye kamuoyu, demokratım ve sosyalist insanım diyen ve insan haklarından yanayım diyen kamuoyu bunu görebilmeli ve buna biraz dur diyebilmelidir. Bu mevcut çözümsüzlüğü kim ısrarla dayatıyor. Siz sayın basın mensupları bir halkın temel kimlik sorununa nasıl bir çözüm öneriyorsanız, ben onu kabul ediyorum. Bir halk var, ki Kürt kimliği denildi kabul edildi, acil olarak bu halka ne vermeliyiz?

Ve bu savaşı durdurmak için acilen ne yapmalıyız? Ben sizin bazı insan haklarına ve ulusların, halkların kimlik haklarına saygılı olduğunuza inanıyorum. Siz de burada kendi önerilerinizi getirip benden onay bulabilirsiniz. Ama kendi hükümetinizden onay bulamazsınız. Bu da kimin haklı olup olmadığını çok açıkça ortaya koyuyor. Bir halkın adı bile resmen tanınmamışsa, dili üzerindeki, kültürü üzerindeki baskı bile sürerken -ki sanmıyorum dünyada Kürt halkından başka bu durumu yaşayan halk olsun- ve hatta tabiri caizse hayvanlar özgür ses çıkarabilir bizim halk ondan da mahrumdur. Bu kadar aşağılık bir durumu biz nasıl kabul edip, teslimiyeti kabul edeceğiz. Siz de sanıyorum kabul edemezsiniz. Dolayısıyla çözümden kaçan taraf biz değiliz, öyle bilinçsiz çocuk gibi kandırılacak ve imhayla bitirilecek bir hareket de değiliz. Çözümsüzlük karşı tarafın işidir, o derinleştiriyor ve on binlerin hayatına mal olabilecek bir sürece sokmuştur savaşı. Sizlere bu kadar karamsar bir tablo çizmek istemezdim. Ama gerçek böyledir. Elimden geldiğince tekrar mücadeleyi barışçıl, demokratik, siyasi platforma dökmeye çaba harcayacağım, ama gerçekten onurlu bir biçimde halkların eşitliğini, özgür birlikteliğini ifade edecek bir biçimde bunu yapmaya çalışacağım. Kimse ağır baskı koşullarında yine ağır haksızlıklar temelinde bir birliktelik -zoraki bir birliktelik beklemesin-. Biz hızla Türkiye'yi bölelim veya bir ayrılıkçılığa yol açalım derdin de değiliz. Uzun süre Türkiye ile birlikte yol alabileceğimize daha özgür ve daha yaşanılabilinir bir ortaklık içinde olabileceğimize inanıyorum. Ama bunun adı onurlu, hak eşitliğine dikkat eden ve özgür iradeyle kurulmasına çalışılan bir biçimde gelişmesi gerekiyor. Buna yol ve yöntemin açık tutulması gerekiyor. Karşı taraf buna ne kadar toleranslı olursa, askeri imha yerine siyasi çözüme açık olursa, benden de o kadar açıklık PKK'de de o kadar açıklık rahatlıkla gelişir. Bunda en ufacık bir kuşku olmamalıdır. Türkiye halkına artık meseleyi, PKK'yi bitiririz, kısa bir operasyonluk durumu kaldı, bunlar çok yanlış şeylerdir, isterseniz gidin cepheleri görün, gelin sizi cephelere de götürelim ve hatta gelin teknik araçlardan durumu dinleteyim. Böyle bir durum yoktur. Söz veriyorlar, bu operasyonla kökünü kazıyacağız,bunlar kesin doğru değil ve daha fazla kan, can, mal kaybına götürür her iki tarafı da. Politika yapılmalı ama açık ve gerçekçi temellerde yapılmalıdır. Türkiye halkının da açık ve net bir şekilde nasıl politika yapılması gerektiğini bilmeye hakkı vardır. Biz bunu tarafımızca vurgulanmasını istiyoruz. Geçen basın toplantılarımızda bazı gerçekleri ortaya koydunuz, ben de olumlu olarak değerlendirdim ve size teşekkürlerimi belirttim, tekrar bu temelde buraya gelmenize değer biçiyorum. Ben Türkiye halkına da, tüm ilgili yerlere de sizin vasıtanızla bu değerlendirmelerin iletilmesini, yine çözüm açısından katkısı olacağına inanıyorum. Bu vesileyle sizlerinde yorulduğunuza emin olarak değerli bir hizmet etme çabası içinde olduğunuza eminim. Ve tekrar bu çabanıza da teşekkürle karşılık veriyorum.

Sadece ben şimdilik bunları belirteyim sorularınızla durumu daha da aydınlığa kavuşturabilirim. Evet sizin sorularınızı şimdilik bekliyorum:

- Sayın Öcalan siz bu...

Başkan APO: (Emê ji bo we, em karin niha axaftineke nuh çêbikin. Nabe? Emê ji bo we ji civîneke biçuk çêbikin) Evet buyrun.

- Sayın Öcalan birinci, ikinci toplantınızda yanınızda Celal Talabani vardı. Daha sonra Kemal Burkay vardı, şimdi yoklar yanınızda.

Başkan APO: Yani savaşta yalnız mı bırakıldım demek istiyorsunuz. Benim de büyüklere her zaman saygım vardır. Sayın Talabani barış yolunda ve Türkiye ile dostluğunda bizden her zaman yararlanmak ister. Tekrar yararlanmak isteyecek, hatta Türkiye'ye de bence hizmet etmek isteyecek. Ben de onun istemini kırmadım, adaletli bir insan olduğum için sonuna kadar barış sürecini birlikte götürebiliriz dedim. O da bu vesile ile buraya kadar da gelmişti. Fakat şimdi onun savaşla arası fazla hoş değil, devrimle arası fazla hoş değil, Türkiye ile de arasını fazla bozmak istemez. Ben de onu zor durumlara sokmamak için davet etmedim, hatta görüşmedim. Bunu kendi inisiyatifimle geliştirdim. Diğer Kürt örgütleri yani onlarla ilişkilerimiz var, görüşmelerimiz var, onlar da ateşkesi bozan, pişmanlık yasasını geliştiren,hükümettir dediler. Dolayısıyla yanınızdayız dediler.

- Diğer Kürt örgütlerinin de ileride savaşa cephe düzeyinde katılmaları söz konusu olabilir mi?

Başkan APO: Diğer Kürt örgütlerinden benim edindiğim izlenim, Sayın Kemal Burkay'la geliştirdiğimiz protokoldeki taleplerine cevap verilmezse, operasyon yöntemlerine, bastırma yöntemlerine devam edilirse bizim için silahlı seçenek tek yoldur biçiminde tartışmaları ve görüşleri vardır.Güçleri oranında katılabilirler de.

- Operasyon başladı, Bingöl olayları sonunda, askeri açıklamalar devletin açıklamalarında deniliyordu, PKK'yi o bölgede dümdüz ettik, şimdi güneye iniyoruz, dünkü haberlerde Güney Kürdistan'a girdikleri yolunda haberler çıktı. Yani bu durumda sizin açıklamalarınızla, devletin açıklamaları arasında büyük bir fark var. Onlar "biz PKK'yi yok ederiz, zaten sonu gelmiştir" diyor, sizde diyorsunuz ki, "biz büyüyoruz". Bu gerçeği nasıl bulacağız?

Başkan APO: Şimdi en büyük operasyonu Amed diye tabir ettiğimiz Diyarbakır, Bingöl, Muş yöresine yaptılar. Bütün güçlerini ortaya koydular. Ve bu gün aldığımız telsiz haberlerine göre 300 arabalık bir konvoyla ve 7 helikopter eşliğinde operasyona girişmişler. Bize verdikleri kayıplar vardır. Elli civarında bir kayıp verdirmişlerdir şimdiye kadar. Bunun yanında kendi kayıplarının da bundan aşağı değildir. Sanıyorum bu operasyon 1 trilyona patlamıştır en azından. Amed'teki gerilla sayımız 1500 civarındadır. Elli kişinin yaşamını yitirmesi, yüz gerillanın yaşamını yitirmesi özünde hiçbir güçsüzlük anlamına gelmiyor. Bu yalnız Amed Eyaleti'ndeki durumu ifade ediyor. Gerçekten büyük bir operasyon düzenlendi. Belki daha da geliştirmek isteyebilirler. Bu yoğun operasyonlara rağmen gerilla gücü oldukça sağlam bir şekilde orda duruyor, isterseniz gidin, görün. Birkaç birim tasfiye oldu diye yüzlerce birimin tasfiyesinde bahsetmek gerçekçi değil, onların çok kapsamlı ve daha iyi darbe vurma pozisyonlarında olduklarını belirtebilirim. Yanlız Amed'i tasfiye etmek yılları alır, -bütün Türk ordusu orayı sarsa da-. Şimdi Dersim'e 5000 askerle operasyon düzenlendi, aldığı netice sıfırdır. tek bir kişi vurmamışlardır. Bizim birkaç darbe vurmamız söz konusudur. Garzan, yani bu Bitlis cephesi dediğimiz cepheye uçaklarla ve kara gücüyle saldırılar yapılmıştır. Burda da bize 7'si bayan olmak üzere, ki bunlar yeni katılan

"Ya köy bombardımanlarını ve Kürdistan tahribatını durdururlar ya da Türkiye'de yavaş yavaş tahribat yoluna sokulur. Savaş karşılıklı misillemeyi gerektirir. Onlar herşeyiyle bizi harabeye çevirecekler, ekonomik gelişmeyi dumura uğratacaklar, köy boşaltacaklar, biz yönelmeyeceğiz. Böyle tek taraflı saldırı olmaz."

adaylardır, çok tecrübesizlerdir, 15 kişilik bir kayıp verdirmişlerdir. Acemi savaşçılardır, dediğim gibi bayanlardır. Bunun dışında kendileri de orda darbe yemiştir. Subaylar da dahil en az o kadar kayıpları vardır. Bunun dışında 500'ü aşkın gerilla, o müthiş dağlarda oldukça sağlam bir şekilde üslenmiştir ve giderek kök salıyorlar. Ağrı Dağı'na operasyon düzenlendi. Ağrı ve Tendürek'i kapsayan büyük bir operasyondu. Ordaki kaybımız, bir ölü, bir yaralıdır. Söylendiği gibi 150 filan değildir. Kendi kayıpları yine 10'u aşkındır. Biz birkaç silah da almışız. Botan cephesine kap-

samlı bir saldırı düzenlenmek istenildi, birkaç koldan girmek istediler. Bizimkiler karşılıklı cevap vediler ve ilerleyemediler, 40'ın üzerinde ölü ve yaralı vererek geri çekildiklerini ve bu günlerde uçak bombardımanlarıyla işi götürmek istediklerini söyleyebilirim. Bizim Botan çevresinde 3000'e yakın gerillamız vardır. Sadece o cepheyi çökertmek için bile birkaç yıl alır.Tabii biz hiç gelişmesek durum böyledir ve biliniyor her gün onlarca kişi gerillaya katılıyor. Bütün ordu birliklerinin hareketi ne kadar kafi olur buna, geçen 9 yıl pratiğine baktığımızda bunu daha iyi anlayabiliriz. Bunun dışında Mardin cephesi var. 500'ü aşkın gerillayla, hemen hergün eylem yapıyor, birkaç kişilik kayıpları vardır. Gap bölgesi vardır. Burda da 250'ye aşkın gerilla faaliyettedir. Ciddi bir kayıpları yoktur. Eylemlilik süreci hazırlığındadırlar. Güney-Batı'da vardır. Ki bu Toroslar oluyor. Antep, Adıyaman, Malatya, Maraş vilayetlerini kapsıyor. Gerilla orda da harekete geçirilmiştir. Bunun dışında Güney Kürdistan'da operasyon yapılacak deniliyor. Yaparsa, sinek avlar buna ne derseniz deyin. Almış olduğumuz tedbirlerle gerçekten bu sefer bir tek kişiyi bulamazlar. Hareket tarzımızla ve daha çok da Kuzey'deki durumumumuzla buna fırsat vermeyiz. Bir kampımız vardır, o kampta da ciddi bir gerilla gücü kalmamıştır. Bayanlar vardır, siyasiler vardır, yaralılar vardır. Size cephelerin durumunu daha da geniş anlatabilirim. Fakat öz itibariyle cephelerimizin durumu budur.

Gazeteci:...

Başkan APO: Yakında hazırlıklarımız etkisini gösterecek. Ve çok çarpıcı bir gerilla savaşımının ortaya çıkması söz konusudur. Buna Türkiye'nin batısını da biraz dahil etmek istiyoruz. Özellikle köy bombalamanın ve yine Kürdistan'ın harabe haline getirilmesi, bizim Türkiye'nin bazı ekonomik hedeflerine yönelmemizi gündeme getirebilir. Bu konuda sabotajlar gelişebilir. Ya köy bombardımanlarını ve Kürdistan tahribatını durdururlar ya da Türkiye'de yavaş yavaş tahribat yoluna sokulur. Savaş karşılıklı misillemeyi gerektirir. Onlar herşeyiyle bizi harabeye çevirecekler, ekonomik gelişmeyi dumura uğratacaklar, köy boşaltacaklar, biz yönelmeyeceğiz. Böyle tek taraflı saldırı olmaz. Biz de Türkiye'ye biraz yöneleceğiz. Giderek geliştirebiliriz de. Ve böylelikle de şavaş yaygınlaşacak.

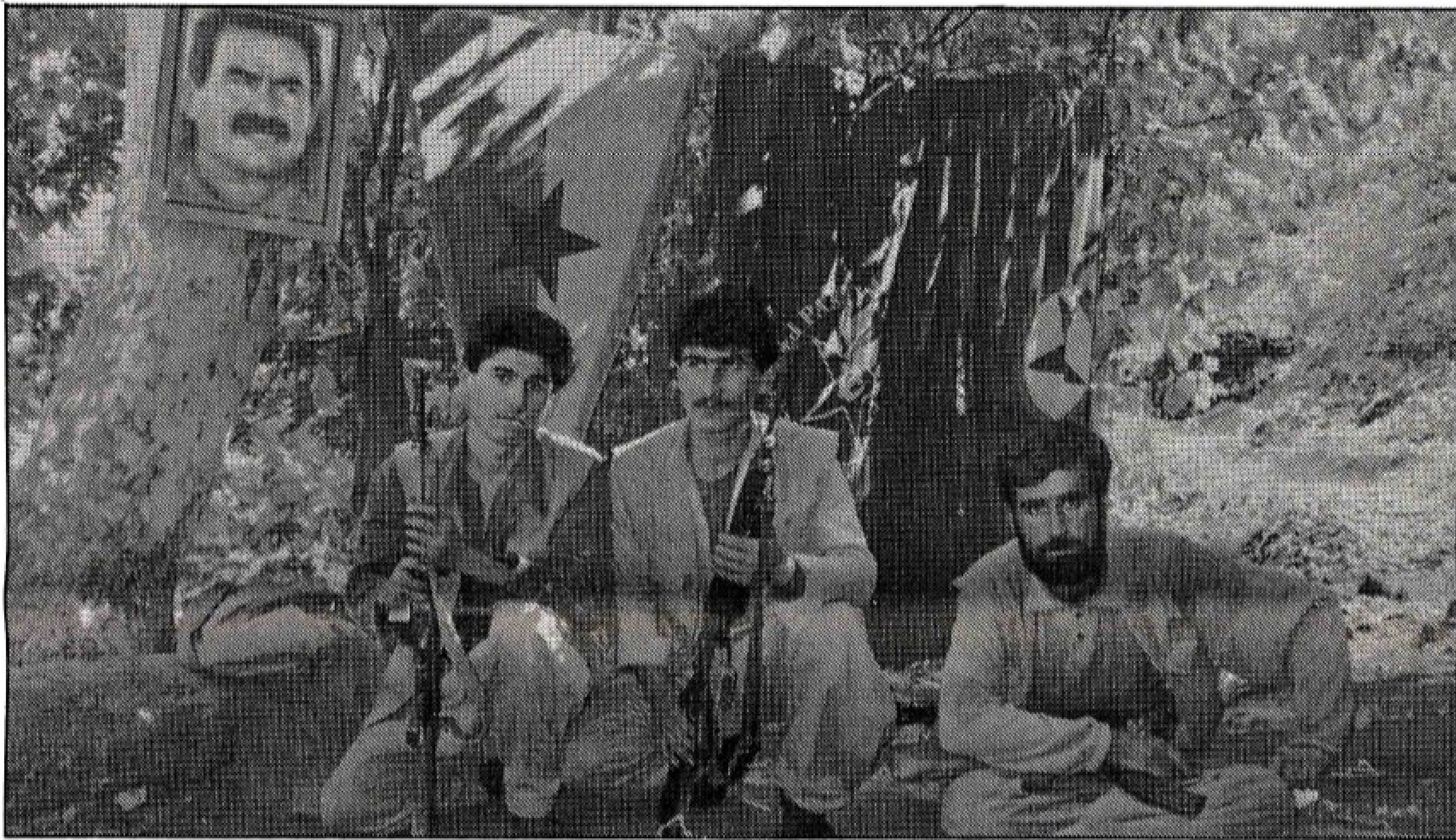
- Şehirlerde sabotaj falan mı yapacaksınız?

Başkan APO: Buna her yöntem dahildir. Karşı taraf kimyasal silah dahil herşeyi kullanıyor, kobrayı, süper kobrayı kullanıyor. Her gün bombayı, tankı, topu kullanıyor elimize ne geçerse onunla tabii ki savaşırız.

"Şimdi açık ki gözyaşı bir tarafınki değil, her iki taraf için olmalı. Umut, yalnız bir halk için değil, her iki halk için olmalıdır. Bunu kamuoyu böyle tek taraflı şoven bir yaklaşımla bakmamalı. Ve basın da bu konuda bence abartılı olmamalıdır. her iki tarafın da kayıplarının acı verdiğini, her iki tarafında kayıp vermemesi gerektiğini işleyebilmelidir."

- Peki savaş gücünüzü anladım da, karşınızda düzenli bir ordu var. Yeterli gücünüz var mı, düzenli bir orduyla savaşa girmek veya başa çıkmak için?

Başkan APO: Donanım hazırlıkları en az bir yıl için yapılmıştır. Kesinlikle bu savaşı mevcut lojistik durumumuzla bir yıl götürebiliriz. Kürdistan'ın dört tarafı şimdi açılmıştır, lojistik her taraftan akıyor ve biz de tabii ki boş durmuyoruz, sürekli bu işle uğraşıyoruz,itiyaçları temin ediyoruz. Şimdi düzenli ordu çok başarılı olacağı anlamına gelmez. Düzenli ordu Kürdistan'da yürüyemiyor. Bu süper kobralar niçin alınıyor, Rusya'dan bu helikopterler niçin alınıyor. Asker dağda adım atamıyor. Yanlız sivilleri vurmakla savaşı götürmek istiyorlar, sindirmek istiyorlar. Biz, düzenli ordudan çekinmiyoruz. Düzenli ordu çok perişan bir durumdadır. Kaldı ki 10.000 gerillayla mevcut düzenli orduyu fena hırpalamak ve çok acıklı durumlara sokmak içten bile değildir. Genel Kurmay bunu çok iyi biliyor. Genel Kurmayın içinde bulunduğu zorlukları biraz anlamanız gerekir. Askerin içinde bulunduğu zorlukları biraz anlamanız gerekir. Biz gerilla savaşımıyla ve ben biraz daha kuralları oturtmakla belki size farklı gelecek ama Türk ordusunu büyük bir çıkmaza sokabiliriz. Bana göre aslında Türk ordusunun çıkmazının biraz daha derinleştirilmesiyle siyasi çözüm gündeme gelecektir. Ben siyasi çözümü sivillerden değil, zorlanan ordu durumundan kaynaklanabileceğini söylüyorum. Dediğim gibi lojistik sorunumuz yok. Bunu rahatlıkla karşılayabiliriz. Hatta ordunun kendisinden alabiliriz. Asker toplama sorunumuz da yok. Günlük katılım 50'dir, şimdi bu katılımlar yüzlere doğru gidiyor. Yani günde bizden 50 kişi de gitse, yine fazladan 50 kişi katılıyor. Bu önemlidir. Bu da ordumuzun kesin büyüyeceğini gösteriyor. Bunlar kesin rakamlardır.

- Peki sorun ordudan kaynaklanıyor derken orayı biraz açar mısınız yani...

Başkan APO: Şimdi siyasilerin iktidarıyla, muhalefetiyle çözüm yeteneği yoktur.Fazla siyasi güçleri de yoktur. Türkiye Cumhuriyet tarihi bir yerde askeri demokrasidir. Asker sözünün ağırlıklı olduğu bir Cumhuriyettir. Ordu geleneksel tenkil politikasıyla uzun süreli sonuç almak istedi. Şimdi Kürdistan'da çok zorlanmıştır ve gerçekten çok tedirgindir ve çok da güç kaybediyor. Bir operasyonu bir trilyonluktur. Bu son 10-15-beş günlük operasyonun bilançosunu çıkarsınlar, enflasyon bu operasyonlardan kaynaklanıyor. Hayat pahalılığının nedeni kesinlikle bu operasyonlardır.Siyasetçiler bunu çok iyi bilyorlar.Ordu bu işi ne kadar götürebilir? Bence bu yaklaşımla süreci biraz daha derinliğine orduya hissettiriz. Hissettirsek ordu meselenin karmaşıklığını görür, kesinlikle askeri çözümün çözüm olmayacağını kavrar. Şimdiden bu konuda bazı belirtiler vardır. Bazı tutucu, saldırganlar da vardır. Ama öyle bir noktaya gelinebilinirki siyasi çözüm en doğrusudur. Ben bu noktanın gelişebileceğini düşünüyorum ve bu eylem sürecimizin de bunu yakınlaştırabileceğini düşünüyorum. Belki yanılabilirim ama kapsamlı bir gerillanın, ordu tarafından siyasi bir çözüme yeşil ışık yakabileceğini söyleyebilirim.

- Bu mücadelelerde örgütlerin hep arkasında birileri var. Silah desteği var. Siz bu silah destiğini veya finansman desteğini bir yerden alıyor musunuz, yoksa kendi gücünüzle mi bunu geliştiriyorsu nuz,yani bir Rusya size destek oluyor mu?

Başkan APO: Kesinlikle hiç birisinden tek bir fişek, tek bir kuruş para destek almadık. Şimdi bu dış güçler meselesine gelince. Benim bu son diplomasi deneyiminden aldığım bazı izlenimler var. Size bunu açıklıkla belirteyim.İster ABD'si, ister Batı, hatta bazı ülkeler ateşkesi istemiyorlar. O çokça "barışçıl sorunun çözümünden yanayız" diyorlarsa da, bunun bir ikiyüzlülük olduğunu ben burada vurgulamalıyım. Batı şunu çok iyi farketmiştir. PKK tarafından zorlanan Türkiye, Batı'ya sonuna kadar bağlanan Türkiye'dir. ABD kendi Ortadoğu politikasında şunu çok iyi tespit etmiştir; Türkiye PKK tarafından zorlandıkça Türkiye daha çok ABD'ye sarılacaktır. Almanya'da bunu çok iyi biliyor ve kesinlikle gücünü siyasi çözüm yolu konusunda kullanmamışlardır. İki yüzlülük etmişlerdir.

Çünkü onlara göre Türkiye PKK'yi sıkıştırır, PKK Batı'ya muhtaç olur, PKK Türkiye'yi sıkıştırır dolayısıyla Türkiye daha çok Batı'ya yalvarır ve bir taşla iki kuş vuruyorlar. Niye ateşkesi desteklesin! Bunu biraz Türk yetkililerinin de anlaması lazım. Sırf PKK'ye "teröristtir" iddiasını sürdürmek için Batı'ya vermedikleri taviz yoktur. Sırf Almanya'yı PKK "teröristtir" konumunda tutmak için vermedikleri taviz yoktur. Bu Türklere Almanya'da onur getirdi mi? Saygı getirdi mi? Hayır. Alman hükümeti belki Orta Asya'da bazı çıkarlar elde etti. Belki Anadolu'da bazı çıkarlar elde etmiştir. Ama, kesinlikle halk için, daha fazla kandır, daha fazla hor görülmedir, daha fazla kabaran milliyetçi duygulardır. ABD'de kesin bunun içindedir. ABD'de deki lobiler PKK'yi değil, ABD'nin Türkiye'yi zora sokup kendilerine biraz taviz verilmesini isteyebilirler. Avrupa iki yüzlülük yapmaktadır. Fransa da böyledir çok sinsi bir politika izleyerek Türkiye'yi kendine bağlama, Türkiye'den taviz koparma konusunda Kürt meselesini kullandı. Türkiye, Kürt meselesiyle Batı'yı ne kadar tatmin edecek bilemiyorum. Batı'ya taviz vere vere, Kürt meselesini ne kadar halledecek. Bunun doğru bir yol olmadığını, çok tavizkar bir politika olduğunu tıpkı 19. yy.'daki Osmanlı politikası olduğunu söylemeliyim. Sonuç; Türkiye -Osmanlı- o zaman dağılmıştır. Bu politika, olası bir Kürt-Türk kardeşliğini de dinamitler, bozar. Ve Batı bunu istiyor. Bunu biraz anlamanız gerekir. Ben açıkça söylüyorum; Batı siyasi çözümden yana olsaydı, ağırlığını koyabilirdi. Bana yansıyan izlenimler; PKK'yi biraz daha sıkıştıralım, Türkiye'ye de "siz biraz daha üzerine gidin". Niçin? Çünkü, çıkarlarına bu uygundur da ondan. Bunu dikkatle değerlendirmek gerekiyor. Ben onun için pek fazla yaklaşımlarını saygıyla karşılamadım. Hatta "savaşı sürdürün, geliştirin" demekteler. Tabi, dediğim gibi, Türkiye ateşkesi Avrupa istediği, dayattığı için değil, kendi özgür iradesiyle siyasi amaçlı kullanasaydı bu çok iyi olurdu. Biz bu konuda dediğim gibi elimizden geleni yaptık fakat maalesef iki halkın da, iki ülkenin de çıkarlarına olmayacak durumlardır. Onun için bu dış güçlerden değil yardım almak, ilgilerini bile çekmek istemiyordum ve görüşme taleplerine bile fazla ilgiyle karşılık vermek istemiyorum. Ben yine özgücümüze dayanmak istiyorum. Ve Türkiye kamuoyunun biraz daha devreye girmesini ve hatta Türk ordusunu bizzat zorlayarak çözüme yöneltmesini daha uygun bulduğum ve itibar ettiğim bir yöntem olarak değerlendiriyorum.

- Gazeteci:...

Başkan APO: Sesleri çıkmıyor. Ve hükümetlerinden aldıkları direktiflerle bu tutumlarını sergiliyorlar, kesin onlar işin farkında, zorlanan Türkiye kendilerine çok bağlanan Türkiye'dir. Kendilerine de bağlanan Türkiye Ortadoğu'daki çıkarları için çok iyi bir Türkiye'dir.

- Gazeteci: Başlayan ateşkes süreci içinde bölgede yaşanan operasyonlar, göçler ve ölümlere rağmen bu bölgede, hem de Türkiye'de kısmi bir rahatlama yaşandı. Bunu siz de ifade ettiniz. Özellikle Kürt insanları da kısmi bir umut içine girmişti. Türk kamuoyu da olaya daha sıcak yaklaşmaya başlamıştı.

Türk-Kürt kardeşliğinin ne kadar önemli olduğunu vurgulamaya çalışıyorsunuz. Türk halkının olayı görmesi, gerçeği tanıması gerekiyor. Şimdi tartışmalar daha çok şu düzeyde gelişiyor.

Bingöl olayından yola çıkıldığında, acaba PKK, Türk kamuoyunu ne kadar gündemine alıyor...

Başkan APO: Bingöl olayı bu anlamda talihsizlik olmuştur. Ve benim -öyle söylendiği gibi- özel planlamam da olmamıştır. Fakat oldu, diye de ben kamuoyunun içine girdiği durumun gerçekçi olmadığını hemen belirteyim ve aynı durumları biz daha kötü yaşadık. Bundan birkaç gün önce 15 gerilla çok kötü bir çatışmada imha edilmişti. Ve yine hergün, köyler boşaltılıyor. Buna bir tepkinin gelişeceğini ben söylemiştim, misillemenin gelişebileceğini söylemiştim. Eğer ordaki birlikler biraz daha duyarlı hareket etselerdi, bu olay gerçekleşmezdi. Eğer o birlikler, -operasyon birlikleri- olmasaydı, yine bu olay gerçekleşmezdi. O açıdan biraz daha objektif olarak olayı ele almak gerekir. Kesinlikle, kışkırtma karşı taraftan yapılmıştı. Ama bu biçimiyle gelişmesini ben de fazla anlamlı bulmadım. Ve sürecin ister savaşla derinleştirilmesi, ister ateşkesle derinleştirilmesi için biraz erken ve büyük hacimli olarak değerlendirdim. Fakat eğer taraflar köklü çözümde ısrarlı olsalardı, bu olay engel teşkil etmezdi ve böyle olaylar ileri'de daha da çok gelişebilir. Kamuoyu bu konuda tek taraflı yargı geliştireceğine, bilmem şöyle intikam kan diyeceğine, bizi de biraz anlasın. Bizim de köyler boşaltılıyor, çok sayıda insanımız vuruluyor. İşte kendileri söylüyor; şurda 150 vurduk, şurda bilmem ne kadar vurduk. Bunlarda insan. Ve kuşatmaya alınıyorlar. Mesela son Silvan kaybı tankların kuşatması altında, havadan yine süper kobralarla arkadaşlarımız bir vadide lime lime ediliyorlar. Ve cesetleri paramparçadır. Şimdi çoğu yerde de kimyasal silah izlerinden bahsediliyor. Kamuoyu niye onu görmüyor? Şimdi açık ki gözyaşı bir tarafınki değil, her iki taraf için olmalı. Umut, yalnız bir halk için değil, her iki halk için ol-

"Kürt meselesinde tutarlı bir çözüm yolunun işaretlerini görürsek ve ateşkes de bu biçimde bizden tek taraflı değil de, onların da bir iradesi olarak ortaya çıkarsa, sanıyorum bu sefer süreç daha derin, daha kapsamlı ve bir de karşılıklı görüşmeler yoluyla siyasi yöntemin ağırlık kazandığı bir aşamaya gelebilir."

malıdır. Bunu kamuoyu böyle tek taraflı şoven bir yaklaşımla bakmamalı. Ve basın da bu konuda bence abartılı olmamalıdır. her iki tarafın da kayıplarının acı verdiğini, her iki tarafında kayıp vermemesi gerektiğini işleyebilmelidir. Bu daha iyi bir tutum olur. Ben kendi payımıza düşeni böyle ifade edebilirim. Bu olaydan fazla sevinç duymadık veya fazla kan dökme hırslısı değiliz. Kesinlikle kabul edilmemesi gereken bir teslimiyet durumu var, bir pişmanlığa çekme durumu var. Bu bizim için ölümden kötüdür. Bundan başka, namusluluğun da, şerefin de yolu yoktur. Bunu halk anlamalı, Türkiye halkı da anlamalı, devlet yetkilileri de bunu anlamalı ve bize daha iyi onurlu bir insani çözüm yolu açmalıdırlar. Ben sizin önerilerinizin bile bizim açımızdan önemli olabileceğini söylüyorum.

- Gazeteci:...

Başkan APO: Bu çıkarılan yasa bizi güçten düşürme yasasıdır. Bunun olumlu yönü nerede? Dağa çıkanlar, hayatını ortaya koyarak çıkmışlardır. Amacına ulaşıncaya kadar da dağda kalırlar. Açık söyleyeyim: Hergün bir tanesi bile teslim olmuyor. Yani hatta bana göre imha olacaklarına, esir olabilirler, esir olmayı bile kabul etmiyorlar. Kimse inmez dağdan bu kararlarıyla. Bu adım yerine daha dengeli adımların nasıl olması gerektiğini ben başında söylemiştim. Tekrarlamak istemiyorum.

- Gazeteci: ...

Başkan APO: Yapılsaydı daha iyi olabilirdi. Bu anlamda -dedim ya- talihsizlik olmuştur. Benim de beklentilerim aslında bu yönlü.

- Peki siz bilseydiniz, böyle bir operasyon olacak ve haber gücü de olsaydı. 33 tane askeri öldürmek üzere hazırız, sayın Başkan. Operasyonu yapıyoruz deselerdi, durum daha farklı olacakmıydı?

Başkan APO: Taktik gereği...

- Yok, o sırada sizin engel olma şansınız olsaydı.

Başkan APO: Taktik gereği, ben bunu eleştiri olarak kendilerine de yönelttim. Madem eylem yapıyorsunuz. Kendi hazırlıklarınızı tamamlayacaktınız. Altından çıkamayacağınız eylemleri niye zamansız ve uygun olmayan biçimlerde yapıyorsunuz. Bu benim eleştirimdir. Bu eleştirimi burda da sürdürüyorum. Ben açık politika yaparım. Hemen her cepheye sert eleştirilerim vardır. Laf dinlememezlik diye bir sorun sözkonusu değildir.Böyle bir durum yoktur. Bazı isimler basına yansıyor. Cemil Bayık, bilmem Şemdin Sakık, Cemil Bayık burda, istediğiniz gibi görüşebilirsiniz. Sırf sizin sorularınızı cevaplandırmak için gelmiştir. Şemdin Sakıkla da istediğiniz zaman sizleri götürüp telsizle konuşturabiliriz. Ortada öyle laf dinlemeyen tek bir gerilla birimi yoktur ve hatta benden daha fazla talimatlara uyuyorlar. Bunu da bu vesileyle söylüyorum. Ama bazı birimlerin böyle bizim, taktik olarak sakıncalı bulduğumuz davranışları oluyor ve bu daha çok da kendi imhalarına yol açıyor. İleri bir gelişme düzeyini de yakaladık. Derli-toplu ilk defa kontrollü, denetimli bir savaşı bundan sonra geliştirebiliriz.

- Gazeteci:...

Başkan APO: Devletin yaklaşımları Kesinlikle politik çözüm yolunda bir adım değildir. Pişmanlık yasasıyla, onun genişletilmesiyle içine girilen yeni bir adım değildir. Kesin politik çözüm konusunda bir adım olarak değerlendirmiyorum. Politik teslimiyet, askeri olarak da, silipsüpürme adımıdır. Bunu daha da açabilirim. Yani yeterli değilse cevabım. Eskiden de İnönü bu yöntemi uyguladı. Dersim'i vurdular, Ağrı'yı vurdular, ardından koşullu bazı aflar çıkardılar. İdam edilen idam edildi, teslim olan, teslim oldu ve Kürt meselesinin de üstü betonlandı. Ben eminim ki, direnişimiz devam etmese, Kürt meselesinin üzeri bir kez daha dirilmemecesine betonlaştırılacaktır. Sırf betonlaşmayı önlemek için bu eylemliği sürdürüyoruz. Bizim için bu bir ölüm-kalım meselesidir.

- Neden daha önce yapmadılar sizce?

Başkan APO: Savaşı kendi lehlerine sonuçlandırmak istiyorlardı onun için,bir taktiktir. Hükümet, kontrgerilladan aldığı, emre göre taktik yapıyor. Öyle, hükümetin iradesinden kaynaklanan bir durum değildir. Kararnameyi MGK'nin çıkardığını biliyorsunuz. Askeriyeden kaynaklanıyor ve askeri bir taktiktir. Siyasi bir adım değildir.

- Gazeteci:...

Başkan APO: Kesin süre belirtmek istemiyorum. Bizim hazırlıklarımız bu haliyle, bu kışa kadar süreci yoğunlaştırarak yön verebilir. Yani on bin gerillanın lojistik donanımı da dahil olmak üzere savaşı götürme durumumuz mevcuttur. ilk defa hazırlık bu kadar kapsamlı, düzenli ve uzun bir süreyi kapsıyor. Biz her gün de savaşı uzatma olanaklarını geliştiriyoruz. Yeni bir ateşkes durumu doğuncaya kadar veya siyasi çözüm olanakları açılıncaya kadar bu hamle büyük bir tempoyla, sürüp gidecektir. Durma şartı, eğer ciddi çözüm işaretleri -yani siyasi çözüm yolu açılırsa ve yine tek taraflı değil de, iki taraflı ateşkes durumu, imkanı, koşulu çıkarsa, sanıyorum bu savaş hız kaybedebilir. Yani biz karşı taraftan Kürt meselesinde tutarlı bir çözüm yolunun işaretlerini görürsek ve ateşkes de bu biçimde bizden tek taraflı değil de, onların da bir iradesi olarak ortaya çıkarsa, sanıyorum bu sefer süreç daha derin, daha kapsamlı ve bir de karşılıklı görüşmeler yoluyla savaşın ikinci plana düştüğü veya artık yavaş yavaş sınırlandığı ve bunun yerine siyasi yöntemin ağırlık kazandığı bir aşamaya gelebilir. Bunun için süre veremiyorum. Acaba güze kadar operasyonlar sonuç vermezse, hükümet ayakta durabilir mi? Biz daha güç kazanırsak ve kesinlikle askeri yolla ezilemeyeceğimiz ortaya çıkarsa, ordu ağırlığını koyabilir mi? Ordu içinde bir kesim tavır belirleyebilir mi? Eğer öyle bir gelişme olursa, belki bu savaş biraz hızından kaybedip, siyasi mecraya dökülebilinir. Türkiye'nin ekonomisi ağır bir siyasi duruma yol açarsa, sanıyorum meselenin siyasi yolla çözümü kendisini dayatabilir. Böyle bir durumu ortaya çıkarsa, kesin iyi niyetliyiz ve buna kendi cephemizden açıklık getirmek için, yolu açık tutmak için en iyi cevapları vereceğiz ve hatta siz bu süreci izleyin. Çünkü şu anda en çarpıcı meseledir. Bizi de zorlayın, karşı tarafı da zorlayın. Ve ateşkesin arabulucusunun şu veya bu politik örgüt olma yerine, bu işe en çok çaba harcayan, hatta kan da veren kişiler olarak sizlerin rol oynamanızın da uygun olabileceğini düşünüyorum. En iyi arabulucu biraz da basınyayın kuruluşlarıdır. Kamuoyuna çünkü en yakın olanlar onlardır. Kamuoyunu en çok duyanlar onlardır. Beni de sıkıştırın, onları da sıkıştırın. Bizi de ateşkese zorlayın onları da. Politik çözüme bizi de zorlayın onları da. Ve sık sık bu konuda taleplerinizi bize iletin. Ben, ciddi bir kurum olarak değer verilmesi gerektiği kanısındayım. Bazı basın mensupları böyle roller üstlenmek de istediler. Bence bunun daha da kapsamlı halde götürülmesi uygun olabilir. Yani onlardan mesaj alıp bize, bizden alıp oraya götürme değil de, halklar bunu istiyor. Bunu işleyin haberle, yormula zaman zaman bize baş vurun bizden yana olumsuz veya kapalı bir durum olmadığını göreceksiniz, buna emin olabilirsiniz.

GÜNEY KÜRDİSTAN

kıskaca alınmak isteniliyor

Berxwedan Ortadoğu Servisi:

Güney Kürdistan Federe Devleti ilan edilişinden beri en zorlu günlerini yaşamaktadır. Saddam rejiminin 25'lik dinar banknotlarını tedavülden kaldırması, zaten varla yok arasındaki ekonomiyi adeta felç etti. Öyle ki bir litre benzin fiyatı bir gün içerisinde 20 dinara fırlayabiliyor. Bir öğretmenin aldığı aylık ücretin 200 dinar olduğu düşünüldüğünde, bunun ne anlama geldiği daha iyi anlaşılmış olur. Bir taraftan İran İ-KDP kamplarına saldırma gerekçesiyle ta içlere kadar top atışlarını sürdürürken, Saddam güçleri de habire sınıra yığınak yapmaktadır. Saddam güçleri şimdiden bile sınır boyundaki 5 köyü işgal etmiş durumdadır. İran'ın, ABD'nin kendisine Güney Kürdistan üzerinden müdahale edecek düşüncesi ise ayrı bir sorun olmaktadır. Bu nedenle İran'ın Güney Kürdistan'a karşı girdiği tutum tüm halk tarafından kaygı ile karşılanıyor. İran hükümetinin yalnız saldırı tehditleri ve zaman zaman sınırı ihlal etmekle kalmadığı gözleniyor. Güney Kürdistan için hayati bir öneme sahip gıda maddelerine de ambargo koymuş durumdadır. Daha önceleri göz yumduğu kaçakçıların tüm yollarını keserek Güney Kürdistan'a gıda maddelerinin girmesini engellemektedir. Öte yandan, Birleşmiş Milletlerin Irak'a, uyguladığı ekonomik ambargo en çok Güney Kürdistan'ı zorlamaktadır. Irak BM'nin ambargosuna karşı kendi elinde bulunan imkanları zorlayarak kullanırken ve bu yolla ayakta durmaya çalışırken, Güney Kürdistan bu ambargodan dolayı açlık ve sefalet çekmektedir.

Yani kısacası bu ambargonun en ağır faturasını Güney Kürdistan ödemektedir. Güney Kürdistan üzerine örülmek istenilen kıskaç ağının baş rolünü de her halikarda Türkiye oynamak istemektedir. Sıcak bir savaşın yaşanmamasına rağmen, Güney Kürdistan'da

yaşanan durum eski soğuk savaş günlerini anımsatmaktadır. Türk devleti, İran ve Irak'ın Güney Kürdistan'a karşı izledikleri politikayı kendi lehine kullanmak için kollarını sıvamış durumdadır. Türk hükümeti sessiz ve sakin bir şekilde Habur sınır kapısını kapattı. Kapı kapanmadan önce cede Türk devleti adına Güney Kürdistan'da çalışan bazı fırsatçılar Türkiye'nin verdiği gıda maddelerini süratle stok yapmaktadırlar. Son günlerde Türkiye'nin adı pek geçmese de Türkiye'nin Güney Kürdistan'a yönelik geliştirilen oyunun başrolünde oynamak istediği kesin. Filmin senaryosunu büyük oranda hazırlayan da kendisi. "Çekiç Güç"ün kalma süresinin bitiminde, Türkiye sürenin tekrar uzatılmasına karşı çıkmaya hazırlanıyor. Karşı çıkma gerekçesini de şöyle izah edecektir. "Çekiç Güç" yerine Kürtleri kendisinin korumasını önerecek. Yani Zaxo'ya gelip yerleşmeyi önüne koymuş durumdadır.

Görüştüğümüz tüm siyasi çevreler bu olasılığı çok yüksek görmektedirler. Türkiye şimdiden önemli pratik adımları atmış durumdadır da. Irak hükümetinin 25'lik dinarları tedavülden kaldırmasını memnuniyetle karşılarken, Kürdistani Cephe'yi bu konuda sıkıştırmaya da hazırlandığı bir gerçek. İkinci hazırlığı ise hem Güney Kürdistan için ve hem de Kuzey Kürdistan için kendince bela olacak bir işbirlikçi aşireti devreye koyarak gerek Kürdistani Cephe'yi, gerekse de PKK'yi bir çatışma ortamına çekmeye hazırlanıyor. Son günlerde Türk devletinin ilişkilerini yoğunlaştırdığı kişi Bervari aşireti reisi Adil bey. Geçmişte Saddam'ın en sadık adamlarından olan Adil bey, şimdi de Türk devletinin yararına adamış kendisini. Görüştüğümüz tüm çevreler Bervari aşireti reisi Adil beyin gelecekte federe devlete büyük sorunlar çıkaracağı ve gerek Irak'ın gerekse Türk hükümetinin bu şansı kullanmak için anlaştıklarını vurgulamaktadırlar. İsmi bizde saklı bir üst düzey yetkilisi "Türkiye'den Adil bey için bol miktarda para ve silah geliyor. Adil beyin evi Türkiye'nin Güney'deki karargahı durumundadır" diyor. Avrupalı bir olayı meslektaşımız ise tanık olduğunu şöyle aktarmaktadır bize. "Ben Adil beyin evinde misafirdim. Bir de üst düzeyde bir Türk subayı vardı. *Benim* Türkçe bilmediğimi sanarak kendi aralarında şunları konuştular. Türk subayı Adil beye 'Para ve silah konusunu hiç dert etmeyin. Bu konuda size istediğiniz kadar yardım etmeye hazırız' dedi." Türk hükümeti Bervari aşiretini silahlandırarak PKK'nin üzerine sürmeyi hedeflemiş durumda. Böylesi bir durumla Güneyli güçler ile PKK'yi karşılıklı olarak bir çatışmanın ortamına çekmeyi tasarlamaktadır. Yani bir taşla iki kuş vurma planlanıyor. Türk devleti hem PKK'yi Güney'de sıkıştırma, hem de federe hükümeti savaşa çekerek, esas sorunlarıyla ilgilenmekten alıkoyma, kurumlaşmasını önlemek istemektedir. Çünkü hükümet, devlet olmanın gereği olarak, KDP, YNK ve diğer örgütleri silahsızlandırmaya çalışıyor, denetim kurmaya çalışıyor. Yani Türkiye'nin hedefi Güney'de havayı karartmadır. Ancak tüm bu planlar yapılırken çok önemli ayrıntıları da gözardı ettiği bir gerçek. PKK ile Güneyli güçlerin kendi aralarındaki yakınlaşmanın Türk hükümetinin hedeflediği böylesi bir çatışmaya en büyük engel olduğu ve yine PKK'nin Güney'deki etkinliği de hesaplandığında devletin hedeflediğine ulaşmada büyük bir engel olacağı kesin. Kürt örgütleri arasında başlayan yakınlaşma sürecinin hızla gelişmesi ve bu olumlu ortam zemininde Kürt örgütlerinin ulusal kongre sürecinibaşlattıkları gerçeği ise sahnelenmek istenen oyunun panzehiri olacağı gerçeğini gözardı etmemek gerekmektedir. Yani gelişmelerin Kürtlerin manevra yeteneğine bağlı olacağını belirtmenin en doğrusu olacağı kesin. ■

Bonn Kürt gerçekliğine tanıklık etti

120 bin Kürdün muhteşem yürüyüşü

■ ■ ■ 29 Mayıs günü Bonn tarihinin en coşkulu gününü yaşadı. Bonn insanlığın beşiği Mezopotamyalıların gerçeğine tanıklık etmenin şaşkınlığını hala üzerinde atamamış. Bonn yüz yıllardır düşmanın böl-yönet politikasının noktalanmasına, binlerce şehit vererek ülke topraklarını baştan başa kanla yıkayan yiğit, fedakar ve cefakar Kürdistan insanının coşkusuna, birliktenliğine, düşmana lanet yağdırmasına tanıklık etti. 120 bin insanımız hep bir ağızdan zulmü, soykırımı, işkenceyi lanetledi, 120 bin yüreğin aynı tempo ve aynı heyecanla çarpıntısına tanıklık etti. Ulusal Önder Başkan APO'nun komutası altında şahlanan ve ezilen tüm dünya halklarının umudu-sesi-direniş yönününün temsilcilerine ev sahipliği yapmanın sevincini bir tarafta, diğer tarafta ise kendi sahiplerinin gerçekliğinin burukluğunu yaşayan Bonn, 120 bin kişinin sıcaklığı, haklılığı karşısında utandı, sıkıldı, terledi. 30 milyon Kürdün sesi, yüreği dünya insanlığının temsilcileri bu insanların ülkesinde yapılan katliamlara suç ortaklığı yapan sahiplerinin suçları Bonn'u böylesine sıkıyordu, utandırıyordu ve terletiyordu. Bonn Kürt halkının birliktenliğine tanıklık etmekle övünüyor. Dileğimiz, Bonn ve nice yerler ve her şeyden önemlisi de ülkemiz Kürdistan bu birliktenliğe hep tanıklık etsin.

Bonn'da yapılan Özgür Kürdüstan ve Ulusal Birlik Yürüyüşü'ne katılan yurseverler ne diyorlarne düşünüyorlar. Muhabirlerimiz yurtseverlere bizlere şu andaki duygularınızı anlatırmısınız sorusunu yönelttiler. Yurtseverlerin verdikleri cevaplar şöyle.

İbrahim: 43 yaşındayım ve işçiyim: Almanya'nın Bielefeld kentinden yürüyüşe katıldım. Kürtlerin birliği ve tüm kürtlerin birleşerek bir mücadele yürütüğünü ve bununda Kürdistanın bağımsızlığına yönelik olduğuna inanarak bu yürüyüşe katıldım. Kendimi şu anda çok mutlu hissediyorum. İçim içime sığmıyor, zafer yakınmış gibi bir his var içimde.

Cemile: Dersimliyim ve burada öğrenciyim , bugün oldukça heyecanlıyım. Çünkü çok kalabalık olacak.Güneşin altında bu kadar insanın sesini duymak ve birlikte yürümek bundan dolayı çok heycanlıyım.

Ahmet: Burda İşçiyim. Bingöl'üyüm ve Hamburgtan geliyorum. Çok heyecanlıyım. Sevinçliyim.

Şoreş: Teknikerim ve Batmanlıyım. Bielefelden yürüyüşe katılıyorum.Çok güzel, böylesi bir yürüyüşe katıldığım için çok sevinçliyim.

Bindar: Kürdistan Dindarlar Birliği Yönetim Kurulu Üyesi'yim. Bizler Kürdistan Dindarlar Birliği olarak yürüyüşe katıldık. Çok seviniyorum, bundan daha büyük bir sevinç ve mutluluk yoktur. Zira benim halkım , benim miletim birleşiyor.Şimdiye kadar özgür olmadığımız, şimdiye kadar köle kaldığımız yegane birbirimize düşman yapılmıştık ve bundan dolayıda düşman bizi hep kullandı. Şimdi barışıyoruz ve birleşiyoruz. Bu çok mutluluk veren bir durum.

İkbal Hajibî: Sanatçıyım ve Doğu Kürdistanlıyım. Bu halkımızın yüzyıldan beri bir istemi. (Ev heviya gelê me ye, sedan sale vê yekîtiya netewî bibîn e. Ez bawer dikim tekoşina hemo partiyêen li vê yekîtiyê ketine. Ev yekîtiye hatiye çekirin, hêviya me, yekitiya meye Hunermendê Kurdistan ji we re çekirin, ji bo armanca me ya gelî ye).

Seyidxan: Sanatçıyım. (HUNERKOM üyesi) Ben bugün Kürdistan halkının kalbinin burada attığını hissediyorum ve bu özgürlük yürüyüşünun giderek artık halklaşan ve giderek özgürleşen bir Kürdistan'ı hayelden çıkarmıştır. Gerçekten de büyük bir coşku, büyük bir birlik halkımız arasında görülüyor.Özgürlük yürüyüşü, büyük bir kaynaşma ve ülke ruhunu yaşamaya götüren büyük bir gündür ve büyük bir yürüyüştür.

Sertaç Bucak: Kürdistan İnsan Hakları Başkanı. Bugün Kürt halkının birlik olduğu zaman neler yapabileceğini bir kez daha gösterdi. Kendim yıllardır umut ettiğim hayalini kurduğum bir gün. Birlik yolunda önemli bir adımın önemli bir eylemi ve bu birlik daha ileri hedeflere giderse, kuşkusuz halkımızı zafere götürecektir. Bu onun ilk adımıdır. O anlamda çok mutluyum bugün.

Zamani: Sanatçı. İçinde bulunduğumuz bugünü hangi duyguyla ifade edebileceğimi bilemiyorum. Çünkü Kürdistan tarihinde ilk defa böyle birlik oluşmuştur. Sevindirici olan yanda budur. Fakat benim temennim bu birliktelik geçici birliktelik olmamasıdır. Temennim odurki bu birlik daha sağlam temellere bağlanarak tek birliğe gidilecek yolu açmalıdır.

Yaşar Kaya: DEP (Demokrasi Partisi Başkanı) Böyle birgünü Sizinle beraber yaşadığım için çok mutluyum. Hepiniz hoşgeldiniz. Demokrasi Partisi adına hepinizi saygıyla sevgiyle selamlıyorum. Sizler ateşin ve güneşin ülkesinin çocuklarısınız. Size böyle hitap etmek zorundayım. Çünkü Türkiye'de sizin adınızı anmak, sizin ülkenizin adını anmak siyasi partiler için kapatılma sebebidir. 70 yılık inkarla, soykırımla, sürgünle, darağaçları ile sizleri yok edemediler. Halkımızın ve Ülkemizim son 150 yılık tarihi ihanetler ve başkaldırılar tarihidir. Kan, gözyaşı, barut bizim ülkemizde birbirine karışmıştır. Analarımız aksüt yerine bizi göz yaşıyla emdirmişlerdir. Diyarbakır zindalarının celatların hiçe sayan Hayri Durmuşların, Kemal Pirlerin, cağdaş KAWA Mazlum Doğanların tarihidir. Kürt halkının birliktenliğini ifade eden bu yürüyüşü selamlıyorum.

Sigi Marsch: Yeşiler Kuzey-Ren Vesfaliya Eyaleti parlementeri. Bu gün sizlerle birlikte olmam beni sevindirmektedir. Bugün çok anlamlı bir gün. Çünkü siz hepiniz birliktesiniz. Bü gün burada barış içinde birlikte yürümeniz, gelecekte demokratik bir Kürdistan'ın temelidir. PKK Genel Sekreteri Sayın ÖCALAN'ın yapmış olduğu ateşkes çağırısını destekliyoruz.

Mukades: Hukukçuyum ve Hollanda'dan katılıyorum yürüyüşe. Ben ilk olarak böylesi büyük bir yürüyüşe katılıyorum. Bu kadar insanla yürümek ve aynı duyguları paylaşmak beni sevindirdi.

Seyit Gabarî: Sanatçıyım. Yanî heta ber ve rojê, min xelasiya Kurdistanê bawer ne dikir. Îro xelasiya Kurdistanê veki mina zêrekî di nav destê meriyade be. Yani pengav, bê pengav xelasiya Kurdistanê gavek nêzik büye. Ji bo we pir sipas, ji xwûna şehidan re pir sipas û serokê rehberê Kurdan re. Îro rokî pir geş e. Yekîti yanî xelasiya Kurdistanê ye.

GELEN MESAJLARDAN BAZILARI:

- PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN. PSK Lideri Kemal BURKAY, Hevgırtın-PDK Lideri Hemreş REŞO ve diğer Kürt örgütlerinin temsilcileri.

- Yunan Soyalist Partisi (PASOK)

- Alman Demokratik Avkatlar Birliği.

- Avrupa Halkın Emek Birliği

- Avusturya Komünist Partisi.

- Kürdistan Yurtseverler Birliği-YNK

- TKP-Kıvılcım

- Sosyalist Demokrasi Partisi (PDS)

- Yeşiler Aşağı Saksonya Eyaleti

- Yeşiler Kuzey Ren Vesfalya Eyaleti

- Barış ve Özgürlük Hareketi

- Kürt Halkıyla Dayanışma Dernekleri

Özgür Kürdistan ve Ulusal Birlik Yürüyüşü'ne ilişkin ERNK Avrupa Temsilciliği'nin açıklaması

"Bonn yürüyüşü, içinden geçtiğimiz tarihi süreç açısından çok anlamlıdır. Avrupa'daki Kürdistanlıların bir araya gelişleri, böylesi bir dönemde sömürgeci faşist Türk devletine verilebilecek en büyük cevap olmuştur.

Aynı zamanda bu yürüyüş Kürdistanlı yurtsever güçlerle birlikte yapıldığı için tam bir birlik ve coşkusu yaratmıştır.

Bonn yürüyüşü, ulusal kimliğimizi yok sayan, bizi imha etmek için her türlü ahlak dışı ve vahşi yöntemi deneyen, inkarcı ve işkenceci TC'ye halkımızın özgürlük isteminin ne kadar güçlü olduğunu ve her türlü baskı uygulamalarına rağmen bu istemin giderek bir çığ gibi büyüdüğünü göstermiştir.

Biz Avrupa ERNK örgütü olarak, halkımızın büyük fedakarlıklarla ve 100 binlerle Bonn akışını büyük bir sorumluluk duygusu ile selamladık ve pratik olarak bunun tüm gerekliliğini, her alanda mücadeleyi yükselterek yerine getireceğimizi belirttik. Hiç kuşkusuz Bonn yürüyüşünün en anlamlı yanı Başkan APO'nun halkı büyük bir coşku seline kaptıran mesajı olmuştur. Yine diğer yurtsever güçlerin temsilcilerinin değerli mesajları ve konuklarımızın katılımı, bütün dünyaya Kürtlerin ortak sesi olarak yansımıştır. Tüm bu gelişmeler çok önemlidir.

Bundan sonra da yaşamın her alanında başlatılan zafer yürüyüşünü hiç aksatmadan sürdüreceğiz. Bu zafer yürüyüşünü partimiz, ulusal birlik cephesi ile taçlandırmak için kararlıdır ve bu çalışmada üzerine düşen her şeyi, büyük bir sorumluluk duygusu ile yerine getirecektir.

Büyük Bonn yürüyüşü, halkımızın bu büyük birlik zirvesi, tüm dünyanın dikkatini çekmelidir. Yalnız Kürdün değil tüm insanlığın sorunu haline gelen Kürdistan sorunu için, faşist TC zorlanmalıdır. Kürt halkının bütün dostları, olanaklarını zorlayarak desteklerini artırmalı ve seslerini yükseltmelidirler.

Yine yürüyüşe katılım gösteren Türkiyeli devrimci dostlarımızın bu davranışı bizi çok sevindirmiştir. Kürt halkını büyük uyanışına, büyük direnişine, büyük önderlik ve savaşına hala dar, kalıpçı ve üslupsuzca yaklaşım gösteren bazı Türk sol örgütleri de bu gülünç durumlarından vazgeçmelidirler. Çünkü kendi ülkesinde bir silah sesi bile duyulmayan, bunun için bir türlü bir çıkışı yapamayanlar, bizi değil kendi acıklı durumlarını görmeli ve eleştirileri bizzat kendilerine yöneltmelidirler.

Sonuç olarak; Bonn yürüyüşü tarihi bir eylemliliğin en somut ifadesi olmuştur. Zirve olmuştur. Birliğin dile getirilişi olmuştur. Halkımızın çoşku günü olmuştur. Yürüyüşte yüzlerce insanımız sevinçten ağlamışlardır. Artık Kürt halkı kurtuluşu kesin olarak yakalamıştır. Bundan geriye dönüş yoktur. Bonn'da başlayan bu yürüyüşün yolu Botan'dır."

Alman ve Türk Dostluğunun Kirli Yüzü

Solingen Olayı

Solingen olayı gerçekten yansıtıldığı gibi Alman ırkçılarının, Alman faşist örgütlerinin bir kundaklaması mıdır? Bu olayın Kürtlerin Bonn'daki "büyük özgürlük yürüyüşü" gününe ve Alman-Türk dostluğu zirvesinin hemen sonrasına denk düşmesi acaba sadece bir tesadüf mü? Bu olaya yol açan nedenler gerçekten nedir? Belirtildiği gibi sadece yabancı düşmanlığı mıdır? Bu olayın arkasındaki güçler kimdir? Belirtildiği gibi kendini bilmez birkaç ırkçı ve faşist genç Alman mı? Bu olayla ne hedeflenmiştir? Belirtildiği gibi yabancıların Almanya'yı terk etmesi mi? Bu olay üzerinde kimler hangi hesapları yaptılar? Bu olay etrafında kopartılan gürültü, estirilen fırtına kimlere ne sağladı? Kimler bu olayı nasıl gördü, nasıl yaklaştı?

Bu sorular daha da çoğaltılabilir, fakat olayı aydınlatmak için bu sorular yeterlidir. Hemen belirtelim ki, nedeni ne olursa olsun bu vahşeti yapanları, buna yol açanları şiddetle kınıyoruz, fakat insan ölüsünü siyaset malzemesi yapanları daha da şiddetle kınıyoruz.

Olayın ardından, olayın "faili" olarak birkaç genç ya da birkaç ırkçı-faşist kişinin tutuklanması ne olayın önemini küçültür ne de olaya sebebiyet veren ve yapanların kendi başına hareket ettiklerini gösterir. Bu tür iddialar ve davranışlarla olayın alel-acele kapatılmak istendiği, ve karanlıkta bırakılmak ve kamuoyunun aldatılmak istendiği çok açıktır. Böyle yangından mal kaçırma durumu bile olayın boyutlarının ciddi olduğunu, yani olayın kendisinden çok, bu olayla birlikte gün yüzüne çıkan gerçeklerin önemli olduğunu göstermektedir.

Solingen olayıyla birlikte ortaya atılan Alman emperyalizmi mi yoksa Türk sömürgeciliği mi daha ırkçı ve faşisttir veya Almanya'da gelişmekte ve yükselmekte olan ırkçı-faşist hareket rejimin içindemi, dışında mı veya bu olay Alman emperyalizminin mi yoksa Türk sömürgeciliğinin mi marifetidir veya olayın içinde başka bir elin parmağı var mı yok mu veya bu olayın Kürdistan'da TC'nin yürüttüğü kirli ve vahşi özel savaşla bir ilişkisi var mı yok mu, ya da PKK öncülüğündeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı TC'nin Avrupa'da yürüttüğü özel savaşın durumu nedir, soru ve tartışmalarının yeniden güncelik kazanması, hiçte rastlantısal ya da kurgulardan ibaret bir durum olamaz. Halkın deyimiyle "ateş olmayan yerde duman çıkmaz" sözü gerçekten bu olay için oldukça geçerlidir. Ortaya çıkan durum üzerinde, gerçekleri ortaya sermek için durmak gerekiyor.

Emperyalist ve kapitalist ülkelerde, isterseniz sömürgeci ülkelerde deyin, faşizm olgusu egemen tekelci burjuva kesiminin bir bağnaz ve kanlı iktidar biçimi olarak daima rejimin içinde mevcuttur. Koşullara göre kimi zaman ön plana çıksa ve kimi zaman da arka planda kalsa o bir olgu olarak daima vardır. Kapitalist sınıf tamamen ekomik ve siyasal bunalıma girmiş, burjuva toplumu dağılmaya başlamış ve bu durumda ortaya bir devrim hareketi ve mücadelesi çıkarak burjuva rejimini zorlamaya başlamışsa orada faşizm olgusu genelde burjuva sınıfının özelde de bu sınıfın egemen tekelci kesimin bir kanlı diktatörlüğü olarak iktidar olur.

Emperyalist ülkelerde mevcut durumda iktidarda ön planda olan faşizm değil, gericiliktir. Gerici iktidarlar faşist iktidarların veya gerici diktatörlükler faşist diktatörlüklerin birer ön biçimidirler. Kapitalist rejimde gerici iktidarın anlamı, demokratik iktidarların aşıldığı, faşist iktidara doğru ise yolun alındığı demektir. Diğer bir deyişle gerici iktidar dönemi, demokratik iktidar döneminin son bulduğu, faşist iktidar döneminin ise yolda olduğu demektir. Burjuvazi, demokrasiyi topluma bol gördüğü ve fakat faşizmi de henüz dar gördüğü bir süreçte gericiliğe başvurarak yaşamını sürdürmeye ve rejimini yaşatmaya çalışır.

Fakat bu durum burjuva toplumunda önemli bir bunalımın ve rejimde önemli bir tehlikenin varlığına işaret ettiği için, koşullara göre varolan gerici dönemin, gerici iktidarın yerini her an faşist dönemin ve iktidarın alması mümkündür. Bu nedenle gerici iktidarlar dönemi, bunalımın sürekli artmasına bağlı olarak burjuvazinin faşist iktidarı adım adım geliştirerek örgütlediği, yani hazırlama dönemidir. Bu dönemde topluma karşı anti-demokratik uygulamalar adım adım arttırılır, rejime bağlı olarak kurdurulan çeşitli paravan veya taşeron gibi faşist kukla örgütler aracılığıyla estirilen terörle toplum korkutulur, adım adım baskı altına alınarak sıkıştırılır, daha önce kazanılmış olan veya verilmiş olan ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve insani haklar adım adım daraltılarak geri alınır, bu alandaki olanaklar da kısaltmaya ve tümden ortadan kaldırmaya gidilir vb. daha bir çok yöntem ve yolla toplum faşist iktidara hazırlatılır.

Burjuvazi bu dönemi sancısız atlatmak ve başarmak için çok yoğun ve çok yönlü çaba harcar. Çünkü bu dönemler aynı zamanda bir devrim dönemine işaret etmektedir; devrim için koşulların olgunlaştığı bir aşamadır. İşçi sınıfının ve halkın başına geçecek, örgütleyerek hareket ve eyleme geçirecek güçlü bir devrimci öncülük olursa, burjuvazinin topluma dayattığı gerici ve faşist döneme, tehdite ve iktidara karşı toplumsal devrimi dayatır ve başarılı olma durumu en azından yarı yarıyadır. Bunun için bu dönemler burjuvazi için sancılı ve korkulu geçer.

Emperyalist ülkelerde bugün iktidarda önde olan faşizm değil gericilik derken, koşullara göre gerekli hale geldiğinde burjuvazinin faşizme başvurmaktan çekinmeyeceğini, onun tek çekincesinin devrim olduğunu belirtmek istiyoruz. Bugün Latin Amerika'da, Asya'da, Afrika'da bağımlı birçok ülkede varolan mevcut faşist diktatörlüklerin, bu arada faşist-sömürgeci Türk diktatörlüğünün arkasında ve yanında emperyalist güçleri görüyorsak, emperyalist çıkarları için bunların hiçbir zaman faşizme başvurmaktan çekinmeyeceklerini göstermektedir. Eğer bugün faşizm, emperyalist ülkelerde değil de bağımlı ülkelerde iktidardaysa bu demektir ki bu ülkelerdeki emperyalist çıkarlar çok daha bunalımlı ve tehlikeli konumdadır.

Bugün varolan ve geçen her gün daha da derinleşerek artan bunalım genel bir bunalımdır. Sadece bağımlı ülkeleri sarmış kavurmamakta emperyalist ülkeleri de giderek daha fazla etkilemeye başlamıştır. Uzun zamandan beridir süregelen ve kısa zamanda da çözülmesi mümkün görünmeyen bu mevcut dünya bunalımı reel sosyalizmin çökmesiyle daha da derinleşti, genişledi ve büyüdü. Bu bunalımın dünyada yol açtığı kargaşalı ve çatışmalı durumun her gün daha da yayılarak sürmesi, kimi yerlerde bölgesel savaşların patlak vermesi ve bunalımın giderek çıkış yolunun da bulunamayışı, emperyalist güçlerin yaşadığı rahatsızlığı arttırıyor, korkularının büyümesine yol açıyor.

Kısaca bütün emperyalist ülkeler ağır bir dış bunalımın yanında bir de ağır bir iç bunalımı yaşamaya başlamışlardır. Her gün artan iç ve dış borçlanma, çığ gibi büyüyen işsizlik, dışarda pazar ve sömürü kaybı ve artan çevre sorunu, aşırı tüketim, toplumsal yozlaşma, doğanın kirliliği ve belki en önemlisi yaşanan toplumsal olaylar hemen hemen hepsinin ortak sorunu haline gelmiştir. Bu iç ve dış bunalım olayı bütün emperyalist ülkelerde rejimin gericileşmesi ve faşistleşmesi üzerinde etkili oluyor. Dolayısıyla her ülkede bu militaristleşme, gericileşme ve faşistleşmeye bağlı olarak ırkçılık, milliyetçilik ve şovenizm gelişiyor; yabancı düşmanlığı yaşanıyor.

Almanya da emperyalist bir ülkedir. Dolayısıyla emperyalist çıkarlarını takip etmede diğerlerinden geride kalması beklenmez. Hele Almanya'nın birleşmesinden sonra bu yöndeki talepleri daha da artmıştır. Kaldı ki ekonomik ve siyasal güç olarak da epey gelişmiş, rekabet gücü artmış ve iştahı kabarmıştır. Bu Almanya'nın ağır bir ekonomik ve siyasi bunalımla karşı karşıya olmadığı anlamına gelmez. O da dışarda ve içerde bu bunalımı yaşıyor, ve zaten bu yüzden de daha fazla dışarıya açılmak, rekabet etmek ve egemenlik kurmak istiyor. Kaldı ki bu konuda diğer emperyalist güçlere göre kendisini avantajlı kılan bir ekonomik ve siyasal gücü de vardır.

Yakın günlerde yapılan Alman-Türk dostluğu zirvesinde, tarihteki Alman-Türk dostluğu övülerek göklere çıkartıldı. Tarihteki Alman-Türk dostluğu hep emperyalist amaçlar için kurulmuş ve emperyalist savaşlara zemin hazırlamış bir dostluktur. Şimdi bu dostluğun yeniden övülerek göklere çıkartılması yeni tarzda da olsa aynı amaçlara ve savaşlara işaret ediyor. Bu da yakın gelecekte Türkiye üzerinde, Orta Doğu'da ve Orta Asya'da emperyalist güçler arasındaki çelişkilerde, rekabet ve egemenlik mücadelesinde bir artışın olacağını göstermektedir.

Alman emperyalizmi Kürdistan sorununda ve PKK'ye karşı savaşta Türkiye'ye istediği her tavizi ve desteği vererek ya da bunu önemli düzeyde vermeye yanaşarak Türk sömürgeciliğini yanında tutmak ve denetime almak istemektedir. Kürdistan halkının inkar ve imhası üzerinde kurulması ve vücut bulması istenen Alman-Türk dostluğu kirli ve kanlı bir dostluktur.

Genelde bütün bu gelişmeler, özelde de Alman-Türk dostluğu dikkate alındığında Almanya'da son aylarda da görüldüğü gibi gelişen ve tırmanan ırkçı ve faşist örgütlenme, hareket ve mücadele genelde emperyalist kapitalist sistemin ve onun yaşadığı iç ve dış bunalımın özelde de emperyalist Alman rejiminin dışında bir durum değildir. Elbette henüz bu düzeydeki bir hareket ve mücadele faşizmin kendisi değildir, fakat toplumu korkutmada, topluma hedef şaşırtmada, iç ve dış kamuoyunu yanıltmada ve baskı rejimine yol açarak adım adım örgütlemede önemli bir gelişmedir.

Almanya'da genelde yabancılara, özelde de Türklere yönelik olaylarda bir artışın olması gerici Alman hükümetinin yabancılar politikasıyla da bir ilişkisi vardır. Alman hükümeti bir yandan yasalar yoluyla yabancıları azaltmaya ve yurt dışı etmeye çaba harcarken öte yandan başkalarının da kendi politikasını bu tarzda uygulamasının sorumluluğunu taşımaktadır.

Türklere yönelik Möln ve Solingen olaylarından ilkinin Avrupa'da Kürdistan Ulusal Meclis seçimlerinin yapıldığı, sonuncusunun ise Avrupa'daki Kürtlerin Bonn'daki en büyük yürüyüşünün yapıldığı sıraya denk gelmesi zaman açısından pek tesadüf sayılamaz. Yine son olayın hemen Alman-Türk dostluğu zirvesi sonrasına gelmiş olması da dikkat çekicidir. Arkasında özel olarak herhangi bir istihbarat biriminin olup olmaması da o kadar önemli değildir. Önemli olan bu olaylar sırasında birçok hesabın nasıl yapıldığı ve birçok kuşun birden nasıl vurulmak istendiğinin görülmesidir.

Solingen olayının Kürtlerin Bonn'daki en büyük yürüyüşüne, üstelik "ulusal birlik ve özgürlük yürüyüşüne" denk gelmesi veya getirilmesi, yürüyüşün iç ve dış kamuoyunda yapacağı etkiyi önemli oranda kırmaya çalışmıştır. Fakat hemen Alman-Türk dostluğu zirvesi sonrasına gelmesi veya getirilmesi de önemli oranda bu kanlı ve kirli dostluğu gölgelemiştir. Üstelik Alman emperyalizmin dışarıya açılmak istediği, bu nedenle Somali'ye asker gönderdiği ve Türkiye ile dostluğunu ön plana çıkardığı bir sırada böyle bir olay onun uluslararası itibarını da önemli oranda zedelemiştir, politikasını ve amaçlarını deşifre etmiştir.

Türk sömürgeciliği Solingen olayını bir gövde gösterisi haline dönüştürmeye büyük çaba harcayarak Kürdistan halkına karşı yürüttüğü ırkçı, faşist ve sömürgeci özel savaşını meşrulaştırmaya ve haklı çıkartmaya çalışmıştır. Dünya kamuoyuna yönelik bunu yaparken, iç ve dış Türk kamuoyunu da etkileyerek içerde ve dışardaki Türkleri ırkçı, şoven ve faşist temelde ayağa kaldırarak, birleştirerek yanına çekmeye çalışmıştır. Yani her taraftan özel savaşa destek aramış ve herkesi özel savaşın içine almaya çaba harcamıştır. Genelde bunu yaparken özelde de Bonn'da yapılan Özgür Kürdistan yürüyüşünün etkilerini kırmaya çalışmıştır. Bu olayı işleyerek, bunun gölgesine sığınarak Kürdistan'da şimdiye kadarki en yoğun ve kapsamlı operasyonları düzenleyerek onlarca köyü yakmış, binlerce insanı göçertmiş ve yüzlercesini hunharca katletmiştir. Yine bu olayın Almanya'nın en zayıf noktası olduğunu düşünerek daha fazla tavizler koparmaya çalışmış,

gövde gösterilerini Kürt ve PKK karşıtlığına dönüştürerek, Almanya'daki ulusal kurtuluşçu çalışmaların yasaklanmasını dayatmıştır.

Alman emperyalizmi de elbette Türk sömürgeciliğinden geri kalmayarak bu olayı kullanmıştır. Alman toplumunu hedef şaşırtmaya, iç ve dış kamuoyunu yanıltmaya çalışmıştır. Irkçılığa, yabancı düşmanlığına ve faşizme karşı olduğunu göstermeye çalışmıştır. Bizzat TC'nin teşviki ve çabasıyla biraraya getirilen ırkçı, gerici ve faşist Türk güçlerinin şiddet eylemlerine yönelmesine göz yumarak bir yandan TC'yi frenlemeye çalışırken diğer yandan da yabancıların ülke çıkarları açısından ve iç güvenlik açısından ne kadar tehlikeli olduğunu Alman toplumuna ve diğer dünya, özellikle Avrupa emperyalist güçlerine göstermeye çalışmıştır. Fakat Alman emperyalizmi henüz bu aşamada ırkçı ve faşist hareketin bu kadar ileri gitmesini ve denetimden çıkmasını istememektedir. Hitler'i hatırlatmakta ve bu yöntemin tehlikeli olduğunu vurgulamaktadır. Böyle denetimden çıkma ve kendi başına hareket etmek isteyen eğilimdeki parti ve güçleri en azından toplum ve kamuoyu nezdinde teşhir ve tecrit ederek ve tabanını etkileyerek yeniden içine çekmeye çalışmaktadırlar. Bu durumda Alman hükümeti ilerde kimi sağ örgüt ve partileri kapatma yoluna gidebilir, fakat bunu yaptığında toplumda var olan çeşitli hakları da kısmaya gidecektir.

Alman emperyalizmi ve Türk sömürgeciliği dışında başka güçler de, örneğin Alman emperyalizminin dışa açılmasına rekabet eden, Alman-Türk dostluğunun gelişmesinden hoşlanmayan çeşitli emperyalist güçler de bu olayı kullanarak Alman emperyalizminin dış itibarını kırmaya çalışmışlardır. Almanya'yı öne çıkararak kendi durumlarını gizlemeye, gözden uzak tutmaya çalışmışlardır.

Alman emperyalizmi ve Türk sömürgeciliği bu olayı kendi özel çıkarları için kullanmanın dışında bir de Alman-Türk dostluğunu pekiştirmek, her iki halkı bu kanlı ve kirli dostluğu desteklemeye, zedelememeye çağırarak bu kirli dostluğun sadece devletler düzeyinde değil toplumlar düzeyinde de vücut bulmasını istemişlerdir.

Bu durum karşısında takınılacak doğru tavır Alman emperyalizmini ve Türk sömürgeciliğini ve her iki ülkedeki kaynağı emperyalist ve sömürgeci çıkarlar olan faşist, ırkçı ve gerici rejimi hedefleyerek mücadele edilmesi gerekirken, özellikle Alman emperyalizmi ve Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da yürüttükleri özel savaşa ve bu savaşın Avrupa'ya da taşınmasına karşı koymak gerekirken, Türk solunun bu olay karşısında sergilediği tavrı anlamak, hele Kürtleri de buna alet etme yönündeki çabalarını anlamak mümkün değildir. Bonn'da emperyalizmi, sömürgeciliği ve faşizmi protesto eden, Kürdistan'da ve dünyada halklara dayatılan emperyalist ve sömürgeci savaşları kınayan ve karşı koyan büyük bir özgürlük yürüyüşü yapılırken, sözde Türk ve Alman solcuları ise başka bir yerde sözde Alman ırkçılarına ve faşistlerine karşı yürümek istemişlerdir. Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin yürüttüğü çağın en vahşi ve kirli özel savaşına değil Türkiye'de, Avrupa'da bile doğru dürüst bir yürüyüş düzenlemeyenler, Solingen olayını gerekçe yaparak gürültü ve fırtına koparabilmektedir. Sol hareket ve mücadele özel savaşın hizmetine bu kadar girmiş ve ona alet oluyorsa artık o bağımsızlığını ve özgürlüğünü yitirmiş demektir. Sorun emperyalizm, sömürgecilik ve faşizmdir. Bu soruna karşı mücadele devrim ve iktidar sorunudur. Ezilen, sömürülen ve baskı altında tutulan sömürge halklar ve emekçi sınıflar kendi ulusal ve toplumsal kurtuluş devrimlerini yükselterek kendilerine dayatılan emperyalist ve sömürgeci savaşlara karşı çıkabilirler, kölelik zincirlerini kırarak, üzerlerindeki egemenlikleri yıkarak kurtuluşa gidebilirler. Devrimci hareket ve mücadelenin görevi, devrimci güç ve öncünün sorumluluğu ve görevi bunu başarmaktır, bu konuda halklara ve emekçi sınıflara yol gösterme ve komuta edebilmektir.

Teşevvüşü tahattur

A. Dikili

Biz Kürdistanlıların ulusal birlik ve bütünlüğe, tek ses, tek yürek, aynı hedefe doğru yürümeye ne kadar ihtiyacımız olduğunu çok iyi kavratmaktadır. Birlik ve bütünlüğümüzün dost çevrelere, bizimle yaşayan halklara yayılmasının zorunluluğu her zaman olduğu gibi kendisini dayatmaktadır

Bellek, tarihle yakın ilinti içinde, tarihin vazgeçilmez parçası konumunda, sürekli dönüşümün etkisinde, dönüşümle biçimsel var ediş ve yok ediş ekseninde hareket eder. Belleğin kendisini oluşturan güçleri bizzat oluşturması, oluşumların düzeyinde kendisini olumlu-olumsuz etkilemesi söz konusudur. Bellek, tarihte yaşayıp yaşattığını algılama yetisine sahip olduğu gibi, hiçbir düzeyde bu bağlantıda asılı duran gerekliliğe ulaşmayabilir de.

Tarih sadece geçmişi değil, geçmişin aktanlışı değil, gelecektir de. İçinde bulunulan anın, geleceğe varmadan, geleceğin ise içinde bulunulan anı terk etmeden, hepsinin geçmiş zaman terminolojisinde kaybolmadan tarih olduğu, tarihi belirlediği momentler var. Bellek bu tarihi momentleri yakalama göreviyle karşı karşıyadır. Tarihi momentleri yakalamak zamanla sınırlı değil, zamanın tüm evrelerini kapsayan ve bulunulan anla değil, sınırsız anla belirlenen bir sınırsızlıkla sınırlıdır.

Tarihin öngördüğü diğer önemli, kendini toplumda var etme ve toplumun tarihte ilerlemiş olma unsuru, belleğin sürekli tazelenmiş, temiz ve sade tutulmuş olmasıdır. Bellek tazeleme, teşevvüşü tahattura (bellek karışıklığı) karşı durmanın önkoşuludur. Toplumun düşmanı egemen güçlerin sık sık başvurduğu metodlardan biri, teşevvüşü tahatturdur, yani bellek karıştırmadır. Osmanlının yeniçeri ordusunu devşirme oluşturduğu ve daha çocukken devşirilenlerin belleklerinin karıştırılarak yeni bir tipi geliştirdiği ve bu tipin belleğinin kendisine değil, devletlüye ait olduğu biliniyor. Osmanlı imparatorluğu gerek içte gerek dışta, toplum ve bireylere karşı zor veya güzellikle, sürekli teşevvüşü tahattur metoduna başvurmuştur. Bu metod çok daha kaba bir biçimde Türkiye Cumhuriyeti tarafından devralınmış, günümüze kadar sürdürülmeye çalışılmaktadır. Kemalizm, kemalist ideoloji başlı başına bir teşevvüşü tahatturdur.

Kürdistan tarihi, bir bakıma yabancı güçlerin bellek silme ve tekrar tekrar tazelenen belleği silme, kendi belleğine tarihini yazamama, bilakis başka güçlerle bir olup yazılmış olumlu yanı da bozma tarihidir.

Kürdistan'da söz sahibi, sultası geçerli güçler, Kürtlerin ve Kürdistan topraklarında yaşayanların ileriye yönelik tarih bilincini, erozyona uğratmak, oluşturulan karışıklıkta bunalımlı dönemi kendi lehlerine kullanmak, halklar yararına olumlu her oluşumu çıkarları vesilesiyle tasallut altına almak; bunu yaparken de yerli kesimden işbirlikçilerle, toplum içinden ileriye akabilecek ihtimali bulunan unsurları potasında eritmek, bütün bunlardan en üst kademeden paye çıkarmak gibi bir işleyişe sahiptirler.

İşleyişin idamesi TC ve kemalist ideoloji tarafından daha bir zora dayalı ve daha bir entrikalı düzey seyretmiştir. Kemalist resmi devlet anlayışı, Osmanlının tecrübelerinden de yararlanarak, imparatorluk geleneğini, yıkılışın ve daralmanın verdiği korkuya sığıntı algısıyla hareket etmiş, insanlık dışı, toplum dışı, toplumun azınlık kesimi için ilerleme kaydetme tutuculuğuna varmayı, her türlü hileyi, entrikayı içinde barındıran icraatın uygulayıcısı olmuştur.

Kemalist devlet zora dayalı, başkasına hayat hakkı tanımayan, entrikalarla dolu bir yapılanmadır. Kemalist devlet anlayışında, tarih, devletin çıkarını gözetmesi gereken bir teşevvüşü tahattur, bilim, bu çıkarın yalancı borazanlığını üstlenen inkarcı kurum, insanlar ise deney için piyasada bulunan mahluklardır. Kemalizm, gerektiğinde her kılığa giren bukalemundur. Solcudur, sağcıdır, ümmetçidir, dincidir, her yolu denemesi, her "çareye" başvurması mübahtır. Karşı güçler ise her adımda, en basit meşru veya canlı doğasında bulunan içgüdüsel karşı-koyuş savunusunda bile suçludurlar, dış güçlerce yönlendiriliyorlar mantığı egemendir. Gerçek tarihe bakıldığında ise, kemalizmin sürekli bir dış güç, TC'nin bir dış egemenliğe dayanma olduğu gözlemlenebilir. TC dış güçlerle işbirliği sonucu, iç güçleri bozguna uğratıp, kendisine bağımlı kılarak, içte oluşacak herhangi bir muhalif sesi bastırma yolunu çok iyi değerlendirebilmektedir. Kendi kamuoyunu, halkını, resmi düşünce doğrultusunda yönetip yönlendirmesi, bütün kurum ve kuruluşları bellek esaretine uğratması, ortalığın karışıklığından tarihin istenildiği düzeyde yazılabilmesi karanlığını oluşturma, teslim almaya dayalı bir kabul etme, "şeker-kamçı" politikasıyla "başarı" elde etme söz konusudur.

TC'nin Kürdistan'la ilgili, yılların bellek silme, tarih bilincini kendi lehine kullanma metodu, 1984'ün Ağustos sıcağına çarparak, ilk önemli çatlağı aldıktan bugüne daha 10 yıl bile geçmedi; büyük bir çözülme yaşanıyor. TC bugün devlet olarak var olma uğraşısı içinde, hızla yok oluşa doğru kayıyor.

Özgürlük hareketinin açtığı gedik ilk etapta Kürtler arası teşevvüşü tahattura yol açtı. Tarih bilinçleri karartılmış, bellekleri yabancı güçlerin egemenliğinde kıvranan Kürtler, ilk defa büyük bir sarsıntı geçirdiler. İlk defa çok ciddi bir şekilde yaşamsal düzeyde başkaları için oluştan, kendileri için var oluşa dönerek, başkalarının egemenliği yerine, kendi ulusal bütünsellik arz eden yapılanma olanaklarını görmeye başladı.

Zorlu geçen sonraki yıllar, özgürlük hareketinin düşmandan çok kendi içinde savaşıyla doludur. Bu sancılı yıllarda, en zoru, düşmanı imhadan çok, düşmanın belleklerimizde oluşturduğu tahribatı bertaraf, tarih bilincimizin karanlığını aydınlatmaktı. Düşmanla savaş, bu zorlu yılların, ulusal önderin sürekli vurguladığı gibi, sadece küçük bir bölümüdür. Esas savaş, Kürdün yeniden dirilişinde, Kürde rağmen Kürdü ayağa kaldırma savaşıdır. Bu zorluk günümüzde büyük oranda aşılmıştır.

Özgürlük hareketi, dış güçlerin bellek karıştırma uyuşturucu etkisine, çıplak bıçakla karşı çıkarak, neştersiz ameliyat masasına yatırmış, ateşteki kızgın şişle en çok Kürdü dağlayarak, hastalıklardan korunur sağlam bir bünye haline getirmiştir.

Tarihimizde bellek karışıklığı düşmanın yaptığı kadar dost olması gereken kesimlerce de sürdürülmüştür. Özgürlük mücadelesinin emin adımlarla sonuca gitmeye adım attığı bu dönem, düşmanın olduğu kadar, dost olması gerekenlerin de sırtında ağır bir yük olarak kamburlaşmıştır. Bu gerçek bize, biz Kürdistanlıların ulusal birlik ve bütünlüğe, tek ses, tek yürek, aynı hedefe doğru yürümeye ne kadar ihtiyacımız olduğunu çok iyi kavratmaktadır. Birlik ve bütünlüğümüzün dost çevrelere, bizimle yaşayan halklara yayılmasının zorunluluğu her zaman olduğu gibi kendisini dayatmaktadır. Başkaları sorumluluğunun farkında olmazsa da, biz sorumluluğumuzun bilincinde hareket etmeliyiz. İleriye yönelik hiçbir gücü dıştalamaksızın egemen güçlerin bellek karıştırıcılığına karşı durmalıyız.

Kürdistan özgürlük hareketinin yürüyüşü, ağır ama sağlam adımlarla, bir yandan ulusal bir taarruz cephesinin yaratılmasına, diğer yandan insanlığın ileri güçlerini birleştirmeye doğru yol alıyor. Başarı, inat ve sabırla diretebilen doğruların olacaktır.

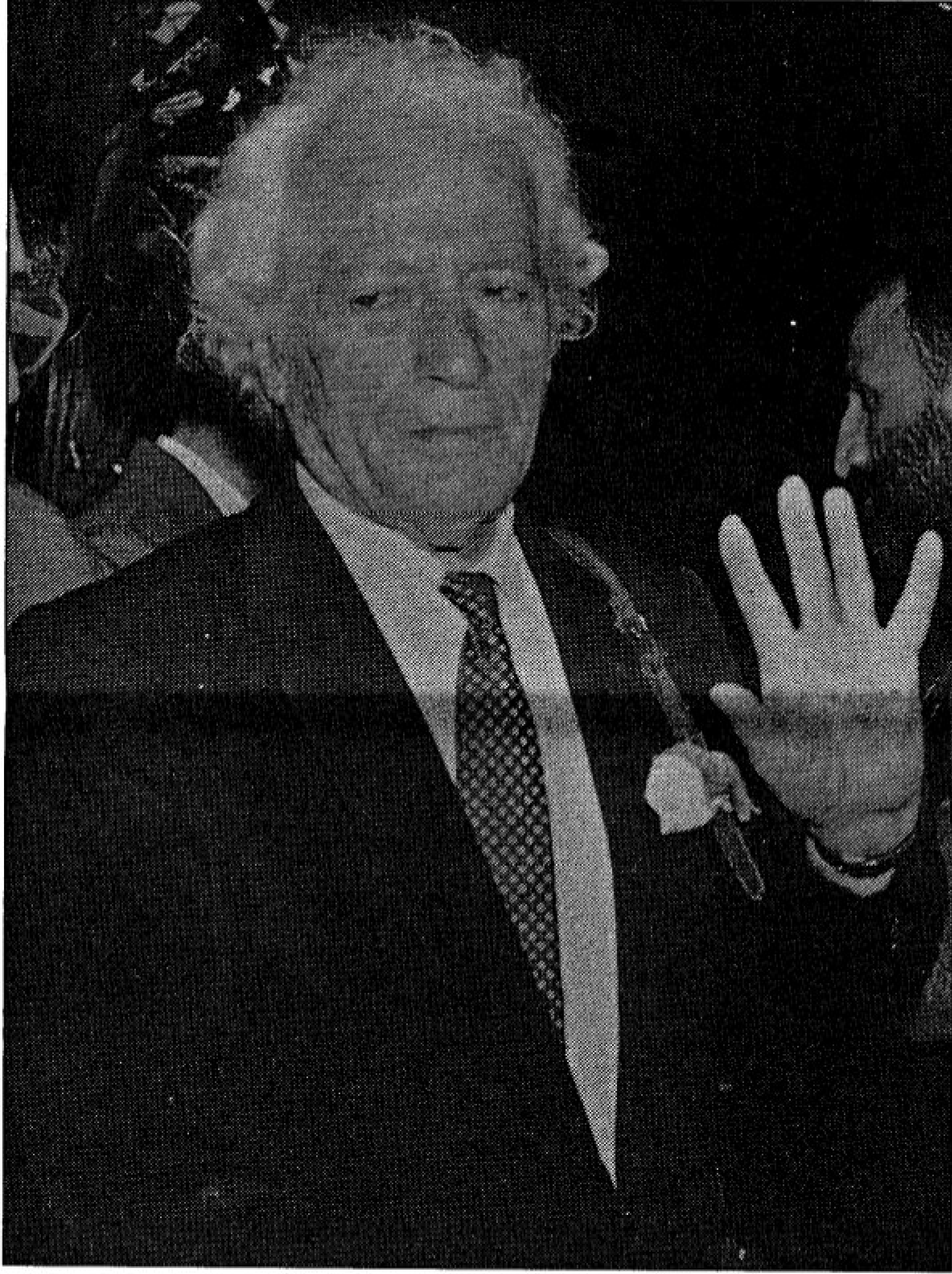
• • •

Kürdistan'ın 75'lik çınar ağacı Musa Anter'in failleri itirafçılar

BELGELİYORUZ!

***KURD-HA:* Musa Anter cinayetinden Olağanüstü Bölge Valisi Ünal Erkan'ın haberi vardı / Olaydan bir gün önce otele giden iki kişi Kanat ve polis Salih'ti / Cinayetten iki gün önce Ünal Erkan Kanat ve Adem Yakın'la görüştü / Otele telefon edip Musa Anter'den randevu alan kişi Alaattin Kanat'tı / Kanat'ın planı Musa Anter'i işkenceyle öldürüp Silvan-Diyarbakır yolu üzerine atmaktı / Ünal Erkan, itirafçıların cinayetlerde kullanılmasının mimarı / Erkan bölgedeki mafya ile de yoğun ilişki içinde / Anter cinayeti Diyarbakır Cezaevi'nde hazırlandı**

Mülkiye Doğan'ın itiraflarında Teğmen Karl kod isimli (Murat) şahsın Musa Anter cinayetinde fiili olarak rol aldığı ve Dıjvar kod ismini kullandığını belirtmesi olayın faillerinden birini daha ortaya çıkarsa da yaptığımız araştırmalarda, Musa Anter olayının planlayıcısı ve uygulayıcılarının başında Alaattin Kanat'ın olduğunu ortaya çıkardık. Musa Anter cinayeti, Diyarbakır Cezaevi'nin 3. koğuşunda planlanarak sahneleniyor. Alaattin Kanat, gerillalar içindeyken Musa Anter'i çok yakından tanıyor. Bu nedenle de olayın planlamasını üstlenir. Alaattin Kanat itirafçı olmadan önce, MİT yetkilileriyle ilişkiler geliştirir. Mardin bölgesinden kaçarak İstanbul'a gelir. İstanbul'da yaklaşık iki ay kaldıktan sonra polisin kendisine çıkardığı pasaportla Yunanistan'a geçer. PKK'nin Kanat'tan şüphelenmesi kaçışından öncedir. Ancak somut belgeler olmadığı için, açığa çıkması zamana bırakılır. Ancak tüm tedbirler de alınır. Yunanistan'a gemi ile gelen Kanat, yaklaşık burada iki ay kalır. 1989 yılında Konya Cihanbeyli nüfusuna kayıtlı Bayram Karataş (Sevkan)'ı öldürmesi ile ajan olduğu açığa çıkan Kanat, İstanbul polisinin denetiminde çok sayıda provokasyon eylemine girişir. Çok sayıda kişiden silah zoruyla para alır. PKK'nin izini bulmasından sonra İstanbul 1. Şube'de üslenir. Daha sonra polis, sanki operasyonda yakalamış gibi bir senaryo ile televizyon ve basına tanıtır. Diyarbakır Cezevi'ne getirilen Kanat'a operasyonlara katılma görevi verilir. Kanat aynı zamanda sorgulamalarda da sık sık görev alır. Kanat'ın kaldığı 3. koğuş Şahin Dönmez Akademisi olarak isim alır. Buraya gelen itirafçılar eğitilir. Eğitimleri Kanat, Adem Yakın ve İdris Ahmet üstlenirler. İtirafçılara yeni ve düzmece itiraflar hazırlatmak amacıyla işkence yöntemleri geliştirilir. Kanat'ın Diyarbakır'a gelişinden 6 ay sonra itirafçılar geceleri dışarıya çıkmaya başladılar. Bazen 2 gün gelmedikleri oluyordu. Çoğu zaman da sabaha karşı koğuşa dönerlerdi. Genellikle alkollü olurlardı. Kanat, Adem Yanık'la birlikte Mardin bölgesindeki operasyonlara sık sık katılıyor. HEP milletvekili Ali Yiğit'in kardeşi İsmail Yiğit'in öldürülmesi olayında Kanat ve Yanık fiili olarak birlikte görev aldılar. Kanat'ın gerillada bulunduğu sıralarda gerilla komutanı olan M. Salih Yiğit'le arası hep bozuk olur. Kanat'tan ilk şüphelenenin de M. Salih Yiğit olduğunu gerilla kaynakları doğruluyor. Kanat'ın intikam almak amacıyla İsmail Yiğit'i vurduğu eski itirafçı tarafından da doğrulanıyor. Kanat'ın fiili olarak görev aldığı cinayet sayısı oldukça kabarık. Adil Bayık'ın öldürülmesi, Abdülsamet Çetin'in öldürülmesi, Abdurrahman Söğüt'ün öldürülmesi, Seyfettin Oktan'ın öldürülmesi, Necim Yarıcı'nın öldürülmesi, İsmail Yiğit'in öldürülmesi ve Hafiz Akdemir'in ölüm emrini verip, cinayet sonrasında tetikçiyi bulunduğu araçla olay yerinden uzaklaştırması. Musa Anter cinayetinin baş mimarı olarak da karşımıza çıkan Kanat'ın, gündüzleri itirafçılara işkenceler yaparak yeni itirafların yapılmasının sağlanması ve itirafçıların eğitilmesi görevlerini 3. koğuşta yürütürken, akşam saat 19.00 dolaylarında yanında bulunan iki bayanla dışarı çıkarak çarşıda araçla tur attığı belirtiliyor.

Musa Anter cinayetinde otele telefon eden ve olayın bir gece öncesi, tetikçi Salih ile birlikte otele gelenin Kanat olduğunu belirten eski itirafçı. Yaptığımız araştırmalarda görgü tanıklarının anlatımları ve gerilladayken birlikte kalmış gerillalar, tarif edilen kişinin Alaattin Kanat olduğunda birleşiyorlar. Kanat'ı tanıyanlar çok gözükara olduğunu ve her türlü cinayeti gözünü kırpmadan yapabilecek biri olduğunu tereddütsüz belirtmektedirler. Kanat, daha önce Mardin bölgesinde gerillanın içindeyken Musa Anter'i tanımış ve yine Musa Anter'in kaç dönüm toprağının olduğunu çok iyi bilen biri. Olayın tetikçisi Salih de Mardinlidir ve çok iyi Kürtçe konuşmaktadır. Musa Anter'in Diyarbakır'da öldürülmesinin ayrı bir anlamı olduğunu belirten bir kaynak, Musa Anter'in Diyarbakır'da öldürülmesiyle Kürt halkı üzerinde yoğun bir korku tohumu ekilmek istendi. Halka, 75 yaşındaki Musa Anter'i öldürdüklerine göre bizi mutlaka öldürürler düşüncesini hakim kılmak istemektedirler. Bir de gidin İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da yaşayın, bakın buralarda ölüm vardır demek istediler. Musa Anter'i Diyarbakır belediyesi davet etmişti ve bir hafta öncesinden davetiyeler basılıp dağıtılmıştı. İstanbul'da hava alanına giden Musa Anter için, İstanbul polisi "hareket ediyor" mesajını Diyarbakır emniyetine iletiyor. Musa Anter'i bindiği uçak rötar yaparak Ankara'ya iniyor. Bu arada belediye yetkilileri İstanbul'daki Özgür Gündem Merkezi'ni arayarak Musa Anter'in neden gelmediğini soruyorlar. Musa Anter'in Diyarbakır hava alanına inmesiyle birlikte Diyarbakır emniyetindeki polisler O'nu izlemeye başlıyor. Olaydan bir gün önce Kanat ve Salih Büyük Otel'e giderek Musa Anter'i sorarlar. Kanat'ın planında, Musa Anter'in odasına çıkarak etkisiz hale getirmek ve işkenceyle öldürdükten sonra banyo küvetinde çırılçıplak kanlar içinde bırakmak olduğunu belirtiyor eski itirafçı. Ancak Musa Anter'in gelenleri tanımadığından ve gecenin geç saati olduğundan dolayı Kanat planını uygulayamadan geri dönmek zorunda kalır. Kanat ve Salih araçlarına atlayarak emniyete geliyorlar ve orda yeni bir plan üzerinde çalışıyorlar. Eski itirafçı plandaki değişiklikleri şöyle anlatıyor. Yapılan yeni plana göre Kanat, Musa Anter'e telefon ederek Mardin'de bulunan arazisine bir talibin olduğunu söyleyecek ve kendini Dıjvar kod ismiyle tanıtacak. (Dıjvar Mardin bölgesinde faaliyet yürütmüş ve çatışmada yaşamını yitirmiş bir gerilla. Ancak Anter, tanıdığı Dıjvar'ın yaşamını yitirdiğinden habersiz.) Kanat, telefonda araziye talip olan kişinin Musa Anter'in çok iyi tanıdığı olan birinin ismini vereceğini, ancak plan yapılırken bu kişinin kim olduğunun henüz netleşmediğini belirtiyor eski itirafçı. Olay günü Musa Anter'e telefon eden Kanat, araziye talip olan şahsın ismini belirterek kendisini akşam evinde dostlarına vereceği yemeğe davet ettiğini, Musa amcayı mutlaka dostlarının arasında görmek istediğini söyleyerek Musa Anter'den randevu alır. Olay günü Musa Anter'e yapılan ve eve davet eden telefonun Diyarbakır Cezaevi Müdürü'nün odasından yapıldığını ve büyük bir ihtimalle de konuşmanın kayda alınmış olduğunu belirtiyor eski itirafçı. Olay günü Kanat ile İdris Ahmet, itirafçı Ayşe ve Saliha adlı bayanlarla erken saatte cezaevinden Diyarbakır Emniyet binasına gittiler. Yaklaşık bir saat burda kaldıktan sonra kırmızı bir minibüsle emniyet binasına yakın bir eve giderek Ayşe ve Saliha isimli kadınlarla eğlendiler. Evde yaklaşık 3 saat kalan Kanat ve grubuna Salih ve iki kişinin daha katılmasıyla grup 5'e yükseldi. Minibüsü Salih kullanıyordu ve Musa Anter'in kaldığı Büyük Otel'in etrafında birkaç tur attıktan sonra tekrar emniyet binasına geldiler. Saat 17.45 civarında Kanat'ın grubu yeşil renkli Ford marka ve dışardan bakılınca bir firmanın aracı görümünde olan minibüsle çarşıya inerek dolaştı. Kanat'ın Salih'e, Musa Anter'i alıp Silvan yolu çıkışına getirmesi talimatını verdiğini ve "Hiçbir aksiklik çıkmamalıdır, bu gece mutlaka bu iş bitmelidir" dediğini belirten eski itirafçı, Salih'in Reno marka sarı renkli araçla otele gittiğini, ancak otele gitmeden önce kullandığı aracı bilinmeyen bir yerde bıraktığı, belki de başka polislere vermek için aracı götürdüğünü, orasını bilemediğini belirtiyor itirafçı. Saat 19.35 sularında otelin resepsiyonuna gelen Salih'in resepsiyonda bulunan görevliye "Apê Musa ile görüşeceğim" diyor. Musa amcaya telefonla haber salan resepsiyon görevlisine Musa Anter'in yukarı gelsin demesiyle Salih'in yukarı çıktığını, bir süre sonra Musa Anter ve Orhan Miroğlu'yla birlikte otelden çıkarak bir taksi durdurduklarını ve Salih'in ilk kez yalnız başına bir cinayet eyleminde bulunmasının Salih'te büyük bir heyecan yarattığını belirten eski itirafçı, Salih'in heyecandan taksi şoförüne önce Ergani yönünü gösterdiğini ve hangi yöne gideceklerini şaşırması üzerine Musa Anter'in tedirgin olduğunu belirtiyor. Oysa Kanat'ın planına göre Silvan yönüne gitmesi gerektiğini belirten itirafçı, Kanat ve grubunun Silvan yönündeki yolda Ford minibüsle Salih'i ve Musa Anter'i beklediğini belirtiyor. Kanat, arkadaşlarına "Birazdan eski dostumu görünce ne kadar keyiflendiğimi göreceksiniz" dediğini de belirten itirafçı, Salih'in yönünü karıştırmasıyla Musa Anter'in tedirgin olması sonrası taksiyi durdurarak indikleri, taksinin uzaklaşmasından sonra Salih'in silahını ateşleyerek Musa Anter ve Orhan Miroğlu'nu vurduğunu belirtiyor. Salih'in, Kanat ve grubunu bulacağından umudu kestiği ve PKK'lilerin Musa Anter'i güvenliği için izlediklerini düşündüğünden dolayı oldukça tedirgin olduğunu ve planın dışında hareket ettiğini belirtiyor itirafçı.

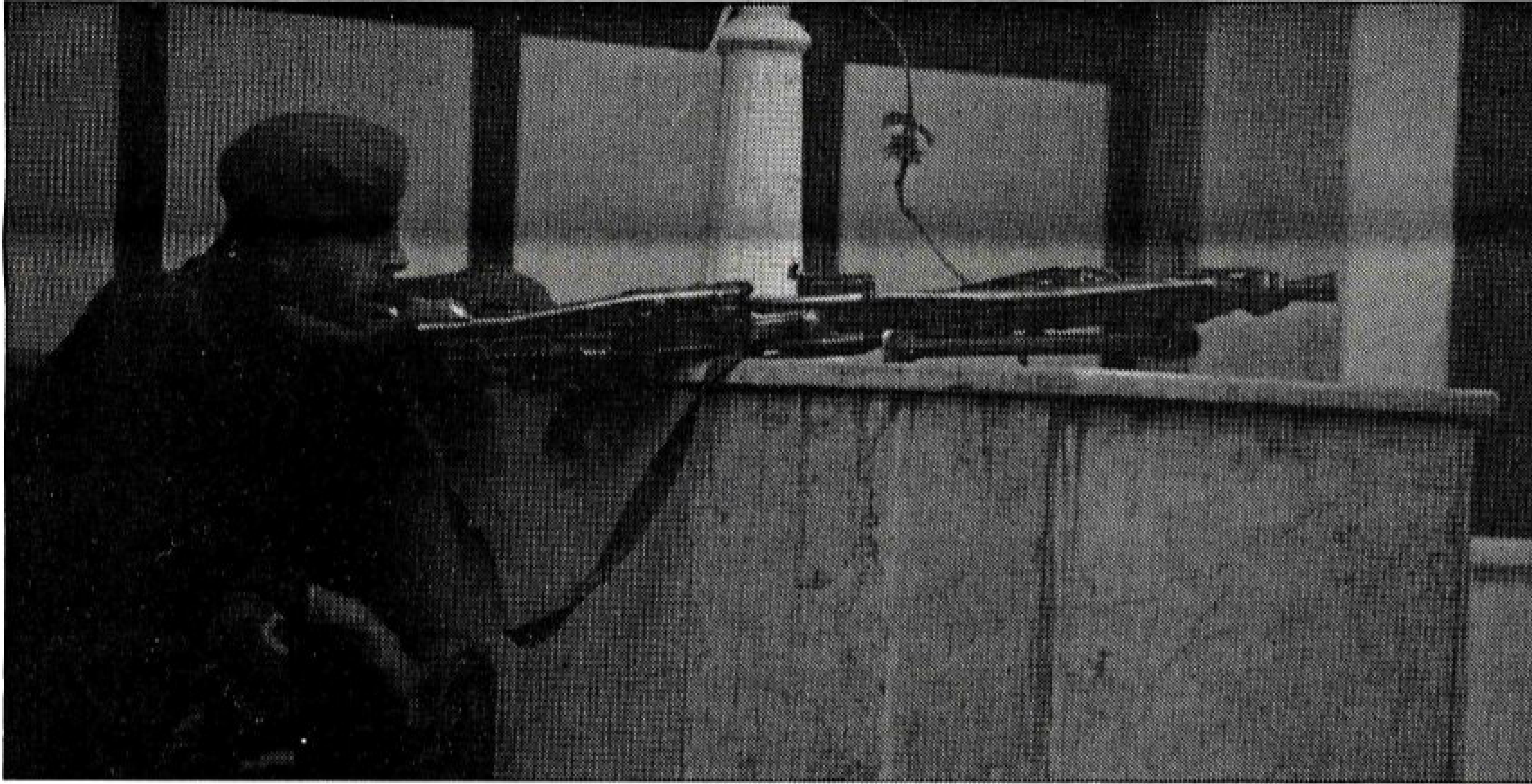
Olay anında Salih'in üzerinde telsiz bulunduğunu, silahını ateşledikten ve olay yerinden uzaklaştıktan sonra Kanat'la telsiz bağlantısı kurarak olayı anlattığını, Kanat'ın kendisine "Seni ibne o... çoçuğu bizi zevkten mahrum ettin" diyerek küfür ettiğini ve "hemen birliği yolluyoruz" dediğini belirten itirafçı, Kanat'ın telsizle Emniyet Müdürlüğü'nü arayarak olay hakkında bilgi verdiğini ve minibüsün olay mahalline doğru hareket ettiğini, aynı zamanda Seyrantepe'de devriye görevi yapan polislerin olay mahaline gelerek Salih'i aradıklarını da belir-

tiyor. Salih'i emniyetten gelen kırmızı renkli minibüsün aldığını, Kanat ve arkadaşlarının ise telsizle Salih ile bağlantı kurduktan sonra ve Salih'in güvenlikte olduğuna emin olduktan sonra emniyet binasına gittiklerini, Diyarbakır Söz gazetesinin muhabirlerinin ise Kanat'ın el telsizi ile emniyete yaptığı yardım anonslarının yanlışlıkla genel telsiz koduna girdiğini ve gazetecilerin olayı böyle öğrendiğini belirtiyor. Gazetecileri alan minibüsün ise yardıma gelen bir başka timin aracı olduğunu da belirtiyor itirafçı.

Kanat'ın planına göre Musa Anter Silvan'ın Sisê (Yolaç) köyü civarına götürülerek işkenceyle öldürülecekti ve çırılçıplak soyularak olaydan iki gün sonra yol kenarına bırakılacaktı. "Musa Anter'in ölümü tüm PKK'lilere ders olacaktır" diyen Kanat'ın, Salih'in Musa Anter'in işkenceyle, ibretle öldürülmesini istemediği için böylesi bir olaya giriştiğini belirtmesi üzerine, emniyettekilerin Kanat'ı teselli etmeye çalıştıklarını söylüyor itirafçı. Kanat'ın Hafiz Akdemir olayında da tetikçiyi bulunduğu araca alarak kaçırdığını ve olayın planlayıcısı olduğunu belirten itirafçı, Hafiz'ın öldürülme olayının detaylarını bilmediğini belirtiyor. Alaattin Kanat'ın Adem Yakın'la birlikte sık sık Mardin'e giderek cinayetlere katıldığını da belirtiyor itirafçı.

Kendisinin bu bilgileri nasıl aldığını da şöyle izah ediyor. "Ben 2 yıl önce itirafçı oldum. Gelen insanları itiraflara yöneltmede epeyce etkindim. Diyarbakır'da polisin planladığı 4 provokasyon eylemine katıldım. Belki 20 kez operasyonlara katıldım. Diyarbakır'da Abdülsamet Çetin ve Harbi Arman'ın öldürülme olaylarına katıldım. Harbi Arman'a iğrenç derecede eziyet çektirdik. Bu nedenle oldukça güvenilir biriyim emniyette ve cezaevinde. Musa Anter'in öldürüleceğini duyunca oldukça ilgi duydum. Bu nedenle gerek Alaattin Kanat'tan, gerek emniyetteki Resul, Ramazan ve Rıfat'tan tüm ayrıntıları öğrendim. Musa amcanın öldürülmesine inanın çok üzüldüm."

Kürt halkı üzerinde yoğun bir korku tohumu ekilmek istendi. Halka, 75 yaşındaki Musa Anter'i öldürdüklerine göre bizi mutlaka öldürürler düşüncesini hakim kılmak istemektedirler.

Ünal Erkanı tanıyanlar, müthiş bir işkenceci olduğunu, yer altı dünyasıyla yoğun ilişki içinde olan bir şahsiyet ve MHP'lilerin koordinatörü durumunda olduğunu belirtiyorlar.

"Tertemizim ben, Allah'a çok şükür"

Kullandığımız başlık, 21 Eylül 1992 Pazartesi günü Yeni Ülke gazetesine telefon ederek kendisi hakkında yayınlanan bir haberi tekzip etmek isteyen Süper Vali Ünal Erkan'ın sözü. Ünal Erkan'ın iddia ettiği gibi bir temizliğe sahip olmadığı, gerek itirafçının söyledikleriyle, gerekse de bizim yaptığımız araştırmalar sonucu ayan-beyan ortaya çıkmaktadır.

İtirafçı, "Musa Anter cinayetinde Ünal Erkan başından sonuna kadar cinayetten haberdardı. Olaydan iki gün önce Bağlar semtinde bir apartman dairesinde Alaattin Kanat ve İdris Ahmet'le görüştü. Emniyet Müdür Yardımcısı olan ve Rıfat, Sabri, Hayri kod isimlerini kullanan şahıs tüm emirleri Ünal Erkan'dan alıyor. Günde en az iki kez telefonla görüşüyorlar. Telefon konuşmalarına tanık oldum; Sabri kod ismiyle kendisini tanıttıktan sonra şakalaşarak konuşmaya başladı. Bir vali ile kesinlikle bir polis yetkilisi böyle konuşmaz. Ünal Erkan'a gerek polisler, gerekse de itirafçıların tümü baba diye ismini anarlar. Musa Anter'in öldürüldüğü gün, Alaattin Kanat'ın Salih'e "Babamıza söz verdik; tere yağından kıl çeker gibi halletmeliyiz, yoksa babamız zor durumda kalır" dediğine tanık oldum diyor itirafçı. Şu anda Gaziantep Cezaevi'nde bulunan ve itiraflarını geri alan Turan Özdemir de "İtirafçıların çoğu bu cinayetlerde kullanılıyor. Alaattin Kanat, İdris Ahmet ve Adem Yanık provokasyon ve saldırılarda tetikçilik yapıyorlar" demişti. 6 Mart günü 3. koğuşta işkenceyle öldürülen Sinan Er'in cinayetlere katılmayacağını açıklaması üzerine Kanat'ın, Mustafa Güneş ve Zeki Çoban'a öldürün talimatını verdiğini ve bu iki şahsın diğer itirafçıların da katılımıyla Sinan Er'i 2 gün boyunca inanılmaz işkencelere tabi tuttuklarını, Mustafa Güneş'in Sinan Er'in makatına kola şişesi soktuğunu ve 2. gecenin sabahına karşı Kanat'ın bizzat katılımıyla Sinan Er'in öldürüldüğünü belirtiyor itirafçı. Tüm bu olaylar valinin bilgisi dahilindedir. Kanat'ın sık sık eğitimlerde "Babanın büyük tecrübeleri vardır, onlardan daha iyi yararlanmalıyız. Babanın deneyleri bize en büyük ışıktır" dediğini ve zaman zaman da Ünal baba dediğine tanık olduğunu, Adem Yakın'ın kendisine Ünal babanın saldırı taktikleri konusunda inanılmaz bilgilere sahip olduğunu belirttiğini söylüyor. "Ünal Erkan'la iki kez görüştüm. Ünal Erkan bana 'Komutanlarının her dediğini harfiyen yap, bu sizin menfaatiniz içindir. Biz memleketin refahı için çalışıyoruz, herkes üzerine düşeni yaparsa terörün kökü kurur, operasyonlarda daha aktif rol almalısınız. Ağzınız daha da sıkı olmalı, yaptığınız işten kesinlikle zevk almalısınız. Herhangi bir sorununuz olursa bana Sabri ile iletin' dedi". İkinci görüşmesinin de Bağlarda bir apartmanın 2. katında olduğunu belirten itirafçı "Ben içeri girdiğimde Sabri de oradaydı. Ünal Erkan hal hatırımı sordu, bir sıkıntımın olup olmadığını sordu, 'ben hiçbir itiyacım yok sayenizde' dedim. Benim iyi silah kullanıp kullanmadığımı mı sordu. 'İyi nişancı değilim ama silah kullanmasını biliyorum' dedim. Erkan 'Nişan hiç önemli değil, yakın mesafede her insan vurabilir' dedi ve 'sigara içiyor musun', 'evet' dedim, Sabri'ye göz kırparak 'Ver bir sigara aslanıma'. Sabri bana cebinden çıkardığı Marlboro paketinden bir sigara verdi. Erkan 'kadınlarla aran nasıl', ben 'iyi dedim'. Sabri'ye dönerek 'Ulan ben size demedim mi aslanlarımın tüm ihtiyaçlarını eksiksiz karşılayın'. Sabri, 'Arkadaşların tüm ihtiyaçlarını karşılıyoruz, ancak arkadaşlar ihtiyaçlarını bildirmiyorlar, sıkılıyorlar'. Erkan gülerek 'Aslanım insan hiç sıkılır mı' dedi ve yandaki odaya geçtiler. Odada Kanat ve Adem Yanık vardılar. Yaklaşık 1 saat sonra benim bulunduğum odaya gelen Erkan, 'Aslanım üstlerin ne derse eksiksiz yerine getir, siz bizim için çok değerlisiniz. Allah sizi doğru yoldan ayırmasın. Sorunun olursa Sabri'ye ilet' diyerek gitti. İki gün sonra Harbi Arman cinayeti için bizi alıp götürdüler. Biz gittiğimizde Harbi Ford minibüsün içinde gözleri bağlı uzatılmıştı. Ben, Mehmet ve Nevzat kod isimli polisler Harbi'yi bir gün boyunca sorguladık. İnanılmaz eziyetler ettik kendisine. Bunları hatırlamak istemiyorum. Ünal Erkan'ın Lice'deki ve Van'daki eroin kaçakçılarıyla çok sıcak bir ilişkisi var. itirafçılar koğuşunda her türlü keyif maddesi bulunmaktadır. Eroin, morfin, esrar hepsi var. Kanat'ın Lice'deki mafyalardan 612 milyon lira aldığını biliyorum. Bu para Sabri'ye verildi. Kanat bir gün bize 'Baba'nın tahsilat işi iyi gidiyor' dedi. Eski MHP'lilerin çoğu itirafçılarla cinayetlere katılıyorlar. Bir gün koğuşumuza 17 kişi dışardan getirildi. Adem Yanık bunlara ablukaya nasıl alınır, darbe nasıl vurulur ve mermiyi nerelere ateşlemek gerektiği konusunda tam 5 saate yakın eğitim verdi. Bunların hiçbiri itirafçı değildi. Yani cezaevindekiler değildi. Çok iyi Kürtçe konuşuyorlardı. Erkan'ın itirafçılara yaklaşımı çok etkileyicidir. Kişiyi kendisine müthiş bağlar. Konuşması, ilgilenmesi beni çok etkiliyordu. Benim için dünyanın en müthiş adamıydı. Tüm itirafçılar için de öyledir zaten" diyor itirafçı.

Tüm çabalarımıza rağmen Ünal Erkan bizimle görüşmeye yanaşmadı

Yaptığımız araştırmalar ve itirafçının Ünal Erkan hakkında anlattıkları üzerine basının bir ilkesi olarak, karşı tarafın olay hakkındaki görüşlerine de başvurma kuralını her zaman olduğu gibi bu araştırma haberimizde de esas aldık. Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'ni 24 Mayıs günü saat 09.00 sularında 226 194 nolu telefonda arayarak Vali Ünal Erkan'la görüşme istemimizi Erkan'ın sekreterine ilettik. Kim ve nereden aradığımızı soran sekreter hanıma Kürdistan Haber Ajansı'ndan aradığımızı söyledik. Kısa bir süre bekledikten sonra, yarım saat sonra aramamızı söyleyerek telefonu kapadı sekreter. 09.30 sularında tekrar telefon açarak Ünal Erkan'la görüşmek istediğimizi, Kürdistan Haber Ajansı'nın Almanya'da bulunan merkezinden aradığımızı belirttik. Sekreter hanım hazır cevap bir şekilde vali beyin Diyarbakır ili dışında olduğunu, bu nedenle bugün görüşmemizin mümkün olmadığını

"Musa Anter cinayetinde Ünal Erkan başından sonuna kadar cinayetten haberdardı. Olaydan iki gün önce Bağlar semtinde bir apartman dairesinde Alaattin Kanat ve İdris Ahmet'le görüştü.

belirtti. Ancak öğleden sonra dönme itimali bulunduğunu, istiyorsak öğleden sonra aramamızı söyleyerek telefonu kapattı. Öğleden sonra aradığımızda ise Erkan'ın il dışında olduğunu, ancak Çarşamba günü geleceğini belirten sekretere, neden 3 ayrı cevap verdiğini sorduğumuzda ise cevap verme yerine sessiz kaldı. Ancak biz mutlaka vali beyle görüşeceğimizi ısrarla belirttik ve telefon numaramızı kendisine not ettirdik. Vali beyin geldiğinde bizi mutlaka arayacağını belirten sekreter hanım, bir kez daha ajansımızın ismini bize tekrarlatarak telefonu kapadı. Ancak Vali Ünal Erkan'a telefon etmemizin üzerinden iki gün geçmesine rağmen ne bizi aradı, ne de bizim ısrarlı görüşme istemimize olumlu cevap verdi.

Biz, bize düşeni yaptığımızın rahatlığıyla kamuoyunu gerçekler temelinde aydınlatma sorumluluğunun gereği olarak haberimizi yayınlıyoruz.

Ünal Erkan kimdir?

1945 yılında Erzurum'da doğdu. 1964 yılında polis kolejinden mezun oldu. Polis kolejinden mezun olduğu 1964 yılında Bursa Emniyet Müdürlüğü'nde ilk görevine başladı. Aynı yıl askere gitti. 1970-73 yıllarında Ankara Polis Teşkilatı'nda komiser olarak görev yaptı. Bu görevinden sonra İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı'na atandı. Daha sonra Ankara Emniyet Müdürlüğü görevine getirildi. Ardından İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne atandı. Erkan, ABD Polis Koleji'ne Emniyet Genel Müdürlüğü'nden 12 kişi ve 8 vali ile eğitime yollanır. Erkan bir süre de Edirne Valiliği görevini yürütür. ABD'de gördüğü eğitim sonrası Emniyet Genel Müdürlüğü'ne ve oradan da Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'ne atandı.

Ünal Erkanı tanıyanlar, müthiş bir işkenceci olduğunu, yer altı dünyasıyla yoğun ilişki içinde olan bir şahsiyet ve MHP'lilerin koordinatörü durumunda olduğunu belirtiyorlar.

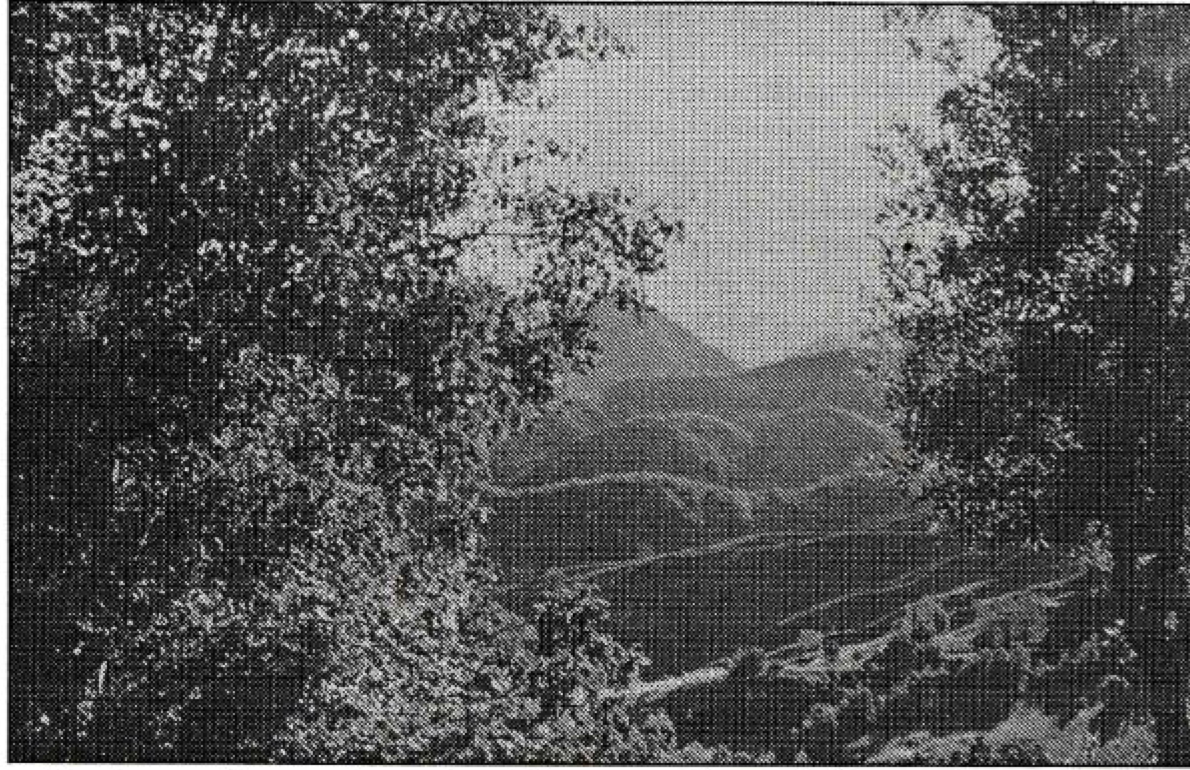
Mardin bölgesinin en önemli tetikçisi Adem Yakın

Gerilla saflarındayken 18 gerillayı öldürttükten sonra kaçarak devlete sığınan ve itirafçı olan Adem Yakın'ın babası "Bir itirafçıya oğul demek insana yakışmaz" diyor. Mardin kontrgerillası denince ilk akla gelen isim Adem Yakın oluyor. Adem Yakın şu anda Diyarbakır Cezaevi'nde itirafçıları eğitiyor ve Alaattin Kanat'ın yardımcısı durumunda. Yakın, Mardin emniyetine bağlı olarak çalışmaktadır. Yani her ne kadar Diyarbakır'da kalıyorsa da görev yeri Mardin'dir. Özellikle Nusaybin ve çevresinde işlenen çoğu cinayette fiili olarak yer almıştır. Askeri operasyonlarda helikopterle askeri uzmanlara danışmanlık yapan Adem Yakın'ın yalnızca Mardin bölgesinde 710 kişi hakkında yalan itiraflar uydurarak gözaltına alınmalarını sağladığını, yaptığımız araştırmalarla ortaya çıkardık. Yakın'ın Mardin, Nusaybin ve İdil'de 12 cinayete katıldığını eski itirafçı arkadaşı açıklıyor. Adem Yakın'ın diğer itirafçılara ders verirken cinayetlerini ima ederek, insanların hangi taktikler kullanılarak öldürülmelerinin sağlandığını istisnasız her verdiği derste vurguladığını belirtiyor itirafçı. Adem Yakın'ın gidip günlerce geri gelmediğini ve zaman zaman Botan bölgesinde yapılan operasyonlara da katıldığını belirten itirafçı, Yakın'ın Kızıltepe Ordu Evi'nde yeni kontrgerilla elemanlarına sık sık gidip ders verdiğini ve aynı zamanda devlet tarafından iyi olarak değerlendirilen korucular da askeri ve siyasi ders verdiğini söylüyor itirafçı. Midyat'taki Şehmus Çelebi'nin adamlarını Yakın'ın eğittiği ve çok sık olarak Kızıltepe eski kaymakamı Kemal Kahraman'a misafirliğe gittiğini çok iyi bildiğini de belirtiyor. İtirafçı Adem çoğu zaman dışarda olduğu için faaliyetleri hakkında ayrıntılı bilgiye sahip olmadığını, Kanat'ın gelmesiyle birlikte birinci düzeyden sorumluluktan alındığını, Alaattin Kanat'ın yardımcılığına getirildiğini, bunun nedeninin ise Adem'in neyi var, neyi yoksa devlete verdiğini ve vereceği yeni bir şeyin kalmadığını, oysa Kanat'ın, kendisi

Devamı 31. sayfada

Bütün gücümüzle direnerek

ÜLKEMİZİ TERK ETMEYELİM

Bundan böyle malımızı-mülkümüzü satarak bunu düşmanın denetimindeki şebekelere yedirip hiçbir yaşam garantisi olmayan Avrupa ve diğer metropollere çıkmaktan vazgeçelim. Yurt dışında bulunan hiç kimse akrabalarını, aile fertlerini, köylülerini ülkeden koparmaya girişmemelidir

Berxwedan Haber Merkezi

Türk devleti gerillayı kitle dayanağından yoksun bırakmak için Kürdistan'ı boşaltma çabalarına başvurmayı çeşitli yöntemlerle sürdürüyor. Halkımızı sürgün etmek ve göçe zorlamaktaki amaç partiyi kitlesiz, kitleyi de öncüsüz bırakmak içindir. Başta, gerilla için önemli dayanaklar oluşturan köy ve mezralar olmak üzere stratejik öneme sahip olan çeşitli yerleşim alanlarının boşaltılması için birçok yönteme başvurulmaktadır. Kürdistan'ı terk ederek Türkiye ve özellikle Avrupa metropollerine göç etmenin ve insanları buna teşvik etmenin yanlış ve mücadeleye zarar veren bir tutum olduğunu anlayabilmek için, TC'nin ülkemizi insansızlaştırma çabalarını özetle belirtmemiz gerekiyor.

Özel savaş yönetimi halkımızın ekonomik olanaklarını darbelemekte, ekonomik gücünü zayıflatmakta, yoksul ve perişan bir yaşamı dayatmaktadır. Bu yöntemle kitleler günlük ihtiyaçlarını giderme savaşımına itiliyor, devlete boyun eğmeye, ajanlaşmayı ve işbirliğini kabullenmeye zorlanıyor. Devlet kapılarında bir iş bulmak için insanlara ulusal kurtuluşu mücadelesine karşı olma ve düzene hizmet etme şartı dayatılıyor. Yoksulluğu, sefaleti derinleştirmek yöntemiyle halkımız Türkiye ve Avrupa metropollerine muhtaç hale getiriliyor. Mevcut dönemde, sadece halkın ucuz işgücünden yararlanmak için değil, daha çok ülkeyi terk etmelerini sağlamak ve mücadele ile olan sıcak ilişkilerini kesmek için ekonomik geçim sorunu yaratılıyor. Demek ki TC, başvurduğu uygulamalarla öyle bir ortam yaratıyor ki dünyanın en zengin kaynakları olan ülkemizde yaşama imkanı ortadan kaldırılıyor. Bu yöntem şiddete başvurmadan karın doyurma pahasına, yıllardır üzerinde barınılan alanları terk etme zorunluluğunu doğuruyor. Bu yoksulluğun asıl nedeni sömürgeci baskı ve uygulamalar olduğu halde, durum çarpıtılarak bunun nedeni yerleştiğimiz toprak parçasının elverişsizliği gösteriliyor. "Avrupa'ya gidin, Türkiye'nin zengin alanlarına gidin, buralarda yaşayamazsınız" çağrıları yapılıyor. Yurt sevgisi, toprak sevgisi, özgürlük tutkusu zayıf olanlara bu yoksul duruma karşılık biraz da baskı yapılınca, kendilerini kucaklayan alanları bir çırpıda terk edebiliyorlar. Her isteyene kısa bir sürede, hem de birkaç defa pasaport verip, devletin denetiminde olan şebekeler aracılığıyla Avrupa'ya göndermek özel savaş yönetiminin çok bilinçli bir çabasıdır. Zorla Kürdistan'dan kovamadıkları kesimleri, hem de en dinamik ve mücadeleye ilgi duymaya açık kesimleri malını-mülkünü sattırıp soyarak hiçbir yaşam garantisi olmayan Avrupa metropollerine sürgün ediyorlar. Düşmanın denetimindeki şebekelere milyonlarca lira ödeyip, sürünmekten başka hiçbir sonuç vermeyen Avrupa'ya çıkmak, dolaylı da olsa yurdumuzu boşaltma politikasına hizmet etmektedir.

Türk devletiyle anlaşmalı olarak başta Almanya olmak üzere Avrupa devletleri de Kürdistan'ı terk etme çabalarına destek vermektedir. Mücadelemizin dayanaklarını ülkeden uzaklaştırmak emperyalistlerin çıkarına da yarıyor. Hem ucuz işgücünden yararlanılıyor, hem de eski Kürt kişiliğinin yozlaştırılarak eritilebileceği ve PKK'den uzaklaştırılabileceği düşünülüyor. Yoksa TC'ye her türlü maddi ve manevi destekte bulunan ve halkımızın katledilmesini onaylayan emperyalist güçler Kürt insanına acıdıkları için kapılarını açmıyorlar. Bilinmelidir ki emperyalist güçler insanın kolunu koparmadan, insana bir kıl bile vermezler. TC ile anlaşmalı gelmelerine göz yumulan ilticacıların tam bir zindan yaşamını yaşadıklarını, yaşamın değerini bilenler bilir. Örneğin, çokça övülen Almanya'da en düşük ücreti zindanda çalışan tutuklu ve hükümlülerle, ilticacılar almaktadır. Esirler gibi kamplarda yaşayanlar, oturdukları alanın dışına çıkamayanlar, en düşük ücretlerle çalışanlar TC'nin sürgün politikasının kurbanları oldukları halde bu durumlarından memnunlarsa, böylelerinin insanlığından şüphe etmek gerekiyor.

TC, halkımızı göçe zorlamak için özellikle son dönemlerde şiddet yöntemine başvurmaktadır. Ekonomik yaşam koşullarının dayatması, baskı ve işkence ile göçertme yönteminin sonuç vermediği ve halkın yerleşim alanlarını terk etmemekte direndiği durumlarda zor yöntemine başvuruluyor. Şehirlerin, köylerin, dağların bombalanması, yakılıp-yıkılması halkı göçe zorlamanın ve Kürdistan'ı insansızlaştırmanın bir diğer yöntemi oluyor.

Nedeni ne olursa olsun hiçbir direnme göstermeden, ucuz bir biçimde ülkeyi terk etmek düşmanımızın işini kolaylaştırıyor. Ve özgürlük mücadelesine en büyük zararı veriyor. Zaferi sağlayacak olanlar, o topraklar üzerinde mücadele edenlerdir. Ülkesini kaçarcasına terk edenlerin yurtseverlik duyguları gelişmemiştir. Düşmanın halkımızı göçe zorlama ve ülkemizi insansızlaştırma politikasını ve buna hizmet eden taktiklerini defalarca açıkladık. Bu hususu tekrarlamak istemiyoruz. Daha çok mücadelemize zarar veren, yurtseverlikle bağdaşmayan, düşmanımızın amaçlarına hizmet eden yanlış anlayış, tutum ve davranışların bundan böyle tekrarlanmaması için nasıl davranılması gerektiğini koymak istiyoruz.

Mücadelemizin geliştiği alanlarda parti ile ilişki imkanı olduğu halde Avrupa'ya yoğun bir göç yaşanıyor. Gelenlerin çoğunluğu ciddi bir ekonomik sıkıntısı olmayan dinamik gençlerden oluşuyor. Bunlardan bazıları birkaç gün kaldıktan sonra aile fertlerini, yakınlarını, köylülerini de peşinden getirmeye çalışıyorlar. Getiremeyenler bile halkımızı buna teşvik edici tutumlar içine giriyor. Kürdistan'da baskı ve işkence görmeyen hiçbir dürüst insan yoktur. Fakat ulusal kurtuluş gibi ciddi ve onurlu bir görevi yerine getirmekle sorumlu bulunan halkımızın, sömürgeciliğin bütün dayatmalarına karşı direnmekten ve her türlü zorluğa katlanmaktan başka da bir çaresi yoktur. Her işkence gören, her baskıya ve tehdite uğrayan yaşamakta olduğu alanı terk ederse o zaman ülkede bir tek insan bile kalmaz. O zaman direnmek, bütün baskıları ve tehditleri ortaklaşa göğüslemek, bütün acı ve ızdırapları paylaşmak durumundayız. Özellikle gençlerin mücadele alanlarını bırakıp kaçmalarının hiçbir haklı gerekçesi kabul edilemez.

Ekonomik sıkıntılardan dolayı da yurdumuzu terk etmek doğru bir tutum değildir. Topraklarımız üzerinde halkımıza yaşam hakkını tanıtmayan, onları açlığa ve yoksulluğa itenlerle mücadele etmeden, özgürlüğümüze kavuşmadan nereye gidersek gidelim asla bu yoksulluktan kurtulamayız. Türk sömürgeciliği hemen hemen halkımızın bütününü yoksulluğa itmiştir. Bu hususta da kıt-kanaat geçinmeyi göze alarak topraklarımızı terk etmeyelim. Düşmanın yarattığı olduğu yoksulluk ortamına tepkimizi düşmanla savaşarak gösterelim. Kaldı ki toprağını terk edenlerin hiçbir yaşam garantisi yoktur. Avrupa ve Türkiye metropollerinde çok daha büyük sıkıntıların çekildiği biliniyor. Topraktan kopan bir bitki nasıl ki kuruyorsa, yurdundan kopan bir insan da başkalarının toprakları üzerinde mutlu bir yaşam tutturamaz. Köylerimizde birkaç hayvan beslemek, birkaç dönüm arazi ekip-biçmek, Almanların gecegündüz en tortu ve pis işlerde çalıştırarak verdiği birkaç marktan çok daha değerlidir. İnsan kendi köyünde kuru ekmekle geçinse bile, böylesi bir yaşam yurt dışındaki yaşamdan daha garantili bir yaşamdır.

Bundan böyle malımızı-mülkümüzü satarak, bunu düşmanın denetimindeki şebekelere yedirip hiçbir yaşam garantisi olmayan Avrupa ve diğer metropollere çıkmaktan vazgeçelim. Yurt dışında bulunan hiç kimse akrabalarını, aile fertlerini, köylülerini ülkeden koparmaya girişmemelidir. Düşmanla bağlantısı olan çeşitli güçlere para yedirmek, maddi ve manevi olarak düşmanı güçlendirmek, düşmanın ülkemizi boşaltma çabalarına destek sunmak bilerek veya bilmeyerek düşmana hizmet etmektir. Ekonomik olarak çok zor durumda olunsa bile, ailece göç etmemek gerekiyor. Ayrılma zorunluluğu olanlar da örgütle ilişkili bir temelde hareket etmelidir. Çünkü partimiz her tarafta örgütlüdür. Artık hiç kimse ilişkisizlikten bahsedemez. 20-30 yıldır Avrupa'da çalışıp da büyük olanaklara sahip bulunan yurtsever emekçi ailelerimiz bile mücadeleye her türlü maddi ve manevi desteği sunmakta, olanaklarını ülkeye aktarmakta biran evvel ülkeye dönmenin özlemi ile yaşamaktadırlar. Bu durumda olan çok sayıda aile Kürdistan'a dönüş yaptı. Bu durumda olan ailelerin çocukları gerilla saflarına dönüş yaptı. İşte yurtseverlik budur. Bu durumda olan emekçilerin konumu iyi bir örnek teşkil etmektedir. Mücadelemizin vardığı bu aşamada ailece Kürdistan'ı terk etmek yurtseverlikle bağdaşmadığı gibi, sıradan bir insanın dahi kabulleneceği bir durum değil.

Yurt dışına çıkmaya heves eden yakınlarımızı bundan vazgeçirmek, bunun nedenlerini kendilerine kavratmak bir yurtseverlik görevidir. Milyonlarca liramızı şebekelere yedireceğimize, buna ihtiyaç duyan yakınlarımıza (köylerinde, yerlerinde kalmaları şartıyla) yardımda bulunmak en doğrusudur.

Durumu ülkeye dönmeye elverişli olanlar başkalarını getireceğine kendisi dönmelidir. Kürdistanlı gençler Avrupa'nın esir kamplarını, andıran barınaklarında zamanını boşuna geçireceğine sıcak savaş alanına dönmelidir. Yoksa yaşanılan esir kamplarına başkalarını da getirmeye teşvik etmek, pek de onurlu sayılmayan yaşam koşullarına başkalarını da dahil etmeye uğraşmak doğru bir tutum değildir. Düşmanın kaynağı kurutma faaliyetlerine ortak olanlar yüzlerce yürüyüşe ve diğer kitlesel eylemlere de katılsa bile fazla bir anlam teşkil etmiyor.

TC'nin baskı ve işkencelerinden dolayı köylerinde barınamayanlar başka köylere veya şehirlere, şehirlerde barınamayanlar köylere, dağlarda barınamayanlar ovalara, ovalarda barınamayanlar dağlara, ülkemizin her hangi bir parçasında kalamayanlar diğer bir parçasına yerleşmelidir. Yani Kürdistan toprakları içinde kalmak için sonuna kadar direnmeliyiz. Yurt dışında olanakları geniş olan emekçiler ülkede baskı görenlere acıyorsa, onları Avrupa yollarına düşürmemeli, onların gerek duyduğu maddi ve manevi desteği sunmalıdır. Birbirimizin acı ve ızdıraplarını paylaştıktan sonra, partimizin öncülüğünde örgütlü hareket ettikten sonra düşmanımız bizleri yanlış yönlere itemez. Demek ki doğru anlayış: Hiçbir yerde örgütsüz davranmamaktır. Ölüm pahasına da olsa topraklarımızı terk etmemektir. Zafere kadar topraklarımız üzerinde direnerek savaşmaktır. Ülkeyi terk etmek isteyenleri engellemektir. İnsanlarımızı ülkeyi terk etmeye değil dönmeye, durumu dönmeye elverişli olmayan, ya da kalması daha da yararlı olanları da mücadeleye daha hizmet etmeye teşvik etmektir.

Hiçbir Kürdistanlı herhangi bir aile ferdini, herhangi bir akraba veya dostunu mücadeleden uzaklaştıran, ulusal kurtuluş mücadelesini zayıflatan, düşmanı güçlendirmeye hizmet sunan tutum ve davranışlara sürüklememelidir.

Konumuza ilaveten şu davranışlarıyla halkımıza zarar verenleri de ciddi bir biçimde uyarıyor ve bu tutum sahiplerini bu konumdan vazgeçmeye çağırıyoruz: Halkımızın milyonlarca parasına el koyan, onları soyup soğana çeviren, halkımızın ülkeyi terk etmesine öncülük eden karanlık şebekeleri uyarıyoruz! Ulusal kurtuluş mücadelesine zarar veren bu suçluluk konumundan vazgeçsinler. Türk özel savaşının hizmetindeki bu karanlık rollerinden vazgeçsinler. Yine Avrupa'ya yeni gelen dürüst, saf ve maddi olanaksızlıklar içinde bulunan, henüz mücadeleyle iyi bağ kuramayan bilinçsiz insanları uyuşturucu işlerine bulaştıranları uyarıyoruz! Saf, dürüst insanların zaaflarından yararlanarak böylelerini kötü yollara düşürmekten ve kendi bireysel çıkarlarına kurban etmekten vazgeçsinler. Mücadeleye hizmet etmeye açık olan genç, dinamik insanları sırf parasal çıkar için kötü yollara düşürmek, doğru değildir. PKK bir insanı doğru yola getirmek, ona dürüst bir kişilik aşılamak, onu geliştirici bir yapı içinde tutmak için yoğun bir çaba sarfetmekte, bu uğurda her türlü fedakarlığı göstermektedir. Kendilerini kurnaz zanneden ve bizce bilinen bazı onursuz tipler halkımızın evlatlarını düşüren bu karanlık çabalarını terk etmelidirler.

Hiçbir Kürdistanlı rastgele ilişkilere girmemelidir. Akrabalık, hemşerilik, yörecilik ilişkileri bahsedilen karanlık güçlerin ağına düşürebilir insanı. Partiyle ilişki kurmak, ülkemizin kurtuluşuna hizmet sunan örgütlü bağ içinde yer almak, hem halkımızın çıkarına hem de o kişinin çıkarınadır. En olumsuz durum yurt dışında yaşayan bazı Kürtlerin bir daha ülkeye dönmek istememesi, yaşamını buna göre düzenlemesi, mücadeleden uzak durması, ulusal kimliğine sahip çıkmamasıdır. Sadece halkımız değil, Avrupalı dost güçler de böylelerinin durumunu hor görmekte, kendilerine değer vermemektedir. Bu durumda olanlar da uzun vadede yaşam garantisine sahip olmadıklarını bilmeleri gerekiyor. Ve zaman kaybetmeden halkımızın saflarında yerlerini almaları gerekiyor.

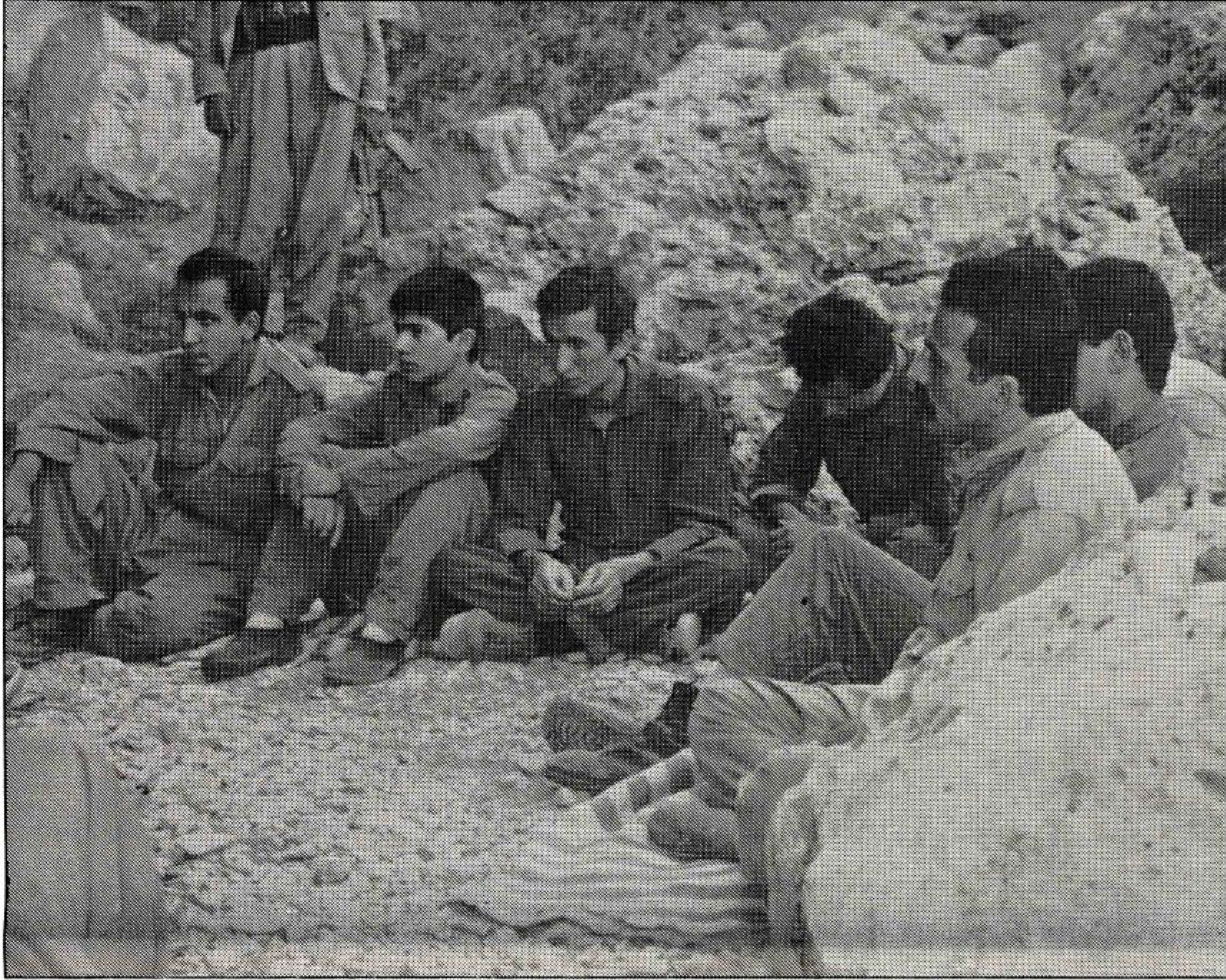
TC'nin Kürdistan'ı insansız bırakma ve mücadelemizin dayanaklarını kurutma çabalarına hizmet sunan tutumlara bir daha girişilmemesi, var olan hata ve yetersizliklerin giderilmesi gerekiyor.

Berxwedan Haber Merkezi

12 Ağustos 1949'da Cenevre (İsviçre)'de toplanan çok sayıda ülke hükümetleri, Diplomatik Konferans'la tarihe Cenevre Sözleşmesi olarak geçen bir sözleşme imzaladılar. Türkiye adına Rana Tarhan'ın 1953 yılında imza koyduğu bu sözleşme "Harb Felaketzedelerinin Himayesine Dair" başlığıyla kitap halinde yayınlanmış olup, savaşlar sırasında olabilecek durumları içermekte ve yaklaşık 60 ülke tarafından imzalanmış durumdadır.

Cenevre Sözleşmesi'nin 1. maddesinde: "Yüksek Akıd Taraflar işbu sözleşmeye her halükarda riayet etmeyi ve ettirmeyi taahhüt ederler," denilmektedir. Yani bu sözleşmeye imza atan, onaylayan taraflar her koşulda bu sözleşmeye uymayı taahhüt ederler. Ve Türkiye sözleşmeye imza atan ülkeler arasındadır. Sözleşmenin 2. maddesinde ise: "Sulh zamanında yürürlüğe girecek olan hükümler hariç, işbu sözleşme harb ilanında yahut iki veya mütaaddit Yüksek Akıd Taraf arasında çıkabilecek silahlı anlaşmazlık halinde, harb hali bunlardan biri tarafından tanınmasa dahi, uygulanacaktır." Yani kısaca barış zamanında yürürlüğe girecek hükümler dışında savaşan taraflardan biri savaş halini kabul etmezse bile, eğer silahlı bir anlaşmazlık varsa bu sözleşme uygulanacaktır deniliyor.

1984 yılından beri Türk devgulamalarıyla, gerekse yapısal özelliklerle bir taraf olma koşullarını eksiksiz fiiliyatta yerine getirmektedir. 17 Haziran 1991 tarihinde Uluslararası Eğitimi Kalkındırma Örgütü Merkez Yönetim Kurulu üyesi Ralp D.H. Ferting ile İnsan Haklarıyla İlgili Yasa Projesi Genel Yönetmeni Pattedir. Bu çerçevede sözleşmeye uymakla yükümlü Türk devletinin PKK'li savaş esirlerine yönelik politikalarına göz atmak gerekmektedir. Savaş esiri ve PKK MK üyesi Mazlum Doğan'dan, en son Malazgirt'in Hasuna köyünde esir alınan Mehmet kod adlı gerillaya kadar, yaklaşık 300'ün üzerinde PKK'li savaş esiri Türk devleti tarafından işkence veya hut kurşuna dizilerek öldürülra vakit geçirilmeden tahliye ve memleketlerine iade olunacaklardır" denilmektedir. Tüm maddeler gibi bu maddeye de uymakla yükümlü olan Türk devleti PKK'li savaş esirlerine idam dahil en ağır cezaları vermekte ve hatta esirlerin anadillerinde savunmalarını dahi yasaklamış durumdadır. Yine PKK'li savaş esirlerini kendi ceza hukukunun en ağır cezai müeyyiddesi olan 125. maddeden yargılamaktadır.

Esir askerler ve Cenevre Sözleşmesi

leti ile PKK arasında bir silahlı anlaşmazlığın, yani savaşın devam ettiği ve giderek boyutlandığı ve yine taraflardan TC'nin Cenevre Sözleşmesi'ni 1953'den beri imzalayarak onayladığı bilinen bir gerçek.

Taraflar arasındaki bu silahlı çatışmaya hangi açıdan bakılırsa bakılsın açık bir savaş olduğu netçe görülecektir.

Cenevre Sözleşmesi ve Türk devleti

Türk devleti, bu savaş boyunca Olağanüstü Hal'den koruculuk sistemine, özel kolordudan sıcak savaşın yaşandığı bölgede görev yapan tüm görevlilerine çifte maaş ödemeye ve savaş nedeniyle yerleşim birimlerini boşaltmaya kadar açık bir savaşın tüm özelliklerini uygulamaktadır. Yani Türk devleti bu uygulamalarıyla bir savaşı kabullenmektedir. Fakat uluslararası alanda savaşı kabullenmemekte ve "terörizme" karşı mücadele ettiğini savunmaktadır. Türk hükümetinin söyledikleri ile yaptıkları arasında bir tezat durum olduğu her halükarda görülmektedir.

PKK imzalamadığı sözleşmeye uyuyor

PKK Türk hükümetiyle olan bu savaş boyunca gerek uyrica Krommer C.S.J. tarafından hazırlanan ve BM'ye bağlı İnsan Hakları Komisyonu'nun bir alt komitesi olan Azınlık Toplumların Korunması ve Ayrımcılığın Önlenmesi Komisyonu'na sunulan raporda, Türk devleti ile PKK arasındaki savaşın Cenevre Sözleşmesi ve protokolleri kapsamına girdiği belirtilmektedir. Ve bu rapor o günden bu yana birçok kişi ve kuruluş tarafından temel alınan bir belge durumundadır. Bu rapor gazetemizde yayınlandığı için ayrıca değinme gereği duymuyoruz.

Hiç şüphesiz tüm savaşan taraflar arasında olduğu gibi TC ile PKK arasında 9 yıldır yaşanan bu savaşta da en önemli sorunlardan biri de esirlerin durumu olmuştur.

Cenevre Sözleşmesi'nin esirler hakkındaki maddeleri

Sözleşmenin 17. maddesinde: "Harb esirlerine, kendilerinden ne türlü olursa olsun malumat tahsili için hiçbir maddi ve manevi işkence ve hiçbir tazyik yapılamayacaktır. Cevap vermekten imtina edecek esirler tehdit ve tahkir edilemeyecekleri gibi, herhangi tatsız veya gayrimüsait bir muameleye maruz bırakılamayacakalardır" denilmekmüştür. Yine binlerce PKK sempatizanı ve sivil insana yapılan işkenceler sonucu 100'lerce kişi de sakat kalmıştır.

Bu konuda özellikle Diyarbakır Cezaevi, dünyada belki de eşine ender rastlanan işkence yöntemlerinin uygulandığı ve savaş kurallarının ihlal edildiği en önemli merkezlerden biridir. Öyle ki işkenceleri protesto için PKK'li savaş esirleri kendilerini diri diri yakmaya dahi başvurmak zorunda kalmışlardır. Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner, Eşref Anyık örneklerinde olduğu gibi.

Cenevre Sözleşmesi'nin 97. maddesinde de: "Harb esirleri, inzibati cezalarını çekmek üzere hiçbir halde ceza müesseselerine (hapishaneler, cezaevleri, sürgün yerleri ihl.) naklolunmayacaklardır" deniliyor. Madde böyleyken Türk devleti istisnasız tüm PKK'li savaş esirlerini ve hatta sempatizanlarını, Kürdistan'daki sayıları fabrikalardan fazla olan E tipi veya özel tip kapalı cezaevlerine doldurmuş ve direnişlerle ölüm pahasına kazandıkları insanca yaşam haklarına dahi saygı göstermemiştir.

Sözleşmenin 118. maddesinde ise: "Harb esirleri faal muhasamatın hitamından son-

PKK, savaş esirlerine Cenevre Sözleşmesi çerçevesinde davranıyor

Bugüne kadar tespit edebildiğimiz kadarıyla PKK'nin esir aldığı Türk ordusuna ait asker sayısı 24'dür.

16 Haziran 1991 tarihinde Garzan Eyaleti'ne bağlı bir gerilla birliğince Bitlis'te esir alınan Ümit Şahin (Amasya) sorgulaması yapıldıktan sonra 17 Haziran'da, yine Bitlis'e yakın bir yerde yol üstündeki bir lokantada, çok sayıda kişinin yanında serbest bırakılmış ve konumu hakkında orada bulunanlara bilgi verilmiştir. Ve aynı gün Garzan Eyaleti Askeri Konseyi imzalı bir bildiri dağıtılarak kamuoyu bilgilendirilmişti. Buna rağmen Ümit Şahin, gerek ailesinin gerekse de bizim yaptığımız tüm araştırmalara rağmen henüz bulunamamıştır. Türk devletinin PKK'yi kamuoyuna terörist göstermek vb. nedenlerle Ümit Şahin adlı askeri öldürdüğü ve bunu PKK'ye maletmeye çalıştığı ortaya çıkmaktadır. Aslında salt bu örnek dahi savaşan iki tarafın da konumunu ve uygulamalarını çok açıkça gözler önüne sermektedir.

4.8.1991 tarihinde ARGK'nin Samanlı (Mavan) karakol baskınında esir alınan 7 asker, yargılandıkları Zagros Bağımsızlık Mahkemesi tarafından 7.10.1991 tarihinde "savaş esirleri için konulan uluslararası kurallara bağlılık" gerekçesiyle Diana'da BM Temsilciliği'ne teslim edildiler. PKK, bu esir askerleri iki ay gecikmeli ve BM aracılığıyla teslim etmesini, daha önceki Ümit Şahin örneğinin tekrarlanmaması nedeniyle yaptığını açıklamıştı.

Bu askerlerden İbrahim Kobatoğlu (Tokat), "Siz PKK partisi olarak bizim can güvenliğimiz için TC'ye, Birleşmiş Milletler'e ve çeşitli ülkelere başvurdunuz" dedikten sonra "TC'nin insana değer vermediğini, askeriyle ilgilenmediğini, daha iyi anlamış olduk" şeklinde sesleniyor kamuoyuna mektubunda. "... sizden bize zarar gelmeyeceğini iyice inandık. Aksine bize yararınız oldu. Yaralanmız sarılıp, tedavi edildi. Bir gün bile aç bırakılmadık" diyor. PKK'ye karşı savaşan aynı gruptaki erlerden Zonguldaklı Hüseyin Üren. Bir diğer Zonguldaklı esir er Vahit Çiftçi de, "Bu baskın esnasında, sizlerin eline esir düşünce çok korktuk" diyor ve "Ama gerçek şu ki, elinize ilk düştüğümüz gün, sizi hemen tanımaya başladık" diye belirttikten sonra devamla "Sizler PKK partisi olarak, bizlere vermiş olduğunuz serbest bırakacağız sözünü yerine getirmek için çeşitli ülkelere başvurdunuz" diyerek sözlerine devam ediyor yargılandığı Zagros Bağımsızlık Mahkemesi'nde. Bir diğer er İdris Şahin (Çorum) ise "Bu gerçektir ki, asıl terörist sizler değil TC ordusunu yöneten, bize sizi kötü insanlar diye tanıtan ve anlatan Türk ordusudur" diyor aynı mahkemede. Yine PKK'ye karşı savaşan bir diğer er Mehmet Çiçek (İzmit) de "Sizin bu haklı savaşınızı şimdi daha iyi anlıyoruz" deyip bir de temennide bulunarak şöyle devam ediyor: "Kürt halkının bağımsız bir devlet olarak özgürce yaşamasını canı gönülden diliyoruz. Dileriz, en kısa zamanda buna ulaşırsınız." Bunlar arasında olan Maraşlı esir er Hasan Erhalaç, "Kürt gerçeğini burada öğrendim, artık Kürtler için mücadele edeceğim" diyerek ARGK'ye katıldı ve geri dönmedi.

25 Ekim 1991 tarihinde ARGK tarafından Çayırlı karakoluna yapılan baskında esir alınan 6 askerden biri olan Şeref Önder (Ankara), "Bugüne değin herhangi bir işkenceye, baskı ve şiddet unsuru içerisinde sorgulanıp bir eyleme tabi tutulmadım" diyor kendi elyazısında. Rizeli er Hüseyin Özgenç, "... bizlere işkence, baskı gibi bir şey yapılmadı" deyip, "sağlık durumum iyidir" diye belirtiyor. Yine bir diğer esir er Şenol Oral (Zonguldak), "Ben PKK gerillaları tarafından esir alındım" dedikten sonra, "Burada hiçbir kötü muamele ve işkenceye tabi tutulmadım" diye belirtiyor. Aynı şekilde Yener Soylu (Erzurum), Kadir Yüksel (İstanbul) ve Eyüp Kababaş (Erzurum) isimli diğer esir askerler de bu yönlü kendi el yazılarıyla açıklamalarını yapmışlar ve bu açıklamaların orijinalleri mevcuttur.

Bu 6 kişilik esir asker grubu da diğerleri gibi PKK tarafından uluslararası kuruluşlara ve Türk devletine yapılan çağrılar sonucu, 20 Nisan 1992 tarihinde Kızılhaç yetkililerine teslim edildi.

Taşdelen ve Işıkveren karakollarına 15 Mayıs 1992 tarihinde ARGK tarafından yapılan baskın sonucu esir alınan Türk ordusuna mensup Aydın Şahin (Aydın) ve Engin Ekşi (İzmir) Yeni Ülke muhabirlerine "Teslim olmamız için bize çağrı yaptılar. 'Bizi öldürün' dedik, teslim olmak istemedik. Onlar da silahlarını bırakıp üstümüze yürüyerek bizi esir aldılar" dedikten sonra, "Biz yakalandığımızdan beri herhangi bir zorlukla karşılaşmadık" şeklinde açıklamada bulundular. Bu askerler de uluslararası kuruluşlar ve basın mensupları gözetiminde serbest bırakıldılar.

Yine 7 Eylül 1992 tarihinde ARGK'nin Erzincan Geçit Tren İstasyonu baskınında esir alınan er Şahabettin Bektaş da Dersim Eyaleti 2. Bölge Komutanlığı tarafından 14 Eylül 1992 tarihinde yapılan Halk Mahkemesi'nde yargılandıktan sonra affedildi ve Ümit Şahin örneğinin yaşanmaması için can güvenliğinin sağlandığı ve bu tarihe yakın, bir tarihte serbest bırakıldı.

Yine PKK'nin Sivritepe karakolu baskınında esir aldığı

Devamı 31. sayfada

Başkan APO'nun 22.4.1993 tarihinde Asuri Demokratik Örgütü Merkezi Heyeti ile yaptığı görüşme:

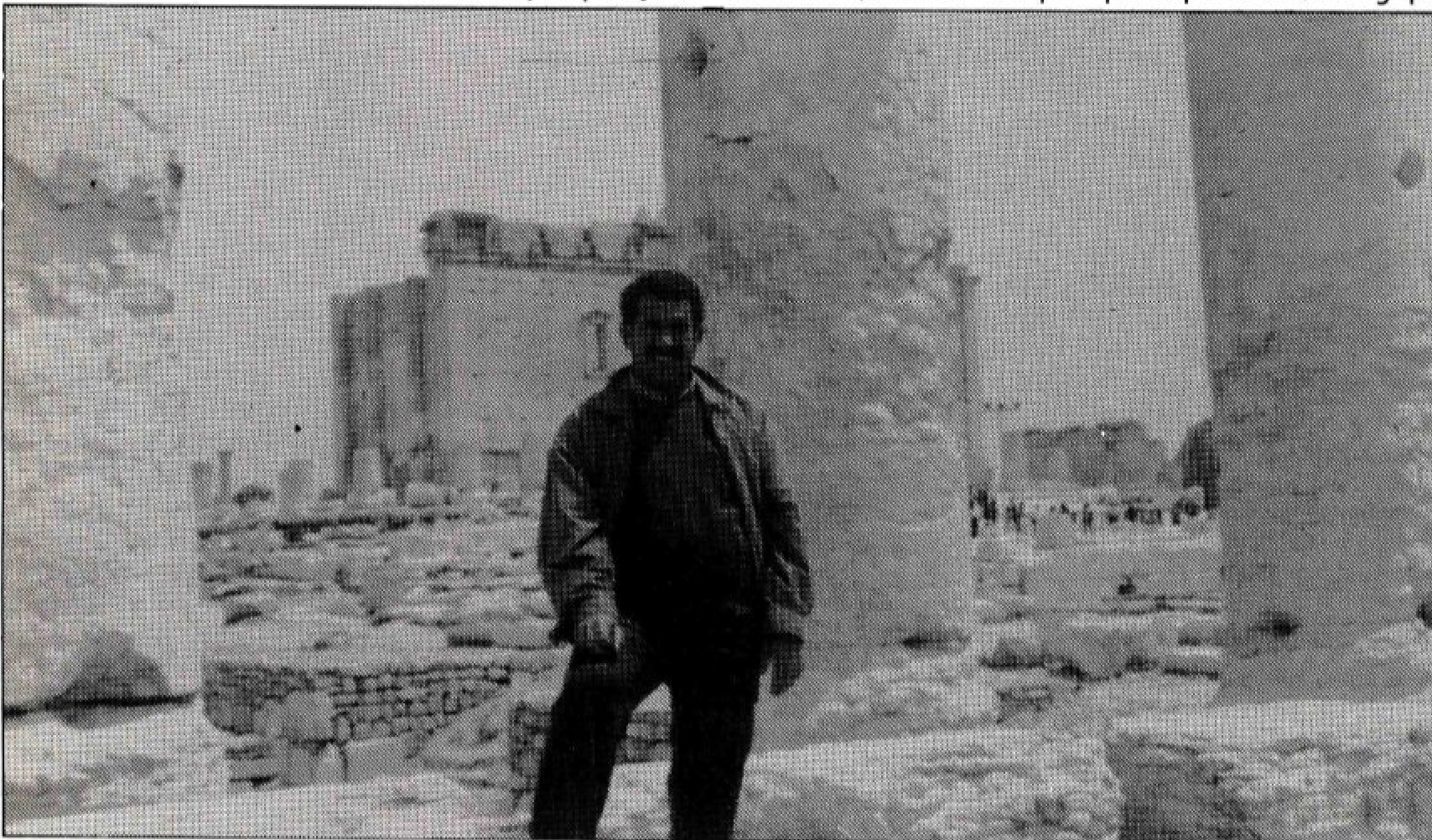
Başarımız, sizin de

Şimdiye kadar sadece kendi h vermemişler, halklara da za Bunları kesinl aynılaştırma

Başkan APO ile Asuri Demokratik Örgütü Merkez Heyeti arasında 22.04.1993 tarihinde yapılan görüşmeyi olduğu gibi yayınlıyoruz:

Başkan APO: Kürdistan'ın en eski halklarından birisiniz. Yine, Kürtlerle Asurilerin ilişkisi, tarihte en eski bir ilişkidir. Ermeniler de biraz öyledir. Fakat Kürtler daha çok Asurilerle iç içedir. Günümüze doğru geldiğimizde insan şuna şaşıyor: Bu halklar niye bu kadar birbirine yabancılaştılar, uzaklaştılar. Şüphesiz din bunda bir etkendir. Fakat en önemli etken biraz da Osmanlı-Türk -gerek sultanlık ve gerekse de cumhuriyet dönemi- egemenliğidir. Bunlar halkları hem çok ezdiler ve hem de birbirine karşı çıkardılar. Birçok halkı da ortadan kaldırdılar. Kürtler, belki ölmedi ama, ölümden daha kötü duruma girdiler. Asuriler biraz daha sessiz halledilmişe benziyor sanki. Tabii Kürt beylerini, şeyhlerini onların üstüne çok kışkırttılar. Kürtleri, Kürdistan'ı tasfiye eden aynı hain güçler, hem Ermenileri ve hem de sizleri bu duruma getirenlerdir. Böyle hain bir kesim vardır ve halen de bize en çok zararı onlar veriyor.

Biz bunlarla epey çatışıyoruz. Son Güney savaşı da bunun bir devamıdır. Yani biraz tarihin dışına itilme bununla ilgilidir. Bir halk özgürleşmezse kendi komşusu da özgürleşemez. Öyle görülüyor ki, o halk ne kadar köleyse, tarih dışına çıkıyorsa, komşusu da öyle olur. Yani Kürtlerin bu kötü durumu, bence bu komşu halkların da kötü durumunu çok iyi izah eder. Yine sizin bu içinde bulunduğunuz durum, bizim kötü durumumuzu izah eder. Çıkan sonuç şudur: Halklar özgürleşmeden, özellikle iç içe geçmiş halklar kendi sorunlarına doğru sahip çıkmadan, kendini kabul ettiremezler.

PKK hareketi, gerçekten bu inkar edilmiş, kendi özüne yabancılaştırılmış tarihe bir başkaldırıdır. PKK'nin sadece bir Kürt hareketi olmadığına inanıyorum. Bütün Kürtlerin biraz kurtuluşu anlamında anlaşılmalıdır. Demin de söylediğim gibi, bizim yükselttiğimiz hareket, bütün mevcut kültürlerin ve onların sahiplerinin de kurtuluşu anlamına geliyor.

Tarihte çok etkin bir yeriniz vardır. Kürt gerçeğiyle en çok iç içe geçmiş bir durumunuz vardır.Bana göre Ermeniler tarihte bir hata yaptılar, dar milliyetçiliğe düştüler. Osmanlı yönetimi bunu çok kötü kullandı; Hamidiye Alayları'yla karşı karşıya getirildiler ve kaybettiler. Yanlış bir strateji. Bunu, biraz da Batıya dayanarak yapmak istediler. Fakat Avrupa için de çıkar her şeydir. Gerekirse halkları feda ederler. Halbuki Ermeniler Kürtlerle birlikteliği düşünselerdi, ortak kurtuluş amaçlarını düşünselerdi, kesin durum böyle olmazdı. Asuri (Süryani) hareketi de biraz böyle gelişti. Batı kanalına girdi, biraz da Kürt halkıyla da fazla ilişki geliştiremedi, kurmadı. Bir yere kadar, böyle çok yetersiz hareket, biraz da tasfiye edilmiş oldu.

Şimdi, yapmamız gerekenler tarihten çıkarılabilir. Ben şimdiki durumlarınızı tabii çok mültecileşmiş olarak buluyorum. Hatta kendi ülkelerini Ermeniler gibi adeta terketmiş olarak görüyorum. Ülkedeki varlıkları, sadece tarihi ve kültürel düzeyde kalmıştır. Sanıyorum Kuzey Kürdistan'da 5-10 bin kişi ya kaldı ya da kalmadı. Daha önce kalanlar, 12 Eylül'den sonra epey göçertildiler. Biz, son zamanlarda çağrı yaptık, köylerine dönsünler diye. Hakkari'de birkaç köy boşaltılmıştı, onları tekrar geri dönderdik. Midyat'daki köylere korucular yöneldi, bazı cinayetler işlendi, karşı çıktık. Aslında sizden çok az bir sayı kaldı. Siz burdasınız, tabii durumlarınızı benden iyi bilirsiniz. Suriye'dekiler, Lübnan'dakiler yakın zamanda biraz hareketlerini oluşturmuşlar, fakat hareketleri bana göre fazla atılım yapmamış. Yakınlaşma eğilimleri de görülüyor. Acaba birlikte ne yapabiliriz? Bunun üzerinde durmak önemlidir.

Başlangıçtan beri tecrübelerim var. Koşullar ne kadar zayıf da olsa, hatta yine umut çok zayıf da olsa, bu yönlü bazı şeylere cesaret etmek gerekiyor. Hareketimiz buna örnektir. Yıllarca tek başıma hareket ettim ama, şimdi PKK yenilmez bir hareket durumuna geldi. İsteriz, sizlerden de bir kol buna katılsın. Bunu kendi gerçeğiniz belirler. Biz buna açığız ve görmek isteriz. Kendi köylerinize dönmenize de yardımcı oluruz. Gücümüz ölçüsünde elimizden geleni yapmaya hazırız.

Evet, tam olarak bilemiyorum; gerçekten istek nedir, örgütlenme durumu nedir, bunları sizlerden dinlemeye çalışacağım.

A.D.Ö: Bu duyduğumuz güzel sözler için teşekkürler. Bizim beklentimiz daha derin olayların açıklanmasıdır. PKK olayıyla ilgili açıklamaları da daha geniş dinlemek isteriz.

Şimdi biraz kendimizden sözetmek istiyoruz. Örgütümüz, Asuri Demokratik Örgütü'nün kuruluş yılı, 1957'dir. Ülke topraklarımız olan Mezopotamya'da kuruldu. Örgütümüzün kuruluş amaçları ve hedefleri, başta halkımızın tarihini bilince çıkarmaktır, halkımızı örgütlemektir.

Halkımızın Mezopotamya'daki tarihi, M.Ö. 4000'li yıllardan başlar. Halkımız, Mezopotamya'nın dört ayrı yerleşim merkezinde yaşardı. Bunlar; Akad, Sümer, Babil ve Asur'dur.

Başkan APO: Hepsi aynı halk mı oluyor?

A.D.Ö: Evet, hepsi aynı halktır. Asuridir, bizim bakış açımıza göre durum bu. Bazı tarihçiler şunu diyor; "Sümerler Mezopotamya'nın yerlisi değil, başka yerlerden gelmedirler." Biz olaya böyle bakmıyoruz. En eski halklardan biri Sümerlerdir. İlk saltanat Sümer topraklarında başlamış. Saltanat Sümer şehir merkezindeyken, bütün Beynilnehreyn (Mezopotamya) topraklarına hükmediyordu. Akad, Babil ve Asur şehirleri buna dahildir. Bizim tarihe bakış açımız şöyledir: Sümer şehrinden sonra Akad, Akad'dan sonrada Babil ve Babil'den sonra da en son Asuri şehrinde hükmünü sürdürmüştür. Bunlar birbirlerini tamamlıyorlar. Ayrı halklar anlamına da gelmezler. Aynı kültür ve medeniyeti paylaşmışlardır. Bu dört ayrı şehrin halkı da Mezopotamya'nın çocukları olan Asurilerdir. Asur saltanatı öncekilerden daha uzun ömürlü olmuştur. Asur uygarlığı, bir bütün olarak bu kültürleri içine alır ve onları temsil eder. Saltanatın ayrı şehirlerde hüküm sürdürmesi bizim için önemli değil. Bize göre aynı halktır.

Babil'in düşmesi, M.Ö. 539 yılında Perslerin saldırısıyla olmuştur. Ardından, dönem dönem halkın başkaldırıları olmuşsa da, bunlar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Sürekli yenilgiye uğramıştır. İşte o günden günümüze kadar bu halk, Asuriler olarak bilinir. Dünya da böyle tanıyor ve bizce de böyledir.

M.Ö. 333 yılında Mekodonyalı Büyük İskender bölgeye geldiğinde, bu halk Asuriler olarak biliniyordu. (Yunancada "ş" harfi olmadığından Asurilere "Asuriler" demişler ve zamanla bu kelime önce "Asiryan"a daha sonra da "Süryani" kelimesine dönüşmüştür.)

Başkan APO: Öyle mi? Yunanlılar böyle demiş ve asıl "Aşuri" dir, anlaşıldı.

A.D.Ö: Süryani kelimesi de burdan geliyor.

Başkan APO: Süryani kelimesi burdan geldiğine göre, "Suriye" kelimesi de burdan geliyor.

A.D.Ö: Biz Süryani dilinde Süryanilere halen de "Esoryoye" diyoruz. M.S. 1500 yıllarına kadar Esoryoye diye yazıyorduk, daha sonra gittikçe bu "Soryoye" oldu, yani Süryani. Araplar da bize "Asiryan" demişler. Bu halk, kültürüyle-diliyle Süryani olarak tanındı. Bu değişiklik başka bir halkı ifade etmez. Eski isim Aşuridir, daha sonra Süryani olmuş.

Başkan APO: Yani kelime değişikliği..

A.D.Ö: İsa'nın çıkışıyla birlikte, diyebilirizki, hemen hemen halkımızın tümü Hıristiyanlığı kabul etmiştir. Kilisemiz de Süryani Kilisesi adını almıştır. Mezopotamya'daki tüm Süryaniler, Aşağı ve Yukarı Mezopotamya Süryanileri bir bütün olarak aynı kiliseye bağlıydılar. Halkımızın bu birliği Roma'nın dikkatini çekmiş, onları endişeye sokmuş. Onlara göre bu durumda, gelecekte, kilise çatısı altında da olsa, Süryaniler için bir kuvvet olma durumu doğuyordu. Bu da Roma İmparatorluğundan ayrılmaya götürebilirdi Süryanileri.

Başkan APO: Bu kiliseyle olacaktı yani, değil mi?

A.D.Ö: Evet kiliseyle.

Başkan APO: Yani bu kilise Roma'ya karşı mı gelişiyor biraz?

A.D.Ö: Böyle anlaşılıyor. Kiliseyle Bizanslılardan ayrı bir örgütlenmeye gidiliyor.

Başkan APO: O illegal dönemde sanıyorum Süryani Kilisesi çok gelişiyor. Daha Roma'lıların resmi dini olmadan, asıl kilise olayını Süryaniler geliştiriyor. Öyle mi oluyor?

A.D.Ö: Öyle. Bir de, zaten bizi en çok mahfeden olay, Romalıların ya da Bizanslıların Hıristiyanlığı resmi din kabul etmeleri olmuştur. Sömürüyü, Hıristiyanlık adı altında daha da derinleştirdiler.

Başkan APO: Burada bir şey söyleyim; aslında Süryani Kilisesi bir yerde, Romalılara karşı özgürlük hareketi olmalıdır o zaman. Resmi dini kabul ettikten sonra, dini de bozdular.

A.D.Ö: Zaten en büyük neden de buydu. Asurileri böyle bir özgürlük hareketi olarak görüyorlardı. Ondan sonra da Hıristiyanlığı iki mezhebe bölmeye çalıştılar.

Başkan APO: Kendileri böldü.

A.D.Ö: Evet. Doğu Süryanileri (Nasturiler) ve Batı Süryanileri (Yakubi) biçiminde böldüler.

Başkan APO: Nasturilerin merkezi şimdi nerededir?

A.D.Ö: Nasturiler genelde Yukarı Mezopotamya'da yaşadılar. Güney Kürdistan'da, Hakkari ve çevresinde. Yakubiler de daha çok Nusaybin, Mardin, Urfa ve Diyarbakır bölgelerinde yaşadılar.

Başkan APO: Yakubiler daha mı ileriydiler?

A.D.Ö: Burada önemli olan Bizanslıların bunları ikiye bölmesi ve birlikteliği bozmasıdır. Nusaybin'nin doğusuna düşen Yukarı Mezopotamya Persler denetimi altına, Mezopotamya'nın batısına düşen bölgeler de Bizanslıların denetimi altına girdi.

Başkan APO: Kürtlerin de benzer durumu var, aynı hikaye..

A.D.Ö: Süryanilerde en büyük bölünme M.S. 5.yy'da oluyor. Yine, İslamiyetin çıkışı ve gelişmesi ardından 7.yy'da olmuştur. Bizans ve Perslerin baskısından kurtulmak için Süryaniler, müslüman araplara dostluk elini uzatıyorlar. Tercihlerini müslüman Araplardan yana yapıyorlar. Bağdat, Babil, Ceylanpınar (Serê Kehniyê, Resuleyn), Tür Abdin (Midyat çevreleri) gibi halkımıza ait topraklar savaşsız, barış temelinde Araplara açıldı. Arapların desteğiyle halkımız bir anlamda nefes aldı. Bu nefesi yani, Araplar halkımıza aldırdı. Bizans ve Perslerden kat be kat daha fazla, müslüman Araplar, Hıristiyan Süryanilere yaşama şansı tanıyorlar.

Başkan APO: İslamiyet şans tanıyor, ilginç!

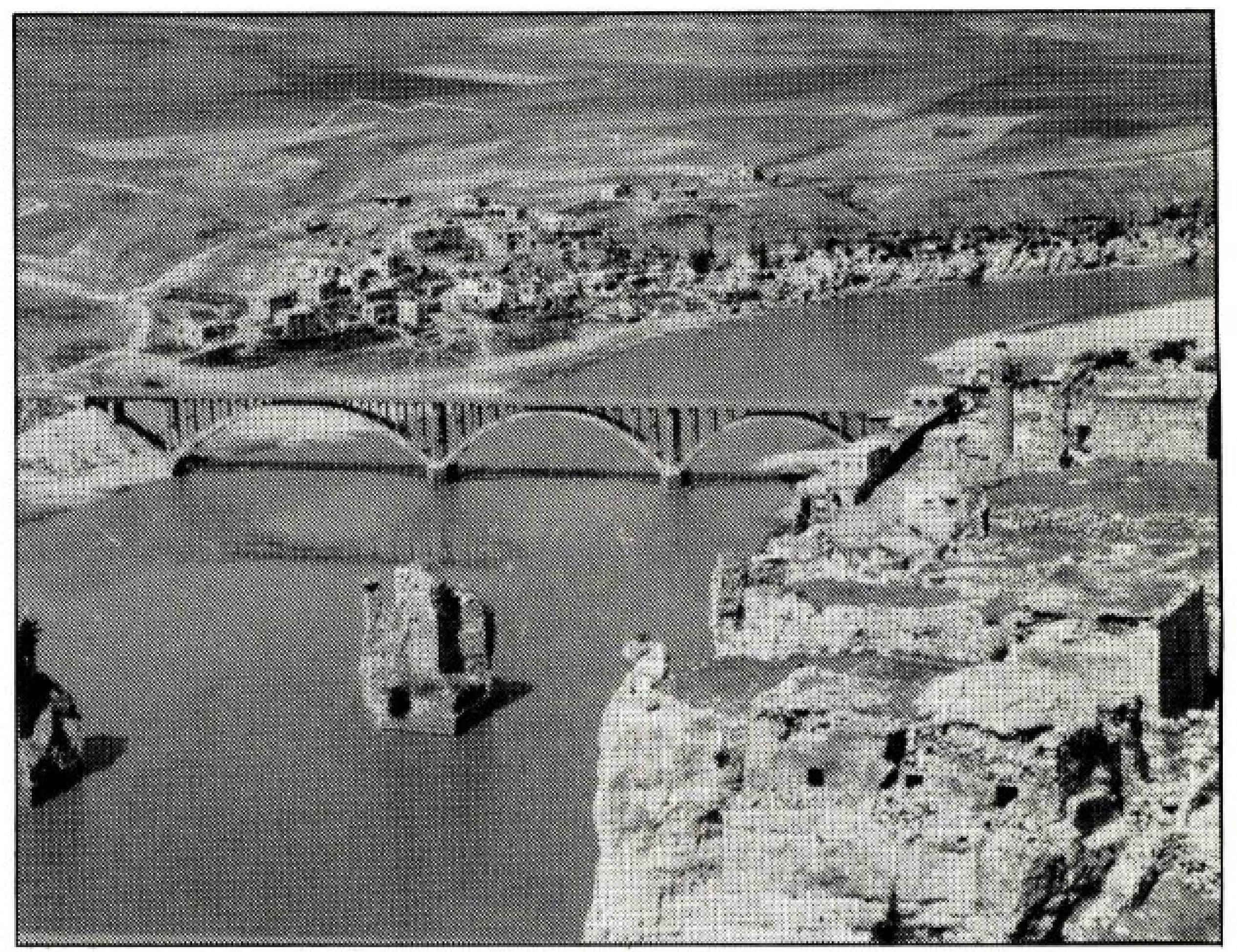
A.D.Ö: İlk dönemlerde öyleydi, daha sonraları durum değişti. O dönemde bölgeye gelen Araplar, Süryanilere herhangi olumsuz bir davranışta bulunmayacaklarına dair söz vermişlerdi. Süryaniler daha çok kültür ve medeniyeti geliştirmekle görevliydiler. Astronomiye kadar, bütün bilim dallarında çalışıyorlardı. Bu dönemde Nusaybin (Kennışrin)'de, Ruha (Urfa)'da ve Mardin'de (Deyr-ül Zaferan Manastırı) üniversite ve akademileri bile vardı.

Başkan APO: Nusaybin'de akademi vardı. Ruha'da üniversite.

A.D.Ö: Biz Kennışrin ve Urhuy diyoruz. "Kennışrin" Süryanice "kartallar yuvası" demektir.

başarınız olacaktır

...zim hainlerimiz ...ına büyük zarar ...çe yaşadığımız ...r vermişlerdir. ...e Kürt halkıyla ...ak gerekiyor

Başkan APO: Biz Urfa'ya hala Ruha diyoruz. Sanırsam Süryanice'den gelen bir kelimedir Ruha.

A.D.Ö: Bütün bunlarla birlikte, halkımız, katliamlardan kurtulamadı. Ama, fırsat buldukça da bilimi, medeniyeti, kültürü geliştirmekten de uzak durmuyordu. Yine bütün bölge halklarıyla barış içinde yaşamayı da sürekli tercih ediyordu. Her şeyin tersyüz olması 1500'lü yıllarda Osmanlıların güçlenmesiyle başladı. Mevcut çelişkileri daha da derinleştirip halklar arasında kin tohumlarını ekerek, halkları birbirine kırdırdı. Avrupalıların bölgeye gelmesi de Osmanlıların istemiyidi, çünkü gittikçe en başta kendileri zayıflıyordu. Bazı yeni mezheplerin geliştirilmesi amacıyla Batılı misyonerlere bölgede çalışma izni verildi. O döneme kadar, Yakubi ve Nasturi olmak üzere, Süryanilerin sadece iki mezhebi vardı. Misyonerlerin, yani Batılı ajan papaz ve rahiplerin bölgeye girmesiyle, katolik ve protestanlık da birer mezhep olarak halkımıza kabul ettirildi. Tabii ilk geldiklerinde, güya Süryanileri koruyacaklarını iddia etmişlerdi.

Başkan APO: Romalılar ikiye böldü, bunlar da bölünmeyi dörde çıkardı.

A.D.Ö: Tabii ki bu bölünmeden Osmanlıların da büyük çıkarı vardı. Batı'dan hem maddi destek alıyorlar ve hem de Asurilerin bölünmesi Osmanlı egemenliğini rahatlatıyordu. Asuriler (Süryaniler) Osmanlı egemenliği altında yaşıyorlardı. Onları korumaları gerekirken, Batılılara böldürdüler ve sonra da kendilerine yem yaptılar. Halkımız istemediği halde, Avrupalıları zorla yaşadıkları bölgelere sokuyorlardı. Tabii bunu da Hıristiyanlık adı altında yapıyorlardı.

Başkan APO: Niye bunu yapıyorlar?

A.D.Ö: Osmanlı çıkarları bunu gerektiriyor. Asurilerin birliği onlar için bir tehlikedir, ama bölünmeleri rahatlatma yaratıyor. Eğer halkımız bölünmemiş olsaydı, gerçekten büyük bir güçtü. Osmanlılar için tehlike oluşturuyordu ve zaten bunun için böldüler. Halkı bölerek hedeflerine ulaşıyorlardı.

Başkan APO: Yani böl-yönet politikası..

A.D.Ö: Evet, tüm bunlara ek olarak Arap ve Fars topraklarında da kilise ve medreseler kurmaktan uzak durmadılar. Aynı şeyleri bu topraklarda da yapmaya çalıştılar. Sonuçta Türk, Kürt, Arap ve Farsların egemen güçleri; şeyh ve beyleri, halkımızın katliamında ortak roller oynadılar. Yine de halkımız, tüm acılarını erkenden unutmaya ve elinden geldiğince dostluğu geliştirmeye çalışmıştır. Bu halklarla yeniden bazı ilişkileri geliştirmek için Süryaniler, sürekli dostluğu dayatıyordu.

19.yy ve 20.yy'larda Naim Faik, Aşur Yusuf ve Senherib Balê isminde bazı milliyetçi gençlerimiz çıktı. "Doğu Yıldızı (Mezopotamya Yıldızı)" adıyla bir de dergi çıkardılar. Ayrıca "Özgürlük Yolu" adıyla da bir dergi çıkarmaktaydılar. Bu dergiler üç dilde; Süryanice, Kürtçe ve Türkçe, ama Süryanice alfabeyle yazılıyordu. Osmanlılar bunu duyunca, bir halkın tekrar canlandığını ve bu yönlü bir hareketliliğin yaşanmakta olduğunu farkediyor. Bu dönemde, gerçekten de Ermeni, Kürt ve Süryani hareketleri canlanıyordu. Osmanlılar bir kez daha dine sarıldılar, dine dayalı oyunlara yöneldiler. Kürtlerin şeyh ve beylerini yanlarına çekmeyi başardılar. Ermeni ve Süryani katliamlarında bunları kullandılar. Ermenilerin dışında, Mardin, Urfa, Diyarbakır, Siirt, Hakkari ve diğer bölgelerde de yarım milyona yakın Süryaniyi katlettiler. Bu katliam 1914-1919 yılları arasında yapıldı. 100 bine yakın bir topluluk da anayurttan göç ettirildi.

Başkan APO: Bu dönemlerdeki bir Ermeni katliamı biliniyor, ama tarih bir Asurilerin o katliamından pek söz etmiyor. Bir katliam olmuştur ve bu doğrudur.

A.D.Ö: Zaten en büyük göç de bu dönemde başlıyor. Göç; Rusya, Filistin, Amerika, Suriye ve Hindistan'a oluyor.

Başkan APO: Ne kadar insan göç ediyor?

A.D.Ö: 100 binden fazla olduğunu tahmin ediyoruz.

Başkan APO: Bundan önce dışarıya göç varmıydı?

A.D.Ö: Kanımızca daha önceleri bu boyutta yok. Yalnız 7.yy'da Ruha'dan Kürdistan'a büyük bir göç var. Kenaniler olarak bilinen bir kabile Hindistan'a göç ediyor. Kenaniler Ruhalı Süryanilerdir. Şu anda Hindistan'daki nüfusları yarım milyona yakındır.

Başkan APO: Bunların göç etmesinin nedenleri neydi?

A.D.Ö: Tüccar olarak, ticari amaçlarla göçüyorlar. 7.yy'dan önce de Hıristiyanlık Hindistan'a uzanmış ve orada da bazı Hıristiyan topluluklar vardı. Bu tüccarlar da oradaki yaşamı daha çok tercih ediyorlar. Orada İslamiyetin etkileri de yoktu veya ne Osmanlıların ve ne de Arapların baskıları da yoktu.

19.yy'a geri dönelim. 1914-1919 yılları arasındaki katliamlardan sonra halkımız pasifikasyona uğrayarak tümüyle içine kapanmış, bölge halklarına var olan güvenini bir bütün olarak yitirerek komşu halklarla ilişkiler geliştirmekten uzaklaşmaya başlamıştır. Daha sonraki yıllarda, bireylere yönelik de olsa, baskılar durmamıştır. Bu nedenle göç edenler, anayurtta kalan akrabalarını da yanlarına çekmeye çalışmışlardır. Devamlı bir şekilde, geriye kalanları bulundukları topraklara çektiler.

Öte yandan; 1933 yılında bu sefer de Irak'da büyük bir katliam yaşanıyor. Asuriler üzerindeki bu katliam da, Kürt ağa ve şeyhleri ile Araplar tarafından ortaklaşa gerçekleştirilmiştir. Hatta Irak rejimi uçaklarla köyleri bombalamıştır. Buradan da bir göç başlıyor; bazıları Yunanistan ve Kıbrıs'a, bazıları da Amerika'ya göçüyor. Bir bölümü de hala Suriye'de Habur çayı kıyılarında yaşıyor.

Kısaca; halkımız, doğan istikrarsızlık sonucu vatan topraklarını terketmeye, göçe yönelmeye ve mültecileşmeye gittikçe daha sık başvurmuştur. Tabii bu, en başta gelişen güvensizliğin sonucunda olmuştur. Yani halkımız öyle bir durumla karşılaştı ki, artık "ülke ne olursa olsun, ben canımı kurtarayım yeterlidir" diyerek ülkesinden kaçmıştır. Elbetteki bu durum daha çok bölgeyi yöneten egemen güçlerden kaynaklanmıştır. Yaptığımız tespitlere göre, halkımızdan 1,5 milyon kişi dışarıda; Rusya, Avustralya, Amerika, Batı Avrupa ülkelerinde mülteci olarak yaşıyor.

Başkan APO: Suriye ve Lübnan'da ne kadar Süryani var?

A.D.Ö: Takriben 1 milyona yakın. Bunların büyük bir bölümü asimile olmuş. Kendilerini "Meliki" veya "Rum-Ortodoks" olarak adlandırmaktadırlar. Buna karşın Cizre bölgesinde hala Süryanice konuşan 300 bin civarında bir kitle var.

Başkan APO: Melikler ve Rum-Ortodokslar yani Süryani midir?

A.D.Ö: Evet, Bunlar Roma İmparatorluğu döneminde Romalılara bağlanıyorlar. Süryanice'de "Melko" yani "Meliki" kral demektir. Kraldan, imparatorluktan yana olanlara bu Meliki adı verilmiştir. Bunların büyük bir bölümü Romalıların Katolik mezhebini de kabulleniyor. Hıristiyan kilisesinde en büyük bölünme 4. ve 5.yy'larda oldu. Bu dönemde kilisenin 4. kongresi oluyor ve ardından da bölünme meydana geliyor.

Başkan APO: Süryanilerden ayrılanlar Romalılara mı bağlanıyor, bunlarda gittikçe halk gerçekliğinden uzaklaşma mı oluyor?

A.D.Ö: Öyle oluyor. Biz Asur Demokratik Örgütü olarak, yurtdışına yayılmış olan halkımızı da kucaklamayı esas almışız. Avrupa'da ve diğer ülkelerde, halkımızın birliğini sağlamayı amaçlayan dernek, federasyon ve benzeri biçimindeki çalışmalarımız da var. Halkın büyük bir bölümü dernek ve federasyonlara bağlanmıştır. Amacımız, bu kuruluşlar yoluyla yurtdışında yaşayan insanlarımız arasında halk kültürümüzü korumak ve halkımızın sesini duyurabilmektir. İnsanlarımızda halk ve vatan sevgisini güçlendirmeye çalışıyoruz. Ülkeye geri dönüş sorunu da bu çalışmaların kapsamındadır. Son dönemlerde Midyat'da devlete bağlı korucular tarafından katledilen 6 Süryani arasında, geri dönüş çalışmaları yapan ve Almanya'dan gelen geri dönüş komitesinin 2 üyesi de vardır.

Geçmişte de böyle oluyordu. 1911 yılında Aşur Yusuf Osmanlılarca katledildi. Kendisi "Süryanilerin Birliği" dergisinin yazarıydı. Naim Faik de 1914'de önce Filistin'e, oradan da Amerika'ya göç etti. Suriye-Türkiye sınırı oluşturulunca halkımız Suriye'de tekrardan örgütlenmeye gitti. Kilise çevresinde bazı gazete ve dergiler, dili geliştiren bazı medreseler geliştirildi. "Süryani Birliği", Betnehrin (Mezopotamya) İdurê" adlarıyla bazı dergiler çıkarıldı. Onlarca dergilerin çıkarıldığı söylenebilir. ADÖ'nün kuruluşu bu gelişmelere bağlı olarak sağlanmıştır. Halkın tarihsel gerçeği ve onun acil bir birliğe ihtiyacı olduğu dikkate alınarak kurulmuş. Kuruluşumuzun esas amacı, en başta mevcut mezhepsel bölünmüşlüğe son verip, tüm mezhepleri halkçılık potası içinde eritip tekrardan milli bütünlüğü pekiştirmektir. Katolik, Nasturi, Ortodoks ve Protestan gibi mezheplere saygılı olmak temelinde milli bütünlüğü ön plana çıkarıyoruz ve dine herhangi bir saldırımız da söz konusu olmamıştır. Amacımız dini ve milli gerçeklikleri birbirinden ayırabilmektir. Biz'de milliyet olgusu tüm mezhepleri kapsayan tarzda ele alınmıştır. Avrupalı Katoliklerle bir ilişkimiz yok ama, halkımızdan olup da Katolik mezhebini tercih edenleri de kesinlikle Süryani kabul ediyoruz. Bazı dış çevreler ve din adamları, mezhepleri bize karşı kullanma temelinde bize saldırıda bulundular ve hala da yapıyorlar. Hatta bir çoğumuz kilise tarafından vaftiz edilmiyor, ölülerimize bile dini dualar okunmuyordu. Kiliseden adeta tecrit edilmiştik. Oluşturduğumuz birlik bazı dini çevrelerin çıkarlarına ters düştüğünden bize yönelik bu saldırılar geliştirildi. Asuri hareketine, "Sizler Nasturisiniz" diyerek tecrit edilmeye çalışılıyorduk. Kilise çevresi Nasturiliği putperestlik anlıyor ve bunu Hıristiyanlığa yönelik hareket olarak kabul ediyor. ADÖ'nün temsilcisi ve taraftarlarına Nasturilik bir hakaret gibi yapıştırıldı.

Başkan APO: Yani nasıl ki Müslümanlık Yezidiliği kötülüyorsa, Hıristiyanlık da Nasturiliği kötülüyor öyle mi?

A.D.Ö: Evet, Süryani halk gerçeğini hala da tanımak isteyen bazı çevreler, "Asuri ayrıdır, Süryani ayrıdır" demektedirler. Keldanileri bile ayrı bir halk gibi göstermeye çalışıyorlar ki, aslında Keldanilik, Katoliklik demektir.

Başkan APO: "Kurmanc ayrıdır, Zaza ayrıdır." dedikleri gibi ..

A.D.Ö: Aynen böyle. Bütün bu olumsuzluklara rağmen ülke topraklarında ve dışında yaşayan halkımızın büyük bir bölümü artık şimdi bizi anlıyor. Halk gerçekliğimiz konusunda kısaca bunları diyebiliriz.

Öte yandan, başka halkların içinde yaşadığımızın da bilincindeyiz. Bu durum da bizi çok ilgilendiriyor. Bizim de yaşadığımız topraklarda çoğunluğu Kürtler oluşturuyor, ama Arap, Fars ve Ermeni gibi diğer bazı halklar da mevcut. Halklar arası ilişkilerde bakış açımız şöyledir: Her halk kendi kültüründe, dilinde, geleneklerini yaşamada, iradesini konuşturmada özgür olmalı ve bir eşitlik yaşanmalıdır. İç içe yaşayan halkların birlik ve dayanışma içinde olmaları gerekir; birbirlerine karşı saygı ve sevgi beslemeliler. Taraflardan hangisi baskı ve zulmü geliştiriyorsa, ona tavır takınmalıdır. Aynı topraklarda yaşayan halkların gözünde o ortak topraklar kutsal sayılmalıdır. Vatan toprakları için tüm halklar birlikte çalışmalıdır. Verilecek mücadeleyle ülke kurtarılmalıdır ki, ülke de onları koruyabilsin, onları sahiplenebilsin. Şimdi, bizim de yaşadığımız topraklarda çok sayıda siyasi, milli hareketler vardır. Bunlar düşüncelerini özgürce ifade edebilmeliler ki, birlikte nasıl yaşayabileceklerini doğru tesbit edebilsinler.

Biz, Ortadoğu insanınıda dini insanın doğal bir parçası olarak görüyoruz. Bunun için din olgusu her halkın yaşamında özgür olmalıdır. Din, hakimiyet aracı olsun demiyoruz ama, her halk da dininde tam özgür olsun diyoruz. Halkların geri kalmasında en büyük rolü gerici din adamları, feodaller oynamıştır. Halkların ekonomik bakımdan düzenlenmesinde ve bilimsel gelişmesi önünde bunların oynadığı olumsuz rol ve oluşturdukları engeller büyüktür. Bu nedenle diyoruz ki, ister tarlada ister fabrikada, nerede çalışıyorsa çalışsın, insanlar özgür olmalıdır. Yani insanların ekonomik-demokratik hakları da güvenceye alınmalıdır.

Şimdi de göç olayına geri dönmeyi istiyoruz.. Belirttik, halkımız açısından mülteci olmanın büyük nedenleri vardır. Burada en büyük neden, halkımızın kendi gerçekliğinden koparılmasıdır; bölge egemen güçlerin halkımızın gerçekliğini kabullenmemesidir. Ne Türk, ne Arap ve ne de Fars egemenleri bugüne kadar halkımız gerçeğini ka-

bul etmemişlerdir. Bu güçlerden hiçbiri bugüne kadar bu halk da bir medeniyet, bir kültür sahibidir dememiştir. Yazım alanında da bu dile getirilmemiştir. İşte tüm bunlar, halkımızın her şeye kara bir tablo gibi bakmasına yol açmıştır. Ve bu da göç hareketinin başlıca nedeni olmuştur.

Şimdi biz, göç olayının nedenleri üzerinde dururken, bu sadece göçü anlamak için değil, halkımızın anavatana dönüşünü sağlamak için de olmalıdır diyoruz. Bunu mutlak tarzda bilince çıkarmak zorunluluğu var. Bu anlamda, olayın daha da anlaşılması için tarihte rastlanan Aramilere de değinmek gerekir.

Başkan APO: Tabii, bunu da dinlemek isterim.

A.D.Ö: Aramiler de Asurilerin bir parçasıdır.

Başkan APO: Hangi tarihte yaşamışlar?

A.D.Ö: Bunlar M.Ö. 1500 yıllarında tarihte görülüyorlar. Asurilerin topraklarında yaşıyorlardı, yani iki nehir (Dicle, Fırat) arasında. Aramiler ayrı kabileler gibi görünseler de, kültür ve medeniyetleri Asurilerinkiyle iç içe geçmiş ve daha sonra da zaten içlerinde erimişlerdir.

Başkan APO: Peki kökenleri nedir?

A.D.Ö: Mezopotamyalı Asuri kökenli olduklarını söyleyebiliriz. Arap olmadıkları kesindir. "Oromoye" (Aram) kelimesinin anlamı Süryanice'de "yüksek", "yüce" demektir. "Aram" aynı zamanda bir isimdir de. Bu nedenle onlar bu adı kendilerine vermişlerdir.

Başkan APO: Bizim komşu bir köyün adı da Aram'dır. Bu kelime de o zaman Süryanice'den gelmedir. Yani diyorsunuz, Aramlılar Arap değildir.

A.D.Ö: Kesinlikle değiller. Dillerine de Aramice denilir. Bizim konuştuğumuz dil de aslında Aramicedir ki bugün buna Süryanice denilir. Veya şöyle diyelim: Edebiyat dilinde Süryanice'ye Aramice deniliyor. Kilisenin de hala kullandığı dil Aramice'dir.

Başkan APO: Sanırsam Aramiler Urfa'da çok yaşamışlar, çünkü nedeniyet izlerine halla rastlanılıyor.

A.D.Ö: Evet. Hakkari'den Urfa'ya kadar olan bölgede yaşamışlardır. Özellikle Midyat dolaylarında yoğunlaşmışlar. Süryaniler bu toprakları "Aram", yani "yüce" olarak adlandırmışlar, bunları kutsal topraklar olarak kabullenmişler. Bu anlamda "Aram" sözcüğü kutsallığı da ifade etmiş oluyor. Hatta M.Ö. 7. yy'da Asur kralı Senherib Aramiceyi ülkenin resmi dili kabul etmiştir.

Başkan APO: Peki Aramice Asurice'ye çok yakın mı?

A.D.Ö: Aynıdır, sadece ayrı bir lehçe gibidir.

Başkan APO: O zamandan kalma metinleri anlayabiliyor musunuz?

A.D.Ö: Daha önceleri çivi yazısı kullanılıyordu. Aramice, Asurice'nin modern biçimidir.

Başkan APO: Demek istediğim, Aramice sözcükleri anlıyor musunuz?

A.D.Ö: Evet, şu anda konuştuğumuz dil Aramicedir. Büyük İskender döneminde Helenler Asurice'ye Süryanice demişler, Aramice'yi resmi dil olarak kabul etmişler. Ardından da halk Süryani kavramı etrafında bütünleşmeye başlamıştır. Arami dilinin temel iki lehçesi var: Doğu ve Batı lehçeleri.

Milattan sonra 452 yılında Bizanslıların denetiminde Makedonya'da, (Bizansa yakın) kilisenin büyük bir kongresi yapıldı. Bu dönemde Süryaniler üçe bölünüyor ve Nasturiler de bu tarihte ortaya çıkıyor. Süryani Ortodokslar da Yakubiler olarak adlandırılıyor. Bizans egemenliğini takip eden Süryanilere de Melikiler denildi. Süryanice'de Meliki (Melko)'nin anlamı "saltanat" veya "sultan" demektir.

Başkan APO: Yani Melik kelimesi de ordan mı geliyor?

A.D.Ö: Evet. Uraldan yana olanlara denilir.

Başkan APO: Bu durumda hangileri işbirlikçi oluyor?

A.D.Ö: Katolikler, yani Bizansı kabul edenler işbirlikçi oluyor. Ortodokslar taviz vermeyenlerdir ve halen de Süryanidirler.

Başkan APO: Süryani Ortodokslar halen radikal...

A.D.Ö: Evet.

Başkan APO: İşbirlikçiler şimdi kimdir yani?

A.D.Ö: Şam, Halep, Lübnan, Hama, Humus ve Latkiye'de bulunan Rum-Ortodokslar. Bunlar Melikilerin devamıdır. Ama bunlardan bir kısmı yine de Katoliktir. Melikiler de sonradan ikiye bölündü. Şimdilik bir kısmı Rum-Ortodoks, bir kısmı da Rum-Katoliktir. Bu bölünme 1500 yıllarında oldu. Her iki kesim de Süryani dilini tümden unutmuştur, milli duygularını tümden yitirmiştir.

Melikiler 6. yy'da yaşayan Marun isminde bir kadise (azize) inanıyorlar. Lübnan'da hala yaşayan Maruniler bunların devamıdır, yani Maruni Süryanileridir. Kiliseleri de hala Süryani-maruni ismini taşımaktadır. Ama milli özellikleriyle biz Süryanilerden uzaklaşmışlardır.

Öte taraftan, 14.-15. yy'da Asurilerin bir kısmı Papa'ya bağlanıyor. Nasturilerin bir kısmı katolik oluyor. Papa bunlara yeni bir isim veriyor. Babil Keldanileri. Bu durum halkın yeniden ikiye bölünmesine neden oldu. Ayrılan Katolikler artık kendilerini Asuri kabul etmiyorlar, "Biz Katolikiz" demeyle yetiniyorlar. Milli duyguları tümüyle yok edilmiştir.

Halk gerçekliğimizi, kültür ve tarihimizi kısaca böyle ifade edebiliriz.

Başkan APO: Asuriler kökenleri itibarıyla Arap değiller öyleyse, değil mi?

A.D.Ö: Asuriler Araplardan daha eskidir. Araplar Mezopotamya topraklarının güneyinden gelmişler. Araplara "Arap" ismini takanlar da Asurilerdir. Onlara "Araboyo" denilmiş ve bunun anlamı da "Güneyli" demektir. Asurice "Arap" kavramının başka bir anlamı da "Sahra"dır. Bu durumda Araplar, "Sahra halkı", "çöl insanı" olarak adlandırılmış oluyorlar.

Başkan APO: Yani bu kelime Asurice mi oluyor?

A.D.Ö: Kesinlikle evet. Bunun dilimizde iki anlamı var; biri "Güneyli", diğeri "çöl" Araplar bile Sahra'da yaşayan Araplara hala "Araboy" (Arabi) Diyorlar, yani "çöl insanı" diyorlar onlara.

Başkan APO: Babiller, Akadlar, Sümerler kesinlikle Arap değil, değil mi?

A.D.Ö: Değiller...

Başkan APO: Ama Araplar bunları kendilerine mal ediyorlar. Böyle bir tarihin varlığı iddia ediliyor.

A.D.Ö: Kesinlikle Arap değiller.

Başkan APO: Dilleri Arapçadan farklı mı oluyor?

A.D.Ö: Evet. Süryani dilinde yazılan bir sürü kitapları var

Başkan APO: Hepsi Arapçadan farklı?

A.D.Ö: Evet öyle.

Başkan APO: Çivi yazısı var, Aramice var; bunlar Arapça değil o zaman ve Arapça hatta yazı dili bile olmuyor, öyle mi?

A.D.Ö: Evet. Aslında Arapça dili Süryanice dilinden etkilenmiştir.

Başkan APO: Öyle mi? Arapça Süryanice'den etkilenmiştir. Peki bu kesin mi?

A.D.Ö: Kesindir. Yazı konusunda özellikle etkileniyorlar. Öte yandan bu iki dil arasında biraz benzerlikler de var, ama asıl etkilenen Arapça oluyor. Araplar bazı harfleri Süryanice'den almışlar.

Başkan APO: Öyle mi? Bu çok ilginç. O zaman incil de büyük oranda Süryanice yazılmış oluyor, değil mi?

A.D.Ö: Tabii, böyle oluyor.

Başkan APO: O zaman İncil'deki bilgilerin büyük bir kısmı da Asuri kaynağından geliyor sonucuna gidebiliriz?

A.D.Ö: Evet, Asuri kaynağından geliyor. Zaten İsa'nın kendiside Asuri kökenlidir. O topraklarda Asuriler de yaşıyordu. Bir de o dönemlerde Asurilerin ünlü savaşçıları da vardı. Tevrat da yazıyor, Asuriler ile Yahudilerin savaşı köklüdür diye.

İslamiyet'in çıkışıyla Süryanilerin büyük bir bölümü zorunlu olarak İslamiyeti kabul ediyor. İslamiyet'le birlikte bunlar Araplaşıyorlar da. Araplaşan Süryaniler Arap medeniyetine büyük katkılar sunuyorlar. Süryani kökenliler biçimde, sanatta ve daha birçok alanda çalıştırılıyorlar.

Başkan APO: Anlaşılıyor. Araplar, ilmi büyük oranda müslümanlaşmış Süryanilerden alıyorlar. Peki bunlar nerede kalıyor?

A.D.Ö: Humus, Şam, Halep, Bağdat, Musul ve Lübnan'da.

Başkan APO: Yani anlaşılan Arap uygarlığı önemli oranda Asuri (Süryani) uygarlığından etkileniyor. Etkisine nasıl bu kadar girmişler acaba? Epey Araplaşma var demek istiyorum.

A.D.Ö: Evet doğrudur. Süryanilerin zengin tabakaları kendi mal varlıklarını koruyabilmek için büyük oranda Müslümanlığı kabul ediyorlar.

Başkan APO: Aynı bizdeki gibi değil mi? Ne kadar şeyh ve ağalar Araplaşmayı, Müslümanlaşmayı yaşadılarsa, Süryanilerle de böyle. Müslümanlaşan Süryanilerde var değil mi?

A.D.Ö: Var. Binlerce, hatta yüzbinlerce. Suriye ve Irak'ta yaşayan Süryanilerin durumu, Mısır'daki Kuptilere benziyor. Mısır egemenliği geliştikçe Kuptilerin büyük bir bölümü de Araplaşıyor.

Başkan APO: Süryanilerin durumu da biraz onlarınkine benziyor. Arap değiller ama Araplaşıyorlar. Bu durum mesela Cezayir'de de var değil mi?

A.D.Ö: Doğrudur, Cezayir'da da var bu durum. Yalnız Süryanilerin kültürü, medeniyeti, dili Araplar'dan farklıdır.

Başkan APO: O zaman Kürtlerle en çok iç içe yaşayan bir halk. Asuriler ovada uygarlığı geliştirirken Kürtler dağlarda biraz geri kalmış. Asuri olayını Kürdistan içinde bir gerçek olarak düşünmek gerekiyor. Şimdi anladığım kadarıyla, Asuri Demokratik Örgütü'nün kendi halk tarihine yaklaşımı biraz bize benziyor. Biz de bütün mezhepçiliğe, aşiretçiliğe karşı geldik ve dinin etkisini de şöyle değerlendiriyoruz: Milli gerçeği mahfetmiştir. Sahte dincilerin tahribatı Süryani halkında çok daha derinliğine işlenmiş. Belki din, Ortodoksluk biraz ayakta tutmuş ama, buna eleştirisel yaklaşımları da olumlu buluyorum.

Dini bütünüyle inkar etmek doğru değil. "Din kültürdür, yaşam biçimidir," görüşlerine katılıyorum ve fakat, dini kesim mi desem, yani dini çıkar temelinde kullananların da zarar verdiklerini unutmamak gerekiyor. Her mezhepten yeni demokratik bir halk oluşturmak önemli bir adımdır. Yani kendi hareketlerini böyle modern bir temele dayandırmaları önemli. Mülteciliğe karşı çıkma da iyidir. O da bize benziyor. Buna daha yoğunca yer vermek gerekiyor, daha fazla ağırlık vermek gerekiyor. Yalnız fiziki mülteciliğe değil, biraz ruha ve düşüncede de geri dönüş önemlidir. Yani bunu geliştirmek lazım. Bu konuda düşünce geliştirmek gerekiyor.

Bence sınıf olayına da dikkat etmek lazım. Bazılarının çıkarları var, bu mülteciliğin başını çeker, yine bunlar dinciliğin de başını çeker. Bunlara yönelik eleştiri geliştirmek uygundur. Bunlara işbirlikçi diyebiliriz. Sizde işbirlikçilik tarihte çok köklüymüş sanıyorum. Bizans, Roma işbirlikçileri gibi. Bahsettiğimiz malını, mülkünü koruma telaşına düşen zenginlerin sahte Müslümanlığı gibi. Tüm bunlar halkın aleyhine olmuştur. Darmilliyetçilik de iyi değil. Ben biraz bu dar-milliyetçiliğin tehlikesini görüyorum. Çünkü ülke gerçekliğinden, halk gerçekliğinden kendini soyutlamalar var. Şüphesiz; katliamların, baskıların rolü belirgindir. Ama bu daha da içe kapanmaya yol açmamalı. Mesela biz, Türkiye'de Türkler bu kadar bastırmalarına rağmen, sıkıştırmalarına rağmen çok geniş bir açılım yaptık, Türk halkına açıldık. İçimizde çok sayıda Türk var. Yani açıklık politikasını, açılma politikasını geliştirmek gerekiyor. Asuri-Süryani halkının da böyle bir açılmaya ihtiyacı var. Bunun bir kültür temeli de var ve bu buna epey temel teşkil eder. Özellikle Kürt olayına büyük açılıma ihtiyaç var. Ben kuzeyde Ermenilere açılmanın, güneyde Asurilere açılmanın bizim için tarihin kaderini bile değiştireceğine inanıyorum. Tarih, zaten bu bağların koparılmasıyla muazzam bir karanlığa gömülmüştür. Bu bağlar kurulursa bence tarih tekrar aydınlanabilir. Bu bağı mutlaka kurmak gerekiyor. Süryanilerin katkıları ülkenin yeniden kuruluşunda ve halkın özgürleşmesinde belirgin bir role sahip olabilir. Kürdistan'ı müşterek bir ülke olarak görmek gerekir. Ben bazen diyorum, Kürdistan Ermenistan'dır, Asuristandır. Zaman zaman böyle deyimlerde kullanıyorum. Çünkü bu ortak bir ülke. Bir yerde beş-on Süryani köyü varsa, etrafından da o kadar Kürt köyü var. İşte bir Hesekê'de, Cezire'de Süryani ve Kürt iç içedir. Irak parçasında da böyledir, tamamıyla iç içe. Hakkari'de de çok iç içe. Bu anlamda burada iki ülke kavramı yanlıştır. Aynı ülkede yaşayan iki halk, bu doğru bir yaklaşım olur.

Şimdi bize düşen, kendi içimizde nasıl demokratik bir hareket oluyorsanız, Kürtlerde de aynen böyle demokratlığı geliştirmek gerekiyor. Yani sadece kendi içinde değil, dışında da gelişmek gerekir. Tabii şu bilinecek; eski dini yaklaşımlar, dar ve milliyetçi yaklaşımlar buna fazla fırsat vermedi. Ama bizim ideolojiler, siyasetler buna son derece açıktır. Özellikle Asuri Demokratik Örgütü buna epey uygun bir zemin hazırlıyor. PKK hareketinin de oldukça bu kap-

Umutluyum ve tekrar çağırıyorum: Bundan sonra daha fazla ülkeye yönelmeyi, halk gerçekliğine yönelmeyi, bunu özgürlük temelinden yeniden sağlamayı gerçekleştirmelisiniz

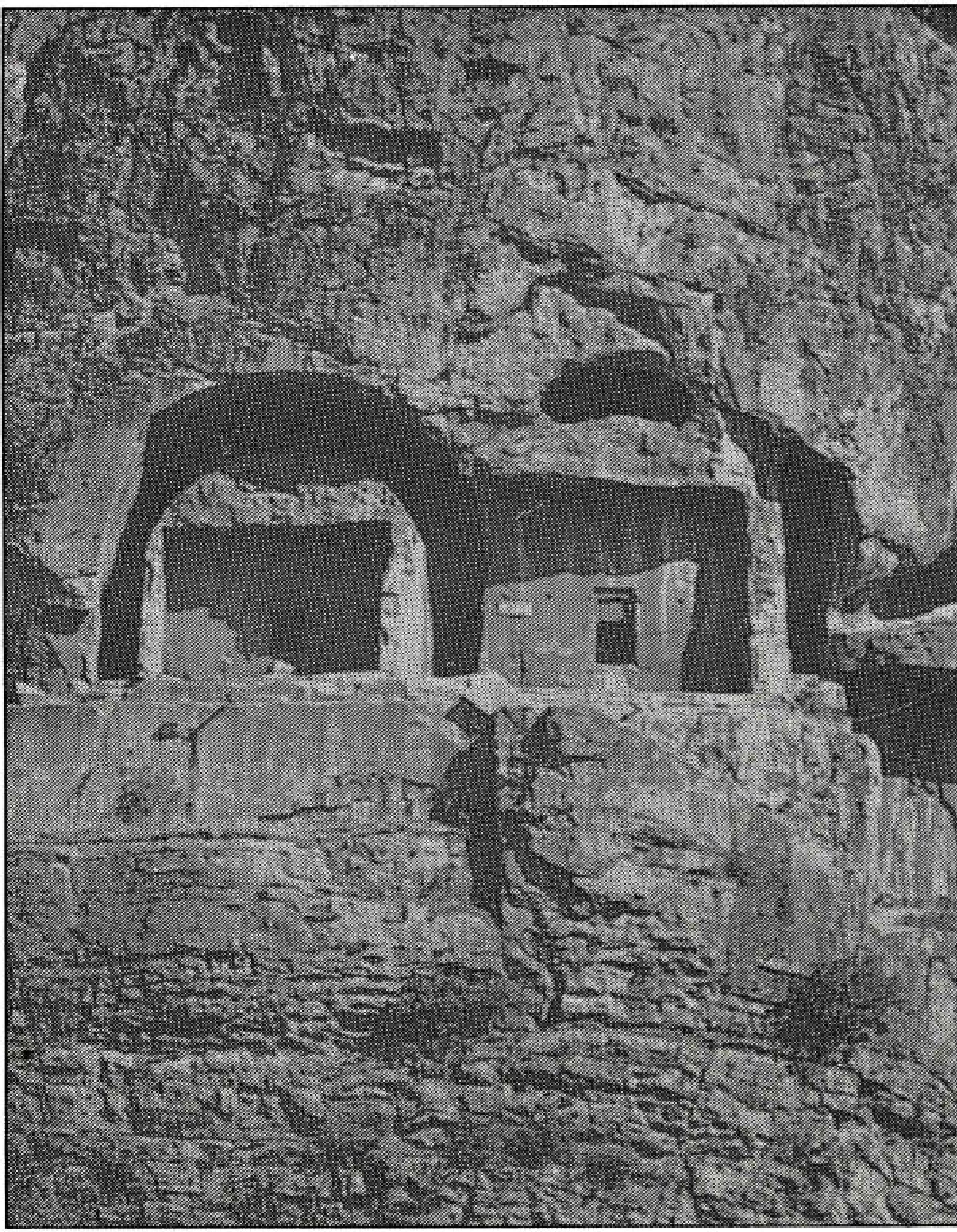
samda, fakat çok çarpıcı ve büyük gelişen bir hareket olduğunu söyleyebilirim.

Bazı yurtsever Süryaniler Midyat'ta bize düşman olan korucular tarafından zarar gördü. Düşman bazı Süryani köylerine bilinçli olarak yöneldi. Fakat şimdi de Süryaniler içimizdedir ve biz bir ayrıcalık görmüyoruz. Talep ettikleri, arzuladıkları hemen her şeyi PKK veriyor veya teşkil ediyor. Biz bir cephe geliştiriyoruz. Bence Asuri hareketi de bu cepheleşmenin içinde yer almalıdır. Yakında cephe toplantılarımız gelişir sanıyorum. Çağırdığımızda kendileri de gelebilirler, fakat diğer Kürt örgütlerine daha söylemedim, ama söyleyebilirim.

Irak'ta da Asuri hareketi Kürt cephesi içindedir sanıyorum. Suriye'deki Süryaniler daha çok Türkiye'den gelenlerdir. Dolayısıyla Türkiye Kürdistan'ın daki cepheye katılabilirler. Cezire Kürtleri ve Süryanileri büyük oranda ordan gelmedir; Mardin'den, Midyat'tan ve diğer yerlerden. Aynı köyleri, aynı kentleri paylaşıyorlar. Dolayısıyla direkt katılabilirler. Bundan sonra Avrupa'da da yakınlaşmayı geliştirmek gerekiyor, Cezire'de de yakınlaşmayı geliştirmek gerekiyor. Birlikte kültür, folklor vb. etkinlikler yapılabilir. Ortaklaşa yürüyüşler, gösteriler yapılabilir. Biraz da kadro çalışması yapılabilir. Varsa bazı gençler, onları dağa da gönderebiliriz. Zaten Cudi dağı etrafındaki köylerden bazı gençler katılıyorlar.

Bütün bunlar yeni bir dönem anlamına gelir. Bizim toplantı, böylesine bir dönemin önemli bir başlangıcını teşkil edebilir. Ben Asuri tarihine derin bir ilgi duyuyorum, yine kültürüne, uygarlığına derin bir ilgi duyuyorum. Bunu anladığımız oranda Kürt gerçekliğini de anlayacağımıza eminim. Yani, Asuri gerçeğini ne kadar açığa çıkarırsak, Kürt gerçeğini de o kadar açığa çıkarırız. Zor da olsa bu doğru bir yaklaşımdır.

Tarihte böyle önemli adımlar atmak gerek. Kesin dönüş yapmak gerek. Biz, sonuna kadar gereken dayanışmayı gösteririz, kolaylığı sağlarız ve bu işe bizzat mücadelemizi veririz. Şu anda buradayız. Burada mevcut önderlik, yönetim tarihidir sanıyorum. Bu konuda atılan adımlar da değerlidir. Bizim hareket bu sahada epey güç aldı. Biz burada devrimci hareketin, mücadelenin geliştirilebileceğine inanıyoruz. Suriye bu anlamda, dediğim gibi, Türk faşizminden kaçan halkların bir sığınağı olmuştur. Fakat halklar şimdi gözlerini açmalılar ve geldikleri topraklara tekrar yönelmeliler. Ruhta, bilinçte bunu yaratmalılar, başlangıç yapmalılar. Buradaki iktidarla da ilişkiler dostane yürütülür, zaten şimdi bu biraz da gelişmiştir. Bu anlamda Arap halkıyla da en iyi ilişkiler geliştiriliyor. Bunu yeniden değerlendirmeliyiz. Bu sahada benim fazla tecrübem yok tabii. Sizler daha çok burdasınız. Aileleriniz eskiden burada ve burada büyümüşsünüz. Burdaki, durumunuz daha iyidir. Buranın da gerçeklerini dikkate alarak, bizler, biraz daha ileri bir adım atmalıyız diyorum.

Memnunuz kısaca böyle toplanmaktan. Ben umutlu bir insanım. Genellikle yoktan yaratmayı bildiğim için, bu gelişmeyi de mümkün görüyorum. Çok kötü durumlardan çok güçlü durumlar ortaya çıkarılabilir. Sizler için de böyle düşünebilirim. Üzerimize düşeni epey yaptık diyorum. Sizler de denemek ister misiniz? Devrim kervanı yürüyor, bu kervana katılır mısınız? Bence kesin içinde yer almalısınız diyorum. Asuri-Süryani halkı bu ülkenin aslında bir çiçeği olarak görülmeli, her ne kadar ezilmiş ve açılmasına fırsat verilmiyorsa da. Bizim hareket bunun zeminini, ortamını hazırlıyor; yeniden açılmalı. Yine, bir sözüm var onu tekrarlıyayım: Eğer siz olmadan da biz zaferi sağlarsak ve Asuriler ülkeye dönmek isterlerse, her zaman hoş gelsinler diyorum.

A.D.Ö: Söylenenler için tekrar teşekkür ediyoruz. Daha önce belirttiğimiz gibi, komşu halkların egemen sınıflarından çok çektik. Şimdiye kadar herhangi bir taraftan veya devletlerden güzel bir şey görmedik. Şimdiye kadar PKK'nin de bizlere bakış açısı bizler tarafından net bir biçimde bilinmiyordu. Halkımız hakkında yazılı bir görüş ortada görünmüyordu. PKK, halkımızın gerçekliğini kabul ettiğini; Türkler, Araplar, Farslar, Kürtler gibi bir halk olduğumuzu yazılı bir biçimde de açıklasa, halkımız buna çok sevinir, cesaret alır ve hatta büyük bir açılım da sağlamış olacak diye düşünüyoruz. Şimdiye kadar Asuri-Süryanilerin Kürtlere de bakış açısı fazla hoş değil, bunu da belirtelim yani. Şimdiye kadar Kürtler, Asurilere bir halktır gözüyle bakmamışlardı.

Başkan APO: O Kürtler, Kürt gerçeğini de inkar eden Kürtlerdir.

A.D.Ö: PKK'nin de bu konuda yetersiz kaldığını düşünüyorduk. Halkımızın gerçekliğini açıklayan, kabul eden...

Başkan APO: PKK'nin özü budur, size aykırı değildir. N.U. kendi deneyimlerini aç.

N.U: Şimdi Başkanım, daha önce de arkadaşlarla tartışmıştık bu konuda. Bizim de yetmezliğimiz olmuştur, yani Asuri halk gerçekliğini belki yazılı olarak açmadık yeterince. Ama özünde buna da hizmet ettiğimizi vurguladım. PKK, sadece Kürt ve Süryani halklarının değil, bütün halkların çıkarlarını ve özellikle de bölge halklarının çıkarlarını esas alan bir harekettir.

Başkan APO: İsa hareketi gibi bir tarz mı desem, yani bir insanlık hareketidir.

N.U: Başkanım, bunu arkadaşlara anlattım.

Başkan APO: Anlamadılar mı?

N.U: Anlamadılar değil de, PKK olayını şimdiye kadar tanımıyorlardı.

Başkan APO: Tamamıyla bir insanlık hareketiyiz biz.

N.U: Öz kavranılmamış.

Başkan APO: Eksikliktir bu.

N.U: Doğru, bu eksikliktir. Onların kasdı bir de, madem Asuriler var diyoruz, niye gazetelere yazılmadı.

Başkan APO: Ben kırk defa Asuriler vardır diyorum. PKK bunu söylemiştir.

N.U: Gayet tabii başkanım. Mesele budur. Vurgulansın diyorlar, yazılacak zaten ve vardır da...

Başkan APO: Gayet tabii. Yani şimdi gitsinler Cezire'de söylesinler, ben böyle demişim. Eğer halk kabul etmediyse, tek bir kişi bile kabul etmezse, gelsinler söylemiştir.

A.D.Ö: Yazılsın, yazıya dökülsün. Bu söylenenleri, Kürt halkı da, Süryani halkı da bilsin, bu gerçekleri görsün.

Başkan APO: Kendiniz yazmalısınız; dergilerimiz, gazetelerimiz açık. İstenildiği gibi zaten yazılıyor.

A.D.Ö: Biz yazıyoruz. Birey olarak biz de yazacağız. Bizim istediğimiz PKK'nin veya Parti Önderliğinin bizlere bakış açısı nedir; bu yazılı bir biçimde açıklansın. Halkımız bundan çok etkilenir, cesaret alır.

Başkan APO: PKK adına sen yaz N.U. Bunu parti kararı haline getir. Birlikte yazın, biz karar haline getirelim. Bu konuda sorun yok, o halledilir.

A.D.Ö: Biz de kendimizi daha da açacağız ve bu anlamda biz, Kürt halkıyla iç içe yaşamaktan sadece mutluluk duyarız. Bunu geliştireceğiz artık. Şu ana kadar Kürt çevrelerden açıklık görmediğimiz için hep kapalı kaldık.

Başkan APO: Herşey karşılıklı gelişir.

A.D.Ö: Bazı Kürt çevreleri bize yazılarında hep Kürt, Arap, Müslüman veya Hıristiyan diye hitap ediyorlar. Asuri gerçekliğini gözardı ediyorlar.

Başkan APO: O eskidir, bizi etkilemez. Tarih yeniden yazılıyor.

A.D.Ö: Eski ilişkiler pek sevindirici, güçlendirici değildi.

Başkan APO: O tarih en az sizin kadar, bizim için de öyle kötüydü.

A.D.Ö: Bizim dileğimiz şimdiden sonraki dönemde artık olaylar netleşsin, anlaşılsın ve bu halklar birbirini anlasın. Bu halklar birbirlerine saygı duymazlarsa birlikte de yaşayamazlar.

Başkan APO: Gayet tabii.

A.D.Ö: Bu halklar birbirine saygı duymazsa, zayıf olan yine ezilir. İsteğimiz şudur: PKK, bizim halk gerçekliğini kabul ettiğini yazılı bir biçimde de ifade etsin.

Başkan APO: Kabul etmemek ne demek? Bizde öyle birşey yok. Sonuna kadar kabul ediyoruz. Yazılarımızda da yayınlanmış. Halk olarak Asurileri hiçbir zaman inkar etmemiştir. Bu yazılarımızda çok yer almıştır.

N.U: Başkanım, ben şunu diyebilirim: PKK olarak biz de A.D.Ö.'yü şimdiye kadar pek tanımıyorduk. Karşılıklı ilişkiler gelişmeli ki, biz de birbirimizi doğru tanıyalım.

Başkan APO: Tabii...

A.D.Ö: Bu açıklamalardan sonra halkımız kesin güven duyacaktır. Bizim açımızdan da fazla sorun kalmaz. Bu temelde de halkların kardeşliği sağlanır.

Başkan APO: Gayet tabii. Bu örgüt ve mücadele işidir. Kendiliğinden olmaz. Ben, düşmanla mücadele ettiğim kadar Kürt gericiliğiyle mücadele ettim. Benim bu konudaki mücadelem meşhurdur. Halen de Kürtleri hazırlamak için çok büyük bir savaş geliştiriyorum. Biz tarihte halkların gerçeğini inkar eden, onları birbirine karşı kışkırtan içte ve dışta ne varsa, hepsini silip süpürmeyi hedefleyen bir hareketiz. PKK olayını kısaca anlamanız gerekiyor. Çok yepyeni bir hareketiz. Çoğu bizi peygamberlere benzetiyor, yani "Bu peygambersel bir çıkıştır" biçiminde değerlendiriyor. Ben Halep'teki o Süryani Metropolik sayın Yohanna'nın sözlerine de değer biçiyorum. Bilmiyorum onu seviyorlar mı, sevmiyorlarmı; o ayrı. Fakat benim için değerli biri. "Sizin eylem" diyordu, "Hz. İsa'nın eylemine benziyor." "Hizmet etmede, barışı sevmede bu böyle" diyordu. Daha sonra benim için gazetelere manşet attılar ve "APO kendini İsa'nın yerine koyuyor" diyorlardı. Tabii halk bana çok güvendiği için. Yani bu bile dostluk için ne kadar değerli birşey ifade ettiği açıktır.

İşte bu konuda herhangi bir tereddüt duyulmamalıdır. Bizim devrim geliştikçe en ufak bir sorun olmaz. Gittikçe daha fazla diğer halklar gerçeği de bu işe girecek ve rolünü oynayacaktır. Yalnız dar-milliyetçilik de tehlikelidir. Milli gerçeğe saygılıyız. Milli kültürü oldukça korumalıyız, geliştirmeliyiz. Fakat bundan halkların birbirini küçümsemesi ve inkar etmesi gibi bir sonuç çıkartılmamalı. Yugoslavya'da, Bosna-Hersek'te görüldüğü gibi olmamalı. Birbirini etnik olarak temizleme gibi çok kirli bir duruma asla girilmemeli. Tam tersine halkları, birbirini zenginleştiren gerçekler olarak değerlendirmeliyiz: halklara öyle değer biçmeliyiz. İç içe yaşama, karşı karşıya gelmenin değil birleşmenin nedeni olmalıdır. PKK bu konuda hazırlıklı bir harekettir. En ufak bir milli fark, eşitsizlik gözetmez. Arkadaşların etkilendiği o geçmiş Kürt milliyetçiliği oluyor, o Kürt beylerinin zorbalıkları oluyor. Biz sizlerden daha fazla onlara karşıyız. Ve biz yalnız sözde değil, her yönden onlara karşı büyük eylem gerçekleştirdik. Bu konuda çok kararlıyız. Halkların tarihinde çok kötü rol oynayanların, hain ve işbirlikçilerin tasfiye edilmesi mücadelesinde çok kararlıyız. Mücadele biraz yaşanırsa, bu görülür. Şunu unutmamak gerekir; mücadelede biz başarmadıkça, ne sizin halk gerçeğiniz olur ve ne de bizim halk gerçeğimiz olur. Biz gerçekten halklar gerçeğini mücadeleyle kazanıyoruz. Bu kanıtlanmıştır.

Tekrar, oldukça olumlu buldum gelişinizi ve bu iyi bir başlangıç olabilir. Bundan son ra ilişkileri çeşitli düzeylerde

geliştirmeliyiz. Kesin, her zaman sorunlar olur ama, bizlerin de dayatacağımız çözüm yolları olmalıdır. Bin yıllık sorunları bizim bir çırpıda gidermemiz imkansız. Bin yıllık bu sorunlar ne kadar gerçekçiyse, çözüm yolları da o kadar gerçekçidir. İddialı olmalıyız, kararlı olmalıyız. Karanlık tarihe yenilmeyi kabul etmemeliyiz. Aydınlık dolu bir tarih yaratmak tercihimiz olmalıdır. İnanıyorum yani, tarihi geçmişimizde de bunun için yeterli ipuçları da vardır, gerçekler de vardır.

A.D.Ö: Tarihte, olumsuzluklar kadar Kürt ve Asuri-Süryani halklarının güzel ilişkileri de vardır. Mezopotamya'nın doğusundaki Asuri-Nasturi aşiretlerinin Kürt aşiretleriyle kirvelik ve benzeri dostanç ilişkileri bir gelenek halindeydi. Hakkari'den Cudi'ye, Erbil'e, Urmiye'ye, Tür Abdin'e, Diyarbakır'a, Urfa'ya kadar bu ilişkiler vardı. Yani gelenekselleşmiş bir tarzda, Kürtlerle böylesi bağlar kuruluyordu. Yukarı Mezopotamya bugün Kürdistan diye tabir edilen ülke topraklarında. Bu iki halk günümüze kadar, içten ve dıştan dayatılan bütün ihanet ve saldırılara rağmen kardeşçe yaşamayı başarmışlardır. Bu çok önemli bir husutur, kardeşliği ifade eder. Bu halkların dini inançları bir olmasa da, bu ayrılığı ifade etmez.

1914-1919 katliamlarında bütün Kürtler rol oynamadı. Hamidiye Alayları ve bazı işbirlikçiler katliamın başını çekiyorlardı.

Başkan APO: Kesin, o zaman Kürtleri de vuran Kürtler de vardı.

A.D.Ö: Yurtsever Kürt aşiretlerinin bir kısmı da Süryanileri himaye etmiştir. Yani onları korumaya aldıkları da bir gerçektir. Deyr-ül Zaferan Manastırı'nda halen bir Kürt şeyhinin asılı resmi var. Bu şeyhin 1914 yılı katliamı döneminde Süryanilere büyük destek olduğu söyleniyor. Tarihte, buna benzer birçok güzel ilişkiye rastlamak mümkündür.

Kürtler, özgür iradelerine dayalı olarak Süryanilere yönelik herhangi bir katliam geliştirmiş değiller. Tarihte yaşanan katliamların sorumluları bellidir; ya Arap egemen güçleridir, ya Fars egemen güçleridir ya da Osmanlı egemen güçleri ve onların devamı olan TC'dir. Yine sorumlu olan dış güçler vardır; Almanlar, İngilizler gibi. Şüphesiz, bazı Kürt ağa, bey ve şeyhleri de bu dış güçlerin elinde bir alet gibidir. Bunlar hem Süryanilere ve hem de Kürtlere karşı kullanılmışlardır. Bunun en bariz örneği Hamidiye Alayları'dır.

Başkan APO: O açıktır. Biz o tiplere İdris-i Bitlisiler diyoruz.

A.D.Ö: Halkımızın aydınları bu gerçekleri biliyor. Ama halkımızın büyük bir kesimi de bu gerçekleri bilmiyor ve gerçekleri bilmeyenler de, sanki Kürtler gerçek katilleriymiş gibi meseleye bakıyorlar. Şu anda bizi en çok sevindiren, Kürt öncülerinin, yani önderlik edenlerin şeyh ve beylerin değil, aydın ve ilerici insanların olmasıdır. Kürdistan'daki bütün yurtsever öncülere saygımız olmakla beraber, bize en çok güven ve cesaret verenin PKK öncülüğü olduğunu da vurgulamak istiyoruz. PKK Önderliği konusunda bunu açıkça ifade ediyoruz. O eski karanlık tarihin de PKK'nin gücüyle yırtılacağına ve ortadan kaldırılacağına inanıyoruz. Yine bu tarihi yükün altından kalkacağına ve başaracağına da inanıyoruz.

PKK öncülüğüyle yaptığımız bu güzel görüşme, bizi gerçekten çok sevindirmiştir, bize büyük cesaret vermiştir. Şu gerçeği de ifade edelim. Daha önce PKK hakkındaki bilgilerimiz çok yetersizdi. N.U. arkadaşın yanımıza gelmesiyle PKK'yi biraz daha yakından tanımış olduk. Yani ilişkilerimiz yenidir, birkaç aylıktır. Ama buna rağmen birçok gerçeği öğrenmiş bulunuyoruz. PKK hakkında şu anda güzel bilgiler edinmiş olduk. Özellikle PKK Önderliği sayın Abdullah Öcalan'la yaptığımız bu görüşmeyle, PKK hakkında daha kapsamlı bir biçimde bilgi sahibi olduk ve biz de bu gerçeklerin altını imzalıyoruz. Kafamızda bulunan tüm çelişkiler netleşti. Bu görüşmenin gelecek için de çok yararlı olacağına inanıyoruz. Öğrendiğimiz bu güzel gerçekleri de ülke içinde ve dışında yaşayan bütün halkımıza anlatacağız. Ülke topraklarına geri dönüş için çalışmalarımızı hızlandıracağız. PKK gibi ilerici bir gücün de bu konuda destek sunduğunu, Kürt halkının haklarını savunduğu gibi Asuri-Süryani halkının da bütün haklarını savunduğunu ve savunacağını da ileteceğiz.

Tekrar teşekkürlerimizi sunuyoruz. Şimdilik ifade edeceklerimiz bunlardır.

Başkan APO: Oldu, ben de teşekkür ederim. İleride daha kapsamlı görüşmeler olur. Zaten siz de buradasınız, N.U. arkadaş da buradadır. Gittikçe ilişkilerimizi geliştireceğiz. Ve dediğim gibi, hatta cephe için de sizi çağırabiliriz. Bu da halkınızı epey meşrulaştırır, Asuri kimliğinin tanınmasını meşrulaştırır, halk hazırlanır. PKK başardıkça herhangi bir sorun da çıkmaz. Dediğim gibi eğer kendileri olmasa da, biz devrimi yaptığımızda, başarıya ulaştığımızda, biz çağrı yapacağız. Herkes kendi köyüne gelsin, manastırına sahip çıksın diyeceğiz. Bu hareketimizin özünde vardır. Bizde en ufak bir milli ayrıcalık yoktur. Biz, sonuna kadar kendine güvenen insanların hareketiyiz. Buna sahip çıkmalıyız, yaptığımız hizmet size de hizmettir. Bunu ileride daha iyi anlamak mümkün olacaktır. Başarımız, sizin de başarınız olacaktır. Başarmak için de çok iddialıyız ve çok büyük bir çabamız vardır.

Ben de, buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ediyorum. Tekrar görüşeceğimizi de temin ediyorum.

A.D.Ö: İnşallah halklarımız için hayırlı bir şeyler yapacağız...

Başkan APO: Umutluyum umutluyum. Ve bu vesileyle Asuri-Süryani halkına da selam ve saygılarımı iletmek istiyorum.

Doğrudur; şimdiye kadar bizim hainlerimiz sadece kendi halkına büyük zarar vermemişler, iç içe yaşadığımız halklara da zarar vermişlerdir. Bunları kesinlikle Kürt halkıyla ayrılaştırmamak gerekiyor. Bunlar, şimdi de, TC'den daha fazla bize zarar veriyorlar. Bunlarla olan savaşımız, aynı zamanda komşu halklara da verdikleri zararı ortadan kaldıracaktır. PKK'yi kesinlikle kendi kardeş örgütleri gibi, kendi varlıklarının da teminatı bir örgüt olarak değerlendirebilirler. PKK'ye bağlı olan tüm Kürt halkı kendi dostlarıdır. Bu yaptığımız toplantı da aynı zamanda onlara bir dostluk çağrısıdır.

Bundan sonra her iki halk birbirleriyle ilişkilerini geliştirsinler. İlişkileri yavaş yavaş açsınlar. Bu başlangıçtaki adımlar ne kadar yavaş da olsa, sonuç parlak olacaktır. Ben kendim de bunu bu vesileyle açıklıyorum.

Asuri-Süryani halkı çok önceden de uzanmak istediğimiz bir halktır. Bu imkanı şimdi biraz daha iyi yakaladığımız için memnunum. Kendileri için de çalışacağız. Karanlık tarih yerine aydınlık bir tarih elde etmek için, bundan sonraki çalışmalarımız daha da yoğun olacaktır. Ülkemiz ülkenizdir. En az bizim kadar, kendinizi de ülkenin sahibi olarak görmelisiniz. Bu ülke ortak ülkemizdir, kültür yine ortak kültürümüzdür.

Umutluyum ve tekrar çağırıyorum: Bundan sonra daha fazla ülkeye yönelmeyi, halk gerçekliğine yönelmeyi, bu özgürlük temelinde yeniden sağlamayı gerçekleştirmelisiniz. Kendim, şimdiye kadar bütün insanlık için yaptığımız bu mücadeleyi, Süryani halkı gibi tarihte oldukça büyük soykırımla, baskılar yaşamış bir halk için de yapmayı, şeref biliyorum. Çabamız, bütün halklar için özgürlük çabasıdır. Bizimle en çok iç içe geçen Süryani halkı için de bir özgürlük çabasıdır.

Selam, saygı ve başarı dileklerimi bir kez daha belirtiyorum.

22.04.1993

Basına ve kamuoyuna açıklama

Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN'ın büyük bir siyasi sorumluluk duygusu ile ve Kürt halkı ile Türk halkının ortak çıkarlarını düşünerek, kana; acıya ve savaşa son vermek amacıyla başlattığı ateşkes süreci ve siyasi çözüm önerileri Türk devleti tarafından kan, yıkım ve teslimiyetle karşılanmıştır.

Bu nedenle ateşkes sona ermiş ve savunma amaçlı savaşımız başlamıştır. Kürt halkının dilini, kimliğini ve bir bütün olarak varlığını hala en katı şekilde inkar eden Türk devleti, acımasız bir şekilde ve çok vahşi yöntemlerle, tüm Kürdistan'ı bombalamaktadır. Köyler yakılmakta insanlarımız kontrgerilla eylemleriyle katledilmekte, doğamız tahrip edilmektedir. Son dönemlerde Silvan'da 13 gerillanın katledilmesinde olduğu gibi **kimyasal silah** kullanılmaktadır.

Son olarak Türk Genelkurmay Başkanı Diyarbakır'da tüm halkı, özel savaş birliklerine hedef göstermiş ve açıkça katliam emri vermiştir.

Yine Türkiye'de yaşayan Kütler ölüm ve terör tehdidi altındadırlar. Her günleri vurulma korkusu içinde geçmektedir. Herkesin gözleri önünde bir halk, soykırıma uğramakta ve faşist Türk diktatörlüğü bu konuda hala bütün dünyayı kandırma çabası içindedir.

Türk devletinin Dışişleri bakanlarının katılımı ile son olarak gerçekleştirdiği üçlü zirvede de bu yönlü kararlar alınmıştır. Bunun sonucu olarak TC, Güney Kürdistan'a (Kuzey Irak) girmek için hazırlık yapmaktadır.

Bu yönde en dikkat çekici yan ise Alman devletinin bu soykırım planının içinde olmasıdır. Başbakan Kohl'ün son tehditleri bu yönde anlamlıdır.

Kesin olarak kanıtlanmıştır ki, Almanya'daki son ev yakmalar, Alman ırkçıları, Neo Naziler-Türk faşistleri, MHP, Alman devleti ve Türk istihbarat örgütü MİT aracılığı ile yapılmaktadır. Her gün ev kundaklamalar, bir yandan Kürdistan'daki Türk devlet terörünü ve katliamlarını gizlemeye yönelik, öte yandan Alman devletinin geliştirmek istediği bazı uygulamalara zemin hazırlamak içindir.

Bütün herkesi duyarlı olmaya çağırırken; Alman devletini bu tür yönelimlerden ve Kürt halkına karşı olmaktan vazgeçmeye çağırıyoruz. Kürt halkı Alman halkına hiçbir zaman zarar vermemiş mazlum bir halktır. Türk faşistleri günlerdir, tüm Almanya'yı adeta yakıp yıkıyorlar, bize değil onlara yönelmelidir.

Açık söyleyelim, halkımız tam bir katliamdan geçiriliyor. Kimden gelirse gelsin, bize yönelik haksız uygulamalar karşışında, binlerce kitlemiz ile gerekirse kıyametleri koparacağız.

Aynı zamanda Viyana'da başlayacak olan Birleşmiş Milletlerin İnsan Hakları Toplantısı'nda, yine Türk devleti bütün dünyayı kandırmaya çalışacaktır. Biraz insanlıkla ilişkisi olanlar TC'yi kesin olarak teşhir ve tecrit etmelidir. Bazı siyasi ve ekonomik kaygılar ile hareket edip, bu barbar devletin uygulamalarına sessiz kalınmamalıdır.

Bütün Avrupa'daki Kürt halkı ve Avrupa'daki tüm duyarlı çevreler!

Halkımızın katliamına sessiz kalmayacağız. Bize burada Türk devletinin kışkırtmaları sonucu yapılacak herhangi bir yönelimi kabul etmeyecek ve kendimizi savunacağız.

Almanya başta olmak üzere tüm Avrupa'daki Türk büyükelçilikleri tam anlamı ile birer MİT ve ajan yuvasıdır. Kürt ve Türk gençlerine Hamburg'da Münih'te ve Berlin'de uyuşturucu satanlar ve sattıranlar Türk konsolosluk görevlileridir. Daha geçen günler de Hamburg'da, bir konsolosluk görevlisi pislik ve fuhuş ortamında Alman polisi ile çatışarak öldürülmüştür. Bu kadar pisliğe batan bir devletin temsilcileri, her türlü kundaklama ve provokasyona yönelebilirler.

Biz Avrupa ERNK Örgütü olarak: Uyarıyoruz. Katledilen halkımızın özgürlüğü için mücadele ediyoruz. Asla kimseyi zorlamadık ve zorlamayacağız. Ancak bize yönelik bu vahşi uygulamalar artık son bulmalıdır. Bu yönde hiç kimseye karşı sessiz kalmayacağımızı ifade ediyoruz ve halkımızın katliamında pay sahibi olanları uyarıyoruz. .

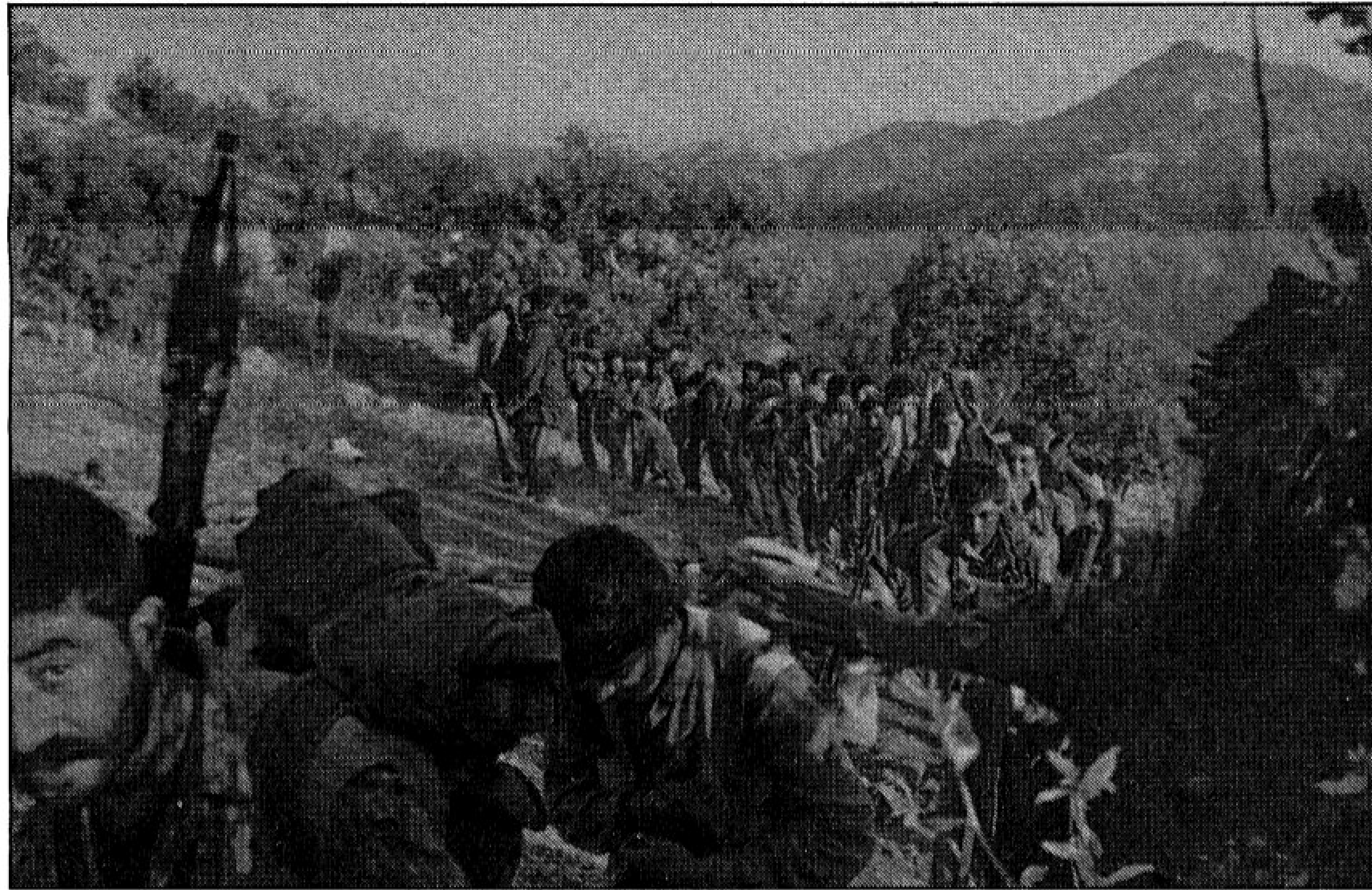
ERNK Avrupa Örgütü
14.06.1993

Kuzey-Botan Eyalet Komutanı Serhat:

"Biz mevcut aşamada '93 yılına '92'den daha güçlü girmekteyiz"

BEHDINAN (KURD-HA): 1992 savaş yılı, her yönüyle önemli gelişmelerin sağlandığı bir yıl olduğunu belirtiyorsunuz ancak TC'nin de başbakanından genel kurmayına, özel valisinden bakanlarına kadar herkes,'92 yılında başarılı olduklarını belirtiyorlar. Siz savaş içerisinde yer alan ARGK komutanlarından birisiniz. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Serhat: Öncelikle böyle bir söyleşi için fırsat tanıdığınızdan dolayı teşekkür ederiz. '92 yılında TC cephesindeki durumu anlamak, bazı somut sonuçlara bakılarak daha da mümkün olabilir. Her şeyden önce '92 yılı başında TC'nin Demirel-Inönü hükümeti eli ile belirlenen politikaları ve planları vardır. Yine partimiz açısından '92 yılına dayatılan imha planları ve hedefleri söz konusu idi. Gerçekleşen sonuçlara bakıldığında, TC açısından, onun bağlantıları açısından ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında daha çok gerileme, çözülme ve bunalım süreci olmuştur. Politikalarında iflasa sürüklenme, çıkmaza girme süreci olmuştur. Partimiz ve halkımız açısından ise başarılara dayanan bir zafer yılı olmuştur. Ama şunu hemen belirtebilirim: '92 Newroz'u gerçekten ulusal kurtuluş mücadelesi ile TC arasında taktik düzeyinde çok yoğun bir çarpışma süreci oldu. TC'nin '92 Newroz'unda kanıtlamak istediği olay şuydu; PKK'ye şiddet, halka şevkat, politikasının bir gereği olarak Newroz serhıldanını yaptırmamak. Serhıldanlarda halkımızın "Yaşasın PKK", "Bijî Serok APO" sloganlarını atmaması için her türlü önlemi alarak, halkın bu meşru çıkışına izin vermeyerek "İşte PKK halktan kopuk bir terör örgütüdür" imajını yaratmak istedi. Pratik olarak gerçekleşene bakıyoruz, Newroz serhıldanları TC'nin istediği şekilde gerçekleşmesi bir yana, halkımızın serhıldan hareketlerinde yeni bir açılma oldu. Başta Şırnak ve Cizre olmak üzere gerek Nusaybin, yine Van ve Yüksekova, Hakkari'ye kadar sıçrayan serhıldanlar siyasal bir gösterinin ötesindeydi. TC'nin saldırıları karşısında halkımız kendi silahlı meşru savunmasını kendi iradesi ile geliştirdi. Yine daha sonraki sürece, TC'nin gerillaya karşı, halka karşı dayattığı baskı, şiddet politikası vardır, baskı ile teslim alma politikası vardır. Gerçekleşene bakıyoruz, 15 Ağustos atılımının eşiğine geldiğimizde düşman gelişmeleri durduramadığı için Şırnak katliamıyla tüm halkımıza bir gözdağı vermek istedi. Halkımız Şırnak katliamında gerçekten geçmiş isyanlarda olduğu gibi bir teslimiyete, direnişten vazgeçmeye gitmedi. TC'den devrimsel bir kopuşu gerçekleştirdi. Halk daha çok PKK etrafında, cephe saflarında kenetlendi, birleşti. Onun dayatmalarını kabul etmedi ve bunu çok açık bir şekilde gösterdi. Gerillanın silahlı direniş eylemleri daha da gelişti. Karşı taraf mevzilerini terk etti, dağları terk etti ve karakollarını, taburlarını kaldırdı. Daha çok şehirlere ve buraya yakın ova kesimlere, garnizonlarla birleşmeye gitti. Savunma mevzileri inşa etti. Gerilla ise yeni alanlar oluşturdu. Yeni dağlar kazandı, yeni mevziler yarattı. Yılın sonuna doğru geldiğimizde, TC bu azgın tasfiye hareketini, sözümona Güney'e yönelik geliştirdiği, emperyalizmin ve işbirlikçilerin de desteğini alarak dayattığı tasfiye hareketine yöneldi. İddiaları şuydu; "PKK'yi tasfiye edeceğiz. Tek bir fertleri kurtulamayacak, üç günde, bir haftada bitireceğiz" biçimindeydi. Gerçekleşene bakıyoruz. Tasfiye etmek, bitirmek bir yana büyük bir direnişle karşılaştılar. Dünya kamuoyu buna tanık oldu.

Büyük darbe yediler ve en son bilindiği gibi TC, büyük kayıplarla beraber geri çekilmek zorunda kaldı. Güney'de biz bazı şehitler verdik, yaralılarımız da oldu. Fakat biz Güney'i terk etmedik. Biz Güney'de yeni biçimlerle, yeni tedbirlerle devrimci çalışmalarımızı, direnişimizi hala sürdürüyoruz. Güney saldırısından sonra her türlü demagojik yalan propagandalara rağmen gerçek bu biçimde olmuştur. Kuzey'de ise gerilla güçlerimiz yeni mevzilere yayıldılar. Biliniyor, TC birçok karakolunu kaldırdı, taburunu kaldırdı. Başta Botan olmak üzere birçok alanda gerillanın denetim bölgeleri oluştu. Bu süreç halen devam ediyor.

Sonuç itibariyle şunu söyleyebiliriz; '92 yılında TC, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine dayattığı özel savaş politikalarında, taktiklerinde tam bir fiyasko ile karşı karşıya kalmıştır. Çıkmazı derinleşmiştir, bunalımı derinleşmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemizdeki bu sonuç onun ekonomik, sosyal, siyasal alandaki bunalımını, çıkmazını daha da derinleştirmiştir. Siyasal alanda birçok partinin türemesi, konuşturulması TC'nin kendi iç siyasal yapısında da büyük bir bunalımı, çözümsüzlüğü yaşadığını ortaya koyuyor. Yeni politikalar, taktikler üretemez duruma düşmüştür. Mücadelemiz ise yeni mevziler kazanmıştır, yeni direniş yatağı ortaya çıkmıştır. Gerillanın ülke sathında yayılmadığı, ulaşmadığı alan kalmamıştır. Halkın mücadeleye olan güven ve itibarı artmanın da ötesinde bir güç, bir otoriteye dönüşmüştür. Bu anlamda '92'de partimiz ve halkımız kazandı, TC kaybetti. Bu kesindir, sonuçlar bunun ispatıdır, diyoruz.

> ***Gerçekten halkımız TC'nin dayattığı bu politikalarda şehitler verdi. Köyleri imha oldu, evleri yıkıldı, büyük acılar çekti. Fakat, bugünkü Kürdistan halkı artık eski isyanlar dönemindeki gibi değildir. Bu acıları ne için çektiğini, bu kadar köyün yıkılmasının, bu kadar insanın şahadete ulaşmasının ardından özlü bir geleceğin olduğuna kesin bir inancı vardır***

Evet, TC cephesindeki bu gelişmelere karşın ulusal kurtuluş savaşınız '92'de büyük mevziler kaydetti. Ve her zamankinden daha fazla zafere yakınlaştığı bilinmektedir. Serhıldanlarda, gerillada, ordulaşma savaşımızın ulaştığı boyut ve '92 kazanımlarımız nelerdir, bunları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Serhat: Bu soruya hemen Başkan APO'nun bir değerlendirmesiyle yanıt vermeye başlayalım. "93 yılını, '92'den daha güçlü karşılıyoruz", bu birçok şeyi ifade ediyor. Daha da somutlaştırmaya çalışalım. '92, ordulaşmada partimizin iddialı olarak girdiği bir yıldır. Ordulaşma alanında büyük bir artış olmuştur. Ülkenin her tarafından, yurt dışından, birçok bölgeden gerilla savaşına yüzlerce, binlerce yeni aday katılmıştır. Bunlar eğitilmiş, taktik savaşa katılmışlardır, '92', daha önceki yılları geride bırakan bir düzeyi ordulaşma alanında tutturmuştur. Ordu büyümüş, ülkenin dört bir tarafına serpilmiştir. Gerillanın girmediği alan yoktur. Gerillanın etkisini, gerillanın varlığını hissetmeyen hiçbir yerleşim biriminden bahsedilemez. Bu anlamda '92 süreci gerilla ordulaşmasının hem nitelik, hem de nicelik açısından, hem de savaşçı otoriter bir güç olarak Kürdistan'ın her tarafına derinliğine ve genişliğine yayılma, yerleşme bakımından çok sağlam mevzilere ulaşmıştır. Yine serhıldanlar açısından, eskisi çok aşılmıştır. En son biçimiyle '92 15 Ağustos ve Şırnak katliamı sonrasında gelişen halk eylemliliği artık halkımızın siyasal örgütlülük ve eylemlilik düzeyini, gerekirse düşmana karşı her türlü şiddet yöntemlerini de uygulayabilecek konuma ulaştığını ispatlamıştır. Daha örgütlü, daha kontrollü serhıldan, yine silahlı direniş hareketi geliştirilebilecek bir düzey tutturulmuştur. Bu da serhıldan hareketi açısından ulaşılan yeni düzeyi ifade ediyor. Yayılma itibarı ile yeni serhıldan merkezleri oluşmuştur. Başta Şırnak, Cizre yine Nusaybin, İdil gibi yerler daha çok halkımızın serhıldan hareketi açısından birer merkez durumumundayken, direk yeni merkezlerle bu harekette genişlemiştir.

Diğer yandan mücadelemiz gerçekten uluslararası planda kendisini meşru siyasi ve askeri otorite olarak benimsetmiştir. Kürt ulusal hareketi kimliği, PKK'den hiçbir şekilde soyutlanamaz gerçeğiyle kendisini kabul ettirmiştir. Bu çok önemli bir gelişmedir. Çünkü, TC en fazla bu noktada sonuç almak istiyordu. Fakat, en fazla kanıtlanan gerçekte bu olmuştur. Halkımızın geleceğe dönük özlemleri kaybedilmiş olmaktan çıkmış, daha çok gerçekleşmiştir. Ulaşılan düzeyde, gerilla-serhıldan hareketi açısından gerçekten önümüzdeki yılda daha çok, gerilla denetim bölgelerini giderek genişletmiş, kurtarılmış bölgelere dönüştürmüş, buralarda her türlü; siyasi-askeri otoriteyi tahakküm ederek denetimi güçlendirmiş, hem gerilla hareketinin, hem serhıldan ve yine şehir eylemliliğinin TC'ye daha da dayatılacak bir biçimde geliştirme konumuna ulaşılmıştır. Çemberi, şehirlerde daha büyük yerleşim birimlerine, garnizonlara doğru daraltacağız. Orduyu daha çok savunma konumuna sokacağız. Belki katliamlar geliştirebilir, bu denemelere girişebilir. Fakat, '92 pratiği de ortaya çıkarmıştır ki, her katliam yönelimi daha büyük bir karşı koyuş, daha örgütlü bir direniş, daha yeni mevzilerin kazanılması sonucunu ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda, bizim yeni döneme yönelik örgütlenme tarzımızı, hareketli gerilla savaşımızı, giderek alan kurtarma taktiğimizi bu taktikle karşılasa bile sonuç alamayacaktır. Bunalımı, çözümsüzlüğü derinleşecektir, yeni politikalar üretmek durumunda kalacaktır. Bunu belirtebilirim.

Botan, bilindiği gibi bu savaşta hem sizin için hem de devlet için oldukça önemli bir alandır. Özellikle, Güney savaşından sonra iç harekat Botan'da da yoğunlaştı. Siz de savaşın sıcak merkezinde yer alan ARGK komutanlarından birisiniz, bu durumu da dikkate alarak Botan'ın özgülünü biraz değerlendirir misiniz?

Serhat: Botan'ın, bir bütün olarak hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bugüne kadar gerçekten mücadelemizin kalbi konumunda olduğu ve bu konumunu sürdürdüğü doğrudur. Şimdi tüm geçmiş süreçte de, '92 sürecinde de düşman kitleye yönelik olsun gerillaya yönelik olsun, her türlü gelişmiş savaş tekniğini de kullanarak çeşitli harekatlar geliştirdi. Katliam denemelerine girişti, köyler bombalandı, yıkıldı, halk toplu katliama tabi tutulmak istendi. Özellikle hava bombardımanlarıyla birçok alan yerle bir edilmek istendi. Hala da bu politika devam ediyor, sürüyor. TC'nin Botan merkezli bu taktiği tutmamıştır, sonuç vermemiştir. Gerçekten halkımız TC'nin dayattığı bu politikalarda şehitler verdi. Köyleri imha oldu, evleri yıkıldı, büyük acılar çekti. Fakat, bugünkü Kürdistan halkı artık eski isyanlar dönemindeki gibi değildir. Bu acıları ne için çektiğini, bu kadar köyün yıkılmasının, bu kadar insanın şahadete ulaşmasının ardından özlü bir geleceğin olduğuna kesin bir inancı vardır. Bu nedenle denilebilir ki Botan, '92 yılı içerisinde yıkılmış harabeye uğramış köylerle, yine birçok bombalanmış dağıyla, şehidiyle, büyük bir direniş sahası, büyük bir özgürlük için ayağa kalkmış bir saha olmayı başardı. Bu halkımızın kararlılık düzeyini ortaya koymaktadır.

Bugün de, düşmanın bu yönlü politikaları halen sürüyor, hala günlük olarak gelen haberler, devletin köylere yönelik katliam denemelerinde bulunduğu, giriştiği biçimindedir. Fakat, buna rağmen halkımızın ulusal direniş yolunda en ufak bir geri adım atışı söz konusu değildir. Gerçekleşen, sonuçları itibariyle Botan'ın birçok alanından düşman çekildi. Gerillanın denetimi gelişti. Bugün denilebilir ki, pratik açıdan Botan'da; düşman şehirlerde, gerilla ise dağlarda daha çok her türlü denetimi geliştirmeye açık konumdadır. Bu duruma bakıldığında önümüzdeki yıl hem yürüyen gerillasıyla hem çelikleşen halk direnişiyle, hem de kazanılan mevzilerle Botan, gerçekten güçlü gelişmelerin gerçekleşeceği bir alan olacaktır. Bu inançtayız. Ciddi eksik ve hatalar işlenmezse kesin '93 yılı Botan için, bu söylenebilir.

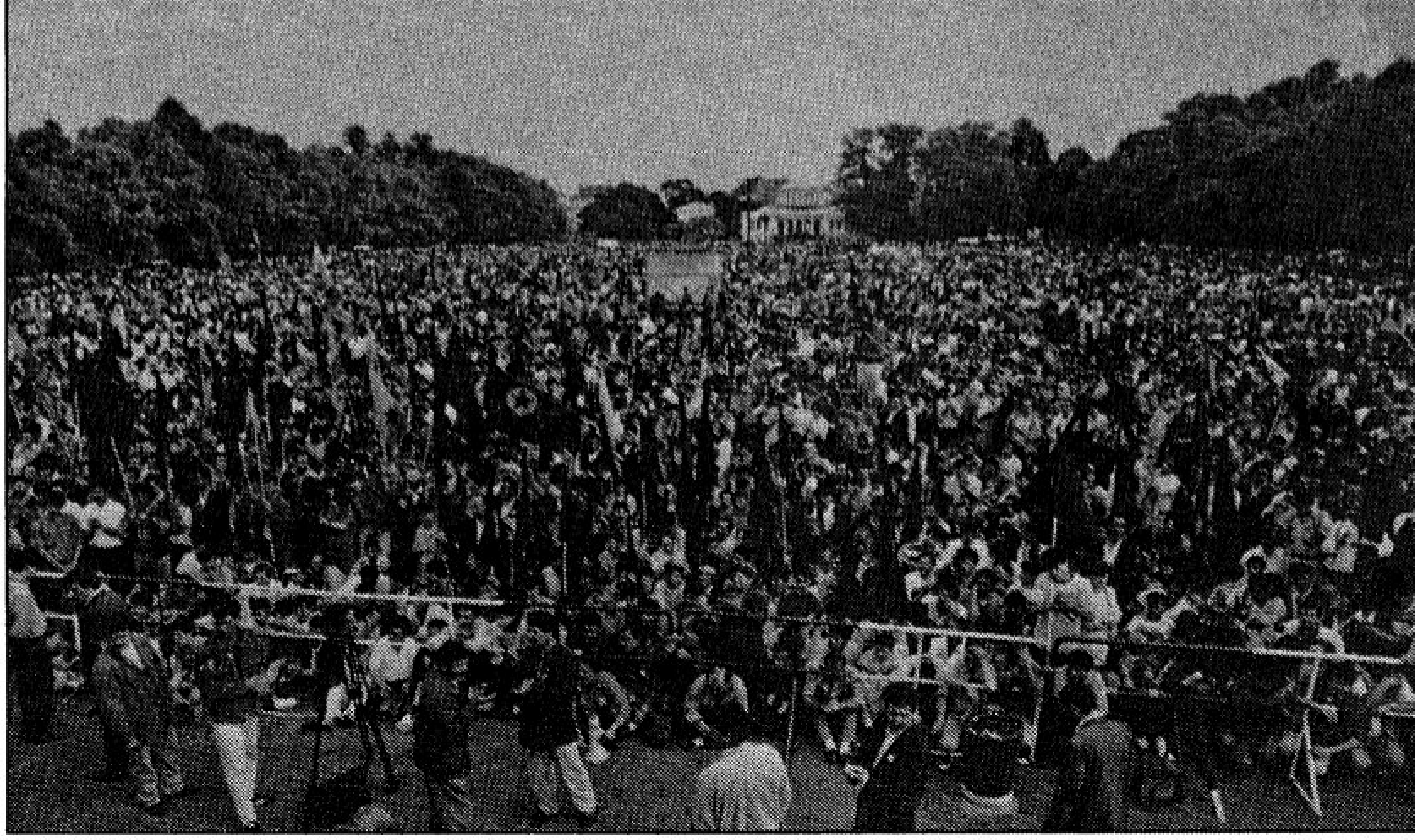
Ajansımız KURD-HA'ya vaktinizi ayırdığınızdan ve bu açıklamalarınızdan dolayı teşekkür ediyoruz.

Berxwedan Ortadoğu Servisi

ULUSAL CEPHE GERÇEĞİ

Kürdistan'da her parçada devrimci ve yurtsever ulusal güçlerin cephesel birliğine ve parçalar arasında da kongresel birliğine doğru gidildiği şu sırada ulusal ve uluslararası koşullar da elverişli zemin ve olanaklar sunmaktadır. Sovyetler Birliği'nin başını çektiği reel sosyalist sistemin çökmesiyle ortaya çıkan yeni dünya durumu hala varlığını koruyor. Başını ABD'nin çektiği "yeni dünya düzeni" oturmaktan ve egemen olmaktan uzaktır. Amerika, Almanya ve Japonya'nın başını çektiği emperyalist kanatlar arasındaki çelişki ve rekabet artıyor. Eski Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki durum hala istikrarsızlığını koruyor. Bu ülkelerde tırmanan çelişki ve çatışmalar bu ülkelerde hala iktidar üzerindeki kavgaların sona ermediğini göstermektedir. Dünyada uzun zamandan beridir varlığını sürdüren ekonomik ve siyasal bunalıma hala çözüm bulunamamıştır. Reel sosyalizmin çökmesi, ardından gelen Körfez Savaşı, Balkanlar'da ve Kafkaslar'da sürmekte olan savaş ve yine dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşanan gerginlikler ve çatışmalar dünyanın mevcut bunalımını, kargaşalığını ve çatışırlığını daha da arttırmıştır. Ortadoğu, Orta-Asya ve daha başka bölgeler üzerinde emperyalist güçler arasındaki ekonomik ve siyasal rekabet artıyor. Genelde bunlar yaşanırken özelde de Ortadoğu'da daha başından beri var olan istikrarsızlık ve çatışmalı durum Körfez Savaşı ardından daha da derinleşerek devam ediyor. Bölge ülkeleri birçok tarihsel ve güncel nedenle kendi aralarında giderek daha fazla çelişkili ve çatışmalı bir durumu yaşıyorlar. Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar üçgeninde savaş ön plana çıkmıştır. TC-Ortadoğu, TC-Balkanlar ve TC-Kafkaslar çelişkisi çok gerginleşmiştir. Aynı gerginlik TC'nin komşu ülkeleriyle olan ilişkilerinde de sürüyor. Arap-İsrail çelişkisi sürüyor. ABD-İran gerginliği gelişiyor. Irak'ta mevcut durum sürüyor. Kürdistan üzerindeki sömürgeci güçler kendi içinde ağır bir ekonomik, siyasal ve sosyal bunalımla karşı karşıyadırlar. Bu ülkeler arasındaki ilişkiler birçok çelişkiler nedeniyle gergin durumdadır. Kürdistan üzerinde daha önceden kurmuş oldukları ittifak dağılmıştır. Bunu yeniden oluşturma çabaları çeşitli nedenlerle kısa zamanda bir sonuç vermeyecektir. Yeniden böyle bir birlik oluşturmaları önünde mevcut dünya konjonktürü, kendi aralarındaki çatışmalı birçok sorun ve Kürdistan yurtsever ulusal güçlerinin mücadele düzeyi ve özellikle de PKK'nin öncülük ettiği Kürdistan devrimi önemli bir engel oluşturmaktadır. Kaba hatlarıyla dış koşulların bu durumda olduğu bir dönemde, Kürdistan yakın tarihinin en serbest ve en güçlü anını yakalamış bulunmaktadır.

Dışarda bu elverişli koşullar yaşanırken içerde de koşullar oldukça gelişmiş ve olgunlaşmıştır. Kürdistan'ın her parçasında ulusal ve toplumsal kurtuluş için yürütülen mücadele aynı düzeyde olmasa da gelişmeye ve yükselmeye devam ediyor. Doğu Kürdistan'daki ilkel-milliyetçi ve reformist karakterli mücadele mevcut haliyle fazla bir varlık göstermiyor olsa da PKK'nin kardeşçi öncülük çabaları ve kurulacak olan ulusal kongrenin doğru yönlendirmesi sayesinde, doğru bir öncülük ve direniş çizgisine çekilerek güçlendirilebilir. Güney Kürdistan'ın büyük parçasında Kürdistani Cephe'de bir araya gelen ilkel ve reformist güçlerin öncülük ettiği bir federel devlet kurulmuştur. Körfez Savaşı sonrasında emperyalist güçlerin doğrudan yardımıyla kurulan ve korunan devletin ortaya çıkmasında dolaylı veya dolaysız olarak PKK'nin önemli bir rolü vardır. Emperyalist ve sömürgeci güçler başka tali nedenlerin yanısıra•esas olarak PKK önderliğindeki Kürdistan devrimine karşı kullanmak için bu devletin kurulmasına onay verdiler. Nitekim bunu yaptılar da. Güney savaşında bu çok açıkça yapılmıştır. Güney savaşı emperyalist ve sömürgeci güçlerin PKK'yi ve Kürdistan devrimini imha etme savaşıdır. Bu savaşta Güney güçleri ve özellikle de KDP çok kötü kullanılmışlardır. Fakat PKK direnerek hem dayatılan imhayı hem de bu oyunu boşa çıkarmıştır. Bu savaşta emperyalist ve sömürgeci saldırıyı boşa çıkarmış ve ilkel milliyetçi güçleri zorlayarak birliğe ve barışa çekmiştir. PKK başarmıştır. Bu savaş gerektiğinde birlik için savaşacaksın gerçeğini göstermiştir. PKK de zorunlu kalınca, kendisine dayatılınca savaşarak birliğin yolunu açmıştır. Ulusal cephe ve ulusal kongre, açılan bu yolda yürüyerek gerçekleşiyor. PKK ortaya çıkışından beri Kürdistan toplumuna ve kendine karşı da eleştiri ve özeleştiri anlamında daima savaş yürütmüştür. Ama bu savaş sonuçta ortaya bugünkü PKK'yi, Kürdistan devrimini, halk cephesini ve ordusunu, ayağa kalkan bir ulusu, halkı ve insanı çıkarmıştır. Güney savaşından PKK'nin başarıyla çıkması ulusal birliğin ve federe devletin Kürdistan'a "kâr" kalmasını sağlamıştır. Güney parçası mevcut durumda kurtulmuş Kürdistan parçasıdır. Bu parçada kurulan devlet emperyalist ve sömürgeci güçlerin çıkarlarına alet olmaktan kurtarılarak Kürdistan halkının çıkarlarına bağlanırsa Kürdistan'ın kurtuluşunda önemli bir rol oynayabilir.

Kuzey Kürdistan parçasına gelince bu parçada halkımız devletleşmeyi yaşamaktadır. Bu parçada halkımız PKK öncülüğünde kendi tarihinin en devrimci ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketini ve mücadelesini ortaya çıkarmıştır. PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bugün Kuzey parçasıyla sınırlı kalmayıp giderek bütün Kürdistan parçalarındaki halkımızı ve yurt dışındaki Kürtleri de etkisine almıştır. PKK hareketi ve mücadelesi bütün parçalardan Kürdistan halkını ve yurt dışındaki Kürtleri bilinçlendirerek, örgütleyerek ve savaştırarak birleştirdi, Kürdistan'da ulus, halk ve insan gerçeğini kimlik ve özgürlük savaşı temelinde yeniden yarattı ve Kürdistan sorununu bir devrim sorunu haline getirerek Kürdistan'a dayatılan emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi statükoyu işlemez kıldı. Gelinen aşamada, Kürdistan devrimi bugün başta TC olmak üzere bütün sömürgeci ülkeleri, Ortadoğu ve dünyayı etkileyen bir devrim olmuştur. Reel sosyalizmin çökmesinden etkilenmeyerek yoluna başarıyla devam eden PKK öncülüğündeki Kürdistan devrimi, bütün ezilen ve sömürülen dünya halkları ve emekçi sınıfları için de sosyalizm yolunda bir yeniden dirilme hareketi ve mücadelesi olmaktadır. Tabii kendi çıkarları açısından Kürdistan sorununun devrimle çözülmesini doğru bulmayan emperyalist güçler, bütün çabalarına rağmen TC'nin PKK'yi ve devrimi bastıramayacağını görünce bu sefer PKK'nin içinde olacağı bir çözümü TC'nin de kabul etmesi için belli bir baskı yapmaya başladılar. Tam da bu sırada PKK ateşkes ilan ederek, siyasal çözüm ve barış çağrısını yenileyerek eşit ve özgür temelde kurulacak bir federasyona hazır olduğunu açıklayarak böyle bir gelişmenin yolunu açmaya çalışmış ve bu adımı Kürdistan halkıyla birlikte bütün yurtsever Kürt ulusal güçleri de desteklemişlerdir.

İşte Kürdistan sorunu ve devrimi açısından gerek iç ve gerekse dış koşulların elverişli olduğu ve Kürdistan'da ulusal ve halksal olarak fiili bir birliğin zaten var olduğu bir dönemde, ulusun ve halkın çıkarlarını, kurtuluşunu ve sorunun devrimci çözümünü sağlamada güçlü bir taraf haline gelmek ve çözümü hızlandırmak için bütün devrimci ve yurtsever Kürt ulusal güçlerin ve kişilerin parça özgülünde cephesel birliğe, Kürdistan genelinde de kongresel birliğe gitmeleri tarihsel ve güncel bir zorunluluk olmaktadır. PKK bu zorunluluğu bir kez daha hatırlatmakta ve bu gelişmeleri birinci derecede yaratan bir güç olarak tarihi bir sayfa açmaktadır. Bu gelişmeleri yaratan ve bu süreci ortaya çıkaran PKK hiç kuşkusuz sonuca da götürecek güçtedir. Bunu yaparken yurtsever güçleri de gücüne ve rolüne bakmaksızın ve geçmişteki olumsuzlukları sorun etmeksizin halkın saflarında görmek istemektedir. Parçalarda ve parçalar arasında Kürdistan halkının birliğine giden yol sonuna kadar açılmış ve Kürdistan halkının kurtuluşu için tarihi bir fırsat yakalanmıştır. Böyle bir dönemde Kürdistan halkının çıkarlarına bağlı kalarak sorunun devrimci çözümü için mücadele vermek isteyen bütün devrimci ve yurtsever Kürt ulusal güçlerinin bir araya gelmeleri, ittifak yapmaları, birbirlerinin varlığına karşılıklı anlayış ve saygı olgunluğunu göstermeleri, güçlerini birleştirmeleri, cephesel ve kongresel düzeyde anlayış ve yaklaşım birliği, ortak hareket ve mücadele birliği sağlamaları hem demokrasi hem de zaferin gereği olmaktadır. Dışardaki, "Kürtler birleşemezler, Kürtler ancak birbirleriyle hep kavga ederler" imajı ve bir yerde gerçeği, kesinlikle ortadan kaldırılmalıdır. Kürtler işbirlikçilere karşı kavgayı daha da boyutlandırarak sürdürmelidirler, fakat emekçilerin de artık birleşmeleri şarttır. Bunu yapmayanlar, bu görev ve sorumlulukların bilincinde hareket etmeyenler, artık bu dönemde de doğru yola ve direnmeye gelmeyenler tarihe lanetliler olarak geçecekler, ulusun ve halkın karşısında hainler durumuna düşeceklerdir.

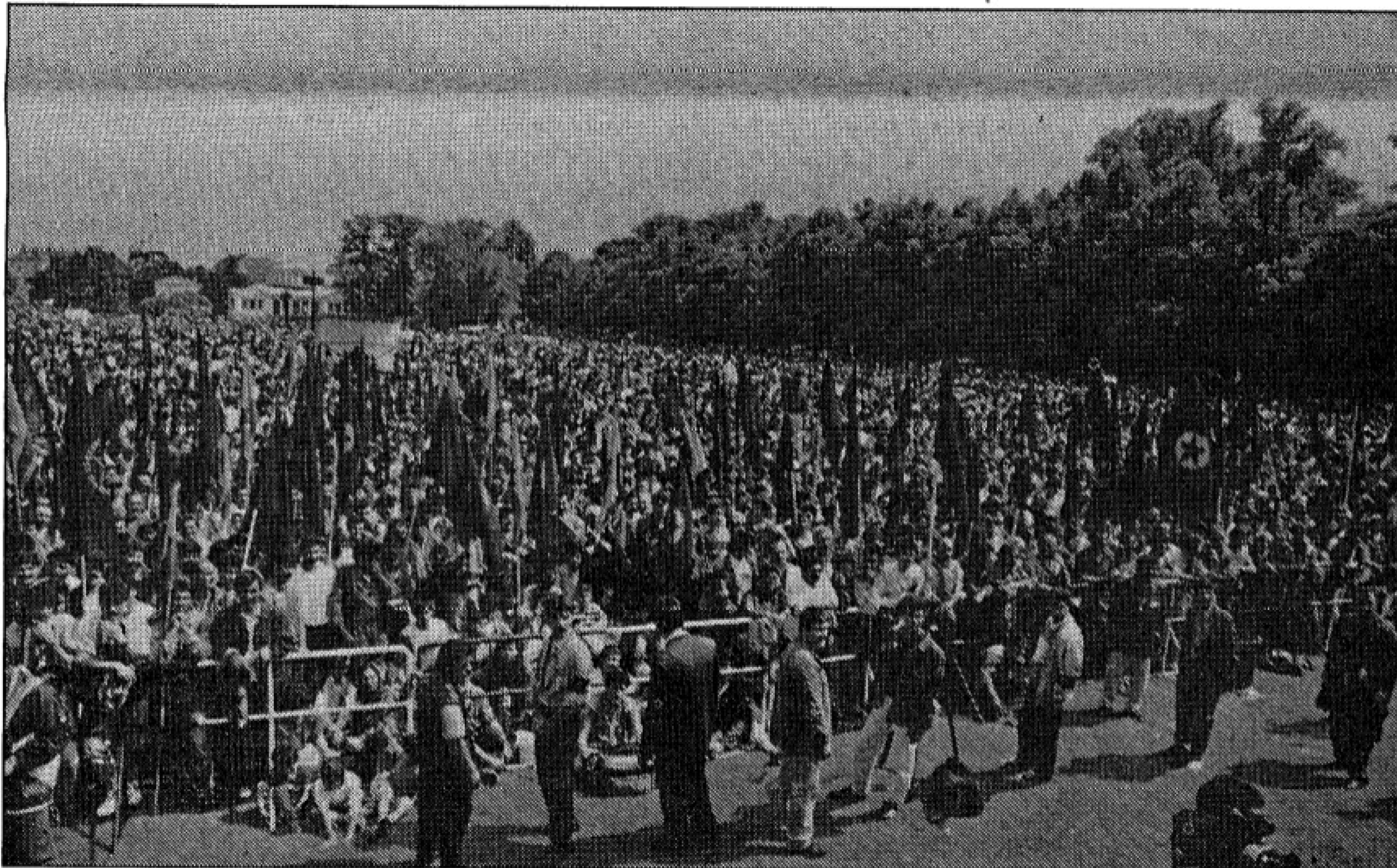
Gelinen aşamada Kürt ulusu ve Kürdistan halkının genel ve özgül çıkarları ve her şeyden önce de ulusal ve toplumsal kurtuluş sorununun çözülmesi için Kürdistan'ın geneli için bir ulusal kongre ve parçalar içinse birer ulusal cephenin örgütlendirilmesi acil bir görev haline gelmiştir. Kürdistan'ın parçalanmışlığına ancak bu şekilde son verilerek bundan kaynaklanan sorunların önüne geçilebilir. Her parçanın Kürdistan geneli içindeki yeri, taşıdığı önem ve rol bu şekilde belirlenebilir. Her parça üzerinde ayrı ayrı mücadele eden yurtsever hareketler arasında cephesel birlik yaratılarak bu diğer parçalardaki cephelerle ulusal kongrede birleştirilerek ulusun ve halkın bu yöndeki istemlerine de cevap verilmiş olur. Emekçi ve yurtsever Kürtler parça özgülünde cephede, parçalar arasında da kongrede birleşmeyi başardıklarında Kürdistan'daki iç çatışmalara son vermeyi, işbirlikçiliği ezmeyi, ailesel ve aşiretsel çıkarları ulusal çıkarlara tabi kılmayı, parçanın çıkarlarını ülke çıkarlarına tabi kılmayı, parçalar arasında ve örgütler arasındaki sorunları gidermeyi, karşılıklı olarak birbirleriyle dayanışmayı ve yardımlaşmayı ve düşman güçlere karşı güçlü bir taraf haline gelerek direnme güçlerini arttırmayı başarabilirler. En büyük parça konumunda olan, en fazla nüfusa sahip olan ve PKK öncülüğünde modern ve güçlü bir devrim hareketine ve mücadelesine kavuşmuş olan Kuzey-Batı Kürdistan parçasındaki bütün yurtsever ulusal güçler PKK öncülüğünde bir ulusal cepheyi acilen örgütleyerek hem diğer parçalara örnek olabilirler, hem de bir an evvel ulusal kongrenin kurulmasında belirleyici ya da etkileyici olabilirler. Bu görev ve sorumluluklarını bu sefer de yerine getirmekten kaçarlarsa veya eskiden olduğu gibi zamanı değil veya işbirlikçiliğe oynayarak yan çizerlerse açıktır ki eskiden olduğu gibi PKK bu gelişmeleri yalnız başına da kalsa gerçekleştirmeye devam edecektir. PKK bunu yapabileceğini şimdiye kadarki mücadelesiyle kanıtlamıştır. Cephe mutlaka tepede örgütlerin ittifakı değildir. Örgüt ittifa-

kından oluşmayan bir cephe olamaz ya da olursa görev yapamaz diye bir gerçek yoktur. PKK, gerçeğin böyle olmadığını kendi pratiğinde açıkça ortaya çıkarmıştır. Cephelerde ortak amaçlar uğruna ortak mücadele eden örgütler de yer

Kürdistan sorununun ancak devrimle çözülebileceğini ve devrimin de ancak güçlü bir parti, cephe ve ordu hareketi ve mücadelesi yaratılarak başarılabileceğini daha başından söyleyen ve bunu gerçekleştirmeyi önüne temel bir görev olarak koyan PKK, geldiği noktada ne kadar haklı ve başarılı bir pratiğin ve çizginin sahibi olduğunu açıkça ortaya koymuştur

alırlar, fakat cephelerde esas olan tabanda ulusun ve halkın kitlesel birliğini sağlamaktır. PKK bunu başarmıştır. Bir cephenin halk gücü ve desteği yoksa o cephedeki örgüt sayısı ne kadar çok olursa olsun onun hiçbir işlevi ve etkinliği olmaz. Bugünkü dünyada böyle kurulmuş çok ölü cepheler vardır. En sağlıklı ve etkili cepheler bir ulusun ve halkın ve bu bağlamda yurtsever, emekçi bütün sınıf ve tabakaların kendilerini savaşan kitlesel güçleriyle, irade ve otoriteleriyle eşit ve özgür temelde bilinçli ve örgütlü olarak ifade ve temsil ettikleri cephelerdir. Bu cephe gerçeğini Kürdistan'da PKK ortaya çıkarmıştır. Şimdi var olan yurtsever ulusal güç ve kişilerin de bu cephesel gelişmeye katılmak istemeleri olumlu ve değerli bir çaba olup cepheyi daha da güçlendirecektir. Bu olumlu çabalara geçmişte olduğu gibi PKK daima değer vermiştir.

Kürdistan sorununun ancak devrimle çözülebileceğini ve devrimin de ancak güçlü bir parti, cephe ve ordu hareketi ve mücadelesi yaratılarak başarılabileceğini daha başından söyleyen ve bunu gerçekleştirmeyi önüne temel bir görev olarak koyan PKK, geldiği noktada ne kadar haklı ve başarılı bir pratiğin ve çizginin sahibi olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Şimdi ise TC'ye karşı mücadele sürecinin en güçlü ve gelişkin dönemini başlatmak üzere olduğu bir sırada, şimdiye kadar ki mücadelede yarattığı fiili durumun çatısını kurmaya çalışırken, yani fiili olarak vücuda getirdiği ulusal cephe ve ulusal kongrenin çatısını oluşturmaya ve güçlendirmeye çalışırken sosyalist anlayış ve demokrasinin bir gereği olarak bu tarihsel, bu güncel görev ve sorumluluğu, bu bilinci ve örgütlülüğü, bu hareketi ve mücadeleyi, bu onuru ve büyüklüğü genelde Kürdistan'ın, özelde de Kuzey-Batı parçasının bütün yurtsever güç ve kişileriyle paylaşarak birlikte yapmak istemektedir. PKK ortaya çıktığı zaman da bu çizgiyi sürdürmüştür ve bunu yapmaya çalışmıştır. Fakat o zaman birçok objektif ve subjektif nedenle mevcut güçlerin içine girdikleri olumsuzluklar yüzünden bu gerçekleştirilememiştir. Bunlar o zaman Kürdistan gerçeğine yeteri kadar bağlı kalarak mücadele etmeye yanaşmadıkları için, Kürdistan sorununu bir ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi olarak görmedikleri için ve daha çok işbirlikçi yanı ağır basan bir reformizmi ve ilkel milliyetçiliği dayattıkları için daha o zaman PKK'nin ortak cephe biçiminde devrimi geliştirme istem ve çabalarını reddetmişlerdi. Daha yakın zamana kadar bu olumsuzluklarını sürdürmekle hiç de doğru hareket etmemişlerdir. Fakat PKK'nin ve devrimin yenilemeyeceğini, tersine zaferi garantilediğini görünce bu tutumlarını değiştirmeleri olumlu olmuştur. Şimdi geçmişi yeniden kurcalamaya gerek yoktur, fakat o zamanki konumları böyle olumsuz olunca PKK yalnız başına da kalsa ve bu çok zor ve acı da olsa doğru çizdiği yolda büyük bir kararlılık ve fedakarlık göstererek, halkın gücüne ve desteğine dayanarak, bilinç ve örgüt, hareket ve mücadele olgusunu işleyerek ve yaratarak yürümüştür. Sonuçta görüleceği gibi halka mal olan güçlü bir ulusal kurtuluş hareketi ve mücadelesini ortaya çıkarmayı başarmıştır. Pratikteki somut ifadesini güçlü bir parti, cephe ve orduda bulan bu devrim hareketi ve mücadelesi şimdi de ulusal meclis ve ulusal hükümetle tamamlanmak üzeredir. Kürdistan'da şimdi yaşanan bir devletleşmedir. Halkta yaşanan zafere duyulan inanç, sevinç ve coşkudur. PKK, sömürgeci güçlerin ölümün eşiğine getirdiği Kürt ulusunu, Kürdistan halkını ve insanını elinden tutarak çocuklar gibi adım adım yürüterek, büyüterek, eğiterek, örgütleyerek, yol göstererek, yöneterek, savaştırarak ve birleştirerek tarih sahnesine çıkardı, kimlik, özgürlük ve kişilik sahibi yaparak değiştirdi, irade ve otorite sahibi yaparak güçlendirdi. PKK bunu başarmasaydı bugün Kürdistan'da vatana, tarihe, kültüre, kimliğe ve özgürlüğe ölümüne bağlanmış bir ulus ve halk gerçeği ortaya çıkmazdı. Kürt ulusu ve Kürdistan halkı PKK önderliğinde ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin en zorlu dönemi olan savunma dönemini başarıyla aşarak TC'ye karşı denge aşamasına girmiş ve artık zaferi zorluyor. Şimdi PKK bu dönemde halkın ve ulusun da istemlerini dikkate alarak, sosyalist demokrasinin gereği olarak ve Kürdistan genelinde birliği zorlayan sürecin sağlığı için bir kez daha çağrı yaparak, bu zafer yürüyüşünde bütün yurtsever güç ve kişilerin yerlerini alması gerektiğine inanmakta ve istemektedir.

Kuzey-Batı Kürdistan bugün PKK ile beraber diğer yurtsever ulusal güçlerin de katıldığı bir ulusal cepheye doğru giderken, Kürdistan'da PKK öncülüğünde yaratılan fiili durumu dikkate almak, yaratılan gelişmelere ve kazanımlara saygılı olmak, PKK'nin vücuda getirdiği Kürdistan gerçeğini kabul ederek korumak, bu anlayış ve yaklaşımla ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferi için hizmet etmek ve çalışmak gerekiyor. Gündemdeki ulusal cephe hiçbir zaman hiçbir şeyin olmadığı ya da her şeyin yeniden baştan yaratılması demek değildir. Bu anlayış ve yaklaşımla ulusal cepheye yanaşanlar olurlarsa açıktır ki başarısız olacaktırlar. PKK öncülüğünde Kürdistan ulusal kurtuluş cephesi çoktan yaratılmış, kurulmuş ve işlerliğe kavuşturulmuştur. ERNK bugün çeşitli sınıf ve tabakalardan milyonlarca insanı içinde barındıran ve bünyesinde çeşitli kitle örgütlerini, mesleki kuruluşları, sosyal, kültürel, dini kurum ve örgütleri bulunduran güçlü bir cephe hareketidir. Diğer yurtsever ulusal güçlerin de katılımıyla bu cephe hareketi daha da güçlenecektir. Yeni katılımlarla birlikte ERNK kendi içinde ve çatısında bazı değişikliklere uğrayarak yeniden düzenlenecektir. PKK bu konuda oldukça demokratik ve esnek davranmaktadır. PKK ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde hiçbir yurtsever Kürt ulusal gücünün ve insanının dışarda kalmasını istemediğinden ve hele bu aşamada varsa mücadele ve hizmet etmek isteyenlerin hepsine cephe saflarında yer vermek istediğinden, oldukça esnek ve demokratik davranarak, yeni katılanlar olursa, son duruma göre var olan cephenin, yani ERNK'nin de içerik ve biçim değişikliğine uğrayabileceğini ve bunun asla sorun teşkil etmeyeceğini belirtmektedir. Bu yeni duruma göre ERNK bir ulusal kurtuluş cephesi veya bir ulusal demokratik cephe ya da üzerinde anlaşılacağı başka bir biçim olarak yeniden düzenlenebilecektir.

PKK ile PSK arasında imzalanan ittifak protokolü ve ardından bunu PKK ile PDK-Hevgirtin, PKK ile PRNK-Rızgari ve daha başkalarının imzaladıkları protokollerin izlemesi Kürdistan'da ulusal cephe olgusunu yeniden güncelleştirdi. Ortada PKK'nin sağladığı fiili bir cephe durumu var olduğu için bunun çatısını oluşturmak fazla zor olmayacaktır. Bir aksaklık çıkmazsa Kuzey-Batı Kürdistan güçleri arasında çok yakında bir ulusal kurtuluş cephesinin kurulması bekleniyor. Cephe, bütün yurtsever ulusal güçlerinin örgütsel programlarındaki müşterek noktalarının bir araya getirilmesiyle anlayış ve yaklaşım birliğine kavuşturulacaktır. Bu müşterek noktalar önemli oranda imzalanan protokollere de yansımışlardır. Bunların yeniden düzenlenerek sistemleştirilmesi cephenin programını ortaya çıkaracaktır. Cephe programa kavuşunca anlayış ve yaklaşım birliği de sağlanmış olacaktır. Bu temelde cephe yönetmeliği oluşturularak yürütme ve örgütlenme organları belirlenecektir. Buna göre iş bölümü yapılarak herkese gücüne göre yapabileceği bir görev belirlenecektir. Cephe içinde biri diğerine karşı eşit ve özgür koşullara sahip olacak olan örgütler, cephenin program birliği dışında örgütsel bağımsızlıklarını da koruyacaklardır. Cephe içinde ve dışında olsun ideolojik mücadele politik dostluk espirisi içinde, yani birlik anlayışı ve yaklaşımı içinde sürdürülecektir.

Bunlar kaba hatlarıyla cephenin temel özellikleridir. Ortak amaçlar için ortak hareket ve mücadele demek olan cepheler bu temel özelliklerden mahrum olurlarsa işlerlik kazanmaz ve başarılı olamazlar. Kürdistan'da cephe demek, herkesin kendi gücüne göre ulusal kurtuluş mücadelesini omuzlayarak zaferi için çalışması demektir. Ulusal kurtuluş mücadelesiyle vücuda gelmiş ve yine ulusal kurtuluş mücadelesi içinde oluşturulmuş bir cephe, sonuna kadar ulusal kurtuluş mücadelesine bağlı kalarak, ulusal kurtuluş mücadelesini temel alarak zafer için üzerine düşeni yapacaktır.

Cephe hareketi ve mücadelesinin ezilen ve sömürülen, sömürge halklar ve emekçi sınıflar için etkin bir silaha dönüşmesi Ekim devrimi ardındandır. Cephe olgusunun en belirgin özelliği ortak düşmana karşı, ortak amaç uğruna çeşitli sınıf ve tabakalardan gelen ve farklı eğilimlere sahip güçlerin ortak hareket ve mücadele etmeleridir. Faşizmin iktidarda olduğu ülkelerde kurulan anti-faşist cepheler, ya da demokratik devrimlerin gündemde olduğu ülkelerde kurulan demokratik halk cepheleri ve yine sömürgeciliğe karşı sömürge ülkelerde kurulan ulusal kurtuluş cepheleri hep benzer özellikler taşırlar, yani faşizme karşı savaşanların, sömürgeciliğe karşı savaşanların cepheleridirler. Bu cephelerin öncülüğünü devrimci güçler yaptıklarında bu cepheler devrim için temel silahlardan biri haline gelerek zaferin kazanılmasında temel rollerden birini oynarlar.

Sömürge ülkelerde cephe olgusu çok daha önemli bir silahtır. Bu ülkelerde bir avuç işbirlikçi kesim dışında kalan ulusun bütün kesimleri objektif olarak sömürgeci egemenliğe karşıdırlar. Sömürge halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri ister burjuva önderliğinde, isterse de proletarya önderliğinde, gelişmiş olsunlar, bütün bu kesimlerin şu veya bu oranda desteğini almazlarsa zafere ulaşamazlar. Bu ülkelerde öncünün önemi ve rolü sadece devrimin ideolojik, politik çizgisini yaratmak değil, aynı zamanda bu çizgiyi uygun strateji ve taktikle, yani uygun örgüt ve mücadele araçlarıyla ulusun ve halkın yurtsever bütün kesimlerine taşırarak onların maddi ve manevi desteğini sağlamaktır. Bunun en etkin örgütü ve aracı ise cephedir. Devrimci öncü, eğer varsa çeşitli sınıf ve tabakaların kendi örgütleri, onlarla birlikte cephe kurmaya çalışarak cephe içinde bir araya gelmeye çalışır, yoksa kendi önderliğinde bunların kitle örgütlerini yaratarak cephe içinde bir araya getirir ve savaştırır.

Ulusal kurtuluş cephesi sömürgeci güçlere karşı ulusal kurtuluş mücadelesi veren, yani bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan her halk gibi Kürdistan halkı için de vazgeçilemeyecek çok önemli ve etkin bir silahtır. Kürdistan halkı PKK öncülüğünde bir yerde cephe silahıyla savaşacak ve kazanacaktır. Kürdistan halkı için cephenin ne kadar çok önemli olduğunu gören PKK yola çıkarken bir an evvel bunu yaratmayı acil bir görev olarak önüne koymuştu. Çünkü Kürdistan'da cephe olgusu daha başından beri kendisini en azından parti kadar acil bir görev olarak dayatıyordu. Öncü ortaya çıkar çıkmaz cephe de gündeme girmişti. PKK bu cepheyi daha başında, ortaya çıkar çıkmaz yaratmak istemiştir. Bunun için o zaman var olan güçlerle görüşmüş, fakat sonuç alamamıştır. Daha sonra PKK bir ulusal kurtuluş hareketi ve mücadelesi olarak gelişmeye başladığında cepheyi de kendi öncülüğünde örgütleyip geliştirmeye çalışmıştır. Ayrı bir cephe örgütlemesi geliştiremediği süreçte bizzat PKK'nin kendisi cephe özelliğinde bir parti olarak gelişmiştir. "Politik uyanışın yükseldiği 1978'ler, aynı zamanda cephenin temelinin de fiili olarak atıldığı yıllardır. İlanıyla birlikte onbinlerce insanın partinin devrimci ulusal kurtuluşçuluk siyaseti altında en ilkel donanıma rağmen, silahlı-silahsız, yazılı-sözlü birçok mücadele yöntemiyle neredeyse ayaklanmaya doğru gittiğini, Hilvan, Siverek, Mardin, Batman, Kars, Bingöl vb. birçok alanda geniş bir siyasal mücadeleye yönelen onbinlerin, partimizin ilan çağrısına cephesel nitelikte bir karşılık verdiğini belirtmek gerekiyor. O zaman adı ulusal kurtuluş cephesi olarak belirtilmediyse de, fiili olarak gerçekleşen, cephenin protipinden başka bir şey değildi. Ayağa kalkanlar bir halkın değişik sınıf ve tabakalarından gelmekteydiler. Dinsel, aşiretsel, ailesel bilinçle, değişik politik düzeyde, değişik sınıflardan gelme insanlardan oluşan karmaşık bir kalkıştı ve bu dolayısıyla cephesel bir nitelik taşımaktaydı" (Abdullah Öcalan). PKK cephesel özellikte bir parti olarak gelişmiş olmasına rağmen, o zaman, yani kendi kuruluşunu ilan ettiği zaman bir cepheyi de ayrıca örgütleyip geliştiremeyişini bir eksiklik olarak değerlendirmiştir. "Zorunlu nedenlerini ne kadar sıralarsak sıralayalım, buna öncülük eden bizlerin, cepheyi daha partimizin kuruluş yıllarında ilan etmemekle bir ge-

Devamı 31. sayfada

Şamil BATMAZ

VATAN

Vatan'ın bağrında sevilir

Sevmek güzel bir duygudur. Sevmek ciddi bir iştir ve sorumluluk gerektirir. Vatanı sevmek, davayı sevmek, özgürlüğe, insanlığa tutkun olmak da büyük sorumluluk gerektirir ve oldukça ciddi bir iştir.

Vatanı sevmek, vatanı düşünmek, vatan için yaşamak, vatan için soluk alıp vermek doğru yaşamın ta kendisidir. Ve bu sevgiyi eyleme dökenler, yaşama dökenler doğru yaşamı temsil ederler. Avrupa vatana uzaktır. Vatana uzak olmak, uzak kalmak vatana yabancılaştırır.

Avrupa vatanı öldürür. Kürdün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yüreğindeki vatan aşkını, vatan özlemini söndürür. Vatan, vatanın bağrında sevilir. Ülkeye tutkun olanlar, kendilerini ülkeye verenler onurun, yiğitliğin, özgürlüğün, güzelliğin sahipliğini yapanlardır. Kendilerini ülkeye verenler bilinç ve yürekleriyle ülkeyi yaşarlar.

Ülke kavramı içi boş, soyut bir kavram değildir.

Ülke; İnsanlaşma, uygarlaşma tarihidir. Özgürleşme, kişilikleşme eylemidir. Kendilerini ülkenin kurtuluşuna verenler, inançla bilinçle yaşarlar. Özgür ülke arayışı, insancaksın kendini dağlara! Atacaksın kendini halk ormanına! "Halkım!" diyeceksin. "Ülkem!" diyeceksin, yaslanacaksın bağrına!

Orası Avrupa!

Oralarda vatan sevilmez, vatan yaşanmaz!

Orada halaya tutulmaz kavganın, Kavganın tadına varılmaz!

Oralarda vatanın sadece özlemi duyulur. Ama vatan, sadece özlenmek değil sevilmek, arzulanmak, yaşanmak-yaşatılmak da istiyor.

Evet, vatan "Ana"dır. ve "Ana"nın kollarına atılmak gerekir. Ana'nın kolarına bilinçsizce atılmak, ona yük olmaktır. Bu nedenle ülkeyi iyi tanımak gerekir. Ülkenin doğa güzelliklerini, sosyal ve toplumsal yapısını, tarihini, geleneklerini, yaşam tarzını, ruhsal yapısını iyi bilmek ve kavramak gerekir. Ülke bu tarzda kavranmadan, ülkenin koynuna atılmak, "ben ülkeyi seviyorum" demek pek de gerçekçi değildir, olamazda.

Bizim ülkemiz, varlığı reddedilen, meşru görülmeyen, talan ve yağma edilen bir ülkedir. Böyle bir yapıya değer vermek elbetteki anlamlıdır. Ancak bu değer, kendisini sürece doğru katılımla ifade edebilmelidir. Dünya'yı tanımak, olay ve olguları tanımak, gelişvir olacaktır. Bu varlaşma ve özgürleşme mücadelesi, her şeyden önce bir insanlaşma, kimlik bulma mücadelesidir. Sıradan bir mücadele değildir. Kürdün kızı, Kürdün gelini, Kürdün çocuğu, Kürdün nenesi, Kürdün dedesi, Kürdün bebesinin bilinci, yüreği, umudu, emeği ve ekmeğiyle kendini bu kavgaya verdiği ve özgür-mutlu bir gelecek için şahadetlerle, acı ve zorluklarla, kan ve göz yaşlarıyla tanıştığı ve her gün bir bir on on vurularak düştüğü bugün, Avrupalarda "vatan aşkına, özgürlük aşkına" halaylar tutmak, türküler söylemek, çığlıklar atmak pek de gerçekçi değildir. Elbette bunun da bir anlamı vardır. Ama halkımız açısından ülkede soluk almanın, sıradan bir yaşam sürdürmenin bile neredeyse imkansız hale geldiği bugünkü koşullarda, böy-

Bugün vatan topraklarına yiğitler düşüyor. Düşenler yeni bir yaşamı filizliyor.

Filiz, kök salıp gürbüzleşmeden kırılmak isteniyor. Tarihte ilk kez özgürleşme şansını yakalayan halkımızın umuda yolculuğu bitirilmek isteniyor. Egemen güçler bunun için her şeyi yapıyor. Her yolu mübah görüyor. Özel savaşı çok yönlü, çok boyutlu olarak halkımıza dayatıyor. Halkımızın insanca yaşama istemini kanla bastırıyor. Halk önderliğini etkisizleştirmeye, halksızlaştırmaya ve düzen sınırları içerisine çekerek devrim gücü olmaktan çıkarmaya çalışıyor.

Bu nedenle halkımızın, halk önderliğimizin "siyasal çözüm" yaklaşım ve dayatmaları provoke edilmeye çalışılıyor. Halkımızın kendi taleplerini siyasal mücadele sahasına aktarması engellenkışı karşısında tıkanan iktidar, siyasal mücadeleye çekilmiş, klasik yaklaşımları, şiddet ve imha politikaları tıkatılmıştır. Bu durum düzeni müthiş zorlamış, "uzun süre kılıç taşıyan" egemen güçler tıpkı Sezar gibi "...artık kın'la idare edemem" demiştir.

Tarihimiz örnekleriyle doludur. Dersim'de, Zilan'da, Ağrı'da, Koçgiri'de, Genç-Palu-Hani'de. Kısaca direnişin, başkaldırının olduğu her yerde Kürdün özgürleşme, insanca yaşama istemine izin verilmemiş, hile ile, entrikalarla, baskı ve imha politikalarıyla halkımız tarihten silinmek istenmiştir. Bu nedenle karşı karşıya bulunduğumuz güç ve güçleri çok iyi tanımak, yönelimlerinin bilincine varmak, bu yönelimlerine karşı doğru politikalarla çıkmak, yine sürece denk düşen güç ilişkileri geliştirmek gerekir.

Ama güç, her şeyden önce kişilikte yaratılmalıdır. Her şeyden önce kişilik güçlendirilmeli, her dönemi karşılayabilecek, her koşulda halkımızın özgürlük kavgasını temsil edebilecek özelliklere ulaşılmalıdır. Bunun yapılmaması durumunda politikaya hakim olan karşımıza aldığımız güçler olacaktır. Reformist, teslimiyetçi, feodal-işbirlikçi güçler olacaktır. Direnmeyenler, halkımızın özgürlük kavgası maya çalışıyoruz. Dönem zayıf kişilikleri, iradesiz kişilikleri kabullenmiyor. Zayıf kişiliklerle siyaset yapılamıyor, sağlıklı yaklaşımlar geliştirilemiyor. Başkanın da belirttiği gibi, bu süreç öyle bir süreç ki, böyle bir süreçte "inenler de olacaktır, binenler de." Mücadele taşıtına hep binmek, hep katılmak, terk etmemek, bocalamamak, bunalmamak, süreçten yaltık duruma gelmemek için süreci ciddi tarzda kavramak gerekiyor. Kavramayanlar, bilincine varmayanlar kaybeder, sağa ya da sola savrulur. Sürecin tozu-dumanı arasında yok olup gider. Bunun çok örnekleri vardır. Mücadelemizin her dönüm noktası, her kavşağının kendisiyle birlikte bir yol ayrımı da olmuştur. '82 süreci, '84 süreci, '88 süreci, '92 süreci ve yaşamakta olduğumuz bu son süreç bu konuda zengin, kavratıcı, ders verici örneklerle doludur. Bu bizler için de geçerlidir.

Özellikle direniş anlayışının salt kaba bir direnişçilik olarak algılanmaması, direnişçiliğin mücadele hattı ve gereksinimlerine oturtulmaması, değişen koşul ve dönemlerin bilincine varılmaması, her dönemde koşullar değişti, ihtiyaçlar değiştiği halde aynı direniş anlayışı ve pratiği dayatılmış, bu durumda doğal olarak trajik yenilgilere, başalaşmayı içerir. Bu nedenle anı anına yaşanması gereken, temsil edilmesi gereken ve gereklerinin yerine getirilmesi gereken bir arayıştır. Bu arayış, bir umut, bir buluşma, bir güzelleşme, özgürleşme arayışıdır. Ve bedeli oldukça ağırdır. Özgür bir ülke yaratmak, özgür bir halk yaratmak tarihsel bir direniş pratiğini yaratmak ve bunu süreklileştirerek, bir kişilik, bir yaşam biçimi haline getirmek; kültürleştirmekle mümkündür. Tüm bir halkın kendini özgürlük yürüyüşüne vermesi, insanlarımızın bu tarihsel yürüyüşle kendilerini sorgulaması, yaşamını, ilişkilerini sorgulaması ve bu yürüyüşte alması gereken yeri alması, oynaması gereken rolü oynaması bugün her zamankinden daha fazla bir zorunluluk olarak kendini dayatmaktadır.

Bu dava duygularla yürütülemiyor.

Bu kavga sınırlı katlımlarla büyümüyor.

Bu kavgaya can vermek, yürek vermek, beyin vermek, kan vermek gerekiyor.

Sevmek, severek sahiplenmek, acısını, sevincini, yengisini, yenilgisini yürek derinliklerinde duyumsamak gerekiyor.

Yaşayacaksın yani!...

Yüreğin yanacak!

Seveceksin vatanı, özgürlüğe delice tutulacaksın!

Yaşam budur, özgürlük budur diyeceksin! Vatan aşkıyla, özgürlük aşkıyla yanacaksın!

Toprak seni çekecek, vatan seni çekecek. Dağları arzulayacaksın, güzel ormanları! Suyu, serin gölleri, nehirlerini arzulayacaksın! Yani kara sevdaya tutulacaksın vatana! Vatan benim diyeceksin ve vurameleri izlemek ve sonuçlar çıkarmak, giderek mücadeleye yön veren, etkileyen bir kişiliğe ulaşmak, politikleşmek bugün artık ülkeye bağlılığın, sevginin de temel koşuludur.

Egemenlerin, halkımızın özgürlük mücadelesini, insanlaşma-varlaşma kavgasını tarihin karanlıklarına gömmek istediği, bu amaçla, Kürt insanılesine basit bir katılımla "ben ülkeye, halkıma karşı görevlerimi yerine getirdim-getiriyorum" demek gerçekçi değildir. Kendi içinde halka karşı bir samimiyetsizliği, sevgisizliği, inançsızlığı taşır. Artık yeter!

Evet artık yeter!

Vatansız, adsız, kimliksiz yaşadığımız artık yeter!

mek isteniyor.

Bilmem bilir misiniz? Sezar'ın tarihi bir sözü vardır, Sezar; düzen içi savaşımı politik yöntemlerle sürdürme gücünü gösteremiyor. Astığı astık, kestiği kestik olan Roma Kralı, politik mücadeleyi kılıçsız yürütemiyor ve kılıca sarılıyor.

"Uzun süre kılıç taşıdım, artık kın'la idare edemem..." için emek vermeyenler, bir damla kan dökmeyenler böylesi bir süreçte, sürece ağırlığını koyacak ve devrim şehitlerimizin kanı, canı, emeği üzerinde kendilerini yaşatacaklardır. Teslimiyet, inkar ve ihanet politikalarını yaşatacaklardır.

Bu nedenle insan olarak, halk olarak, yurtseverler olarak görevler büyük, sorumluluklar ağır-

ve toplumunu düşürmek, onursuzlaştırmak için yoğun bir çaba ve arayış içerisinde olduğu bugünkü koşullarda Kürt kızı ve erkeğinin, dahası, kendine "insanım" diyen herkesin, kendisini kararlaştırmaması, doğru tavrı takınmaması, kölece bir yaşam içerisinde olması oldukça onursuz bir ta-

Vatanı çiğnettiğimiz, ayaklar altına aldığımız, düşmana boyun eğdiğimiz artık yeter!

Hiçbir halk bu kadar düşkünce, bu kadar ölümlü, bu kadar onursuz bir yaşama "evet" dememiştir, bu kadar katlanmamıştır. Bu kadar sessiz kalmamıştır. Bu kadar yüreksiz olmamıştır.

diyor. Sanırım bu durum mevcut iktidar yapısı için de geçerlidir. Bugüne kadar halkımıza karşı savaş kirli tarzda yürütülmüş, halkımızın özgürlük çıkışına karşı en modern silahlar kullanılmış, egemenler bu yolla halkımızı bastırmaya, susturmaya çalışmıştır. Ancak halk önderliğimizin siyasal çıdır. Bu nedenle duygusal katılım, duygusal yaklaşım ve yaşam biçiminden sıyrılmak, güçlü kişilikler edinmek gerekir.

Evet, içeriden de dışarıdaki siyasal gelişmeleri izlemeye, yorumlamaya, sonuçlar çıkarmaya, daha doğrusu süreci ve sürecin dayattığı sorumlulukları bir bütün olarak kavrarısızlıklara yol açabilmiştir. Bunun temel nedeni, bireydeki cesaretsizlik, güçsüzlük değildir. Hayır, cesaret de olmuştur, güç de. Ama eksik olan, daha doğrusu olmayan politik bilinç, süreci kavrama gücü, militan ölçüler olmuştur.

İnsan başarılarına temellik eden koşulları-nedenleri irdelediği gibi, başarısızlıklarına, yetersizliklerine nedenlik eden koşulları da irdelemeli, somut sonuçlara vararak, kendini, ilişkilerini, çevreyi yeni döneme hazırlayabilmelidir. Bu nedenle ne kadar zor olursa olsun, nerede olursa olsun yapılması gereken, içine girilmesi gereken bir tutumdur.

Evet, Kürdün kızı, Kürdün gelini, Kürdün oğlu, nenesi, dedesi, atası, özcesi Kürt insanı bilinçle, yürekle, aşkla, özlemle, kararlılıkla yürümeli, güneşin olanca sarı sıcaklığını, yıldızların olanca parlaklığını, coşkun akan nehirlerimizin olanca çığlığını, dağlarımızda, zozanlarımızda, buram buram kokan çiçeklerimizin olanca güzeliğini yaşamalı ve yaşatabilmelidir. Onur budur arkadaşım, yiğitlik budur. İnsanlık budur. Kürdün kızı, Kürdün gelini, Kürdün erkeği, yiğidi olmak budur. Vatanı sevmek, vatanlaşmak budur.

Evet, Avrupa'yı sevmiyorum.

Tükenen Avrupa insanını sevmiyorum.

Tüketen, yozlaştıran, değersizleştiren Avrupa kültürünü sevmiyorum.

Yabancılaştıran, yalnızlaştıran, kişiliksizleştiren Avrupa ilişkilerini sevmiyorum.

Emperyalist kültür, emper-

Devamı 31. sayfada

YEREL CEPHE-BİRLİK KOMİTELERİNE PERSPEKTİFLER

Berxwedan Haber Merkezi

29 Mayıs'ta Bonn'da gerçekleştirdiğimiz büyük Kürdistan yürüyüşü birçok gerçekliği ortaya çıkardı. Büyük kitlesel gücümüz ve etkinliğimiz yürüyüş eylemiyle daha iyi anlaşılır oldu.

Genel gelişmeleri takip eden her insan devletler dışında hiçbir politik gücün bu kadar insanı bir araya getiremeyeceğini teslim etmek zorunda kalır. Hele hele Avrupa'da politikaya karşı müthiş bir ilgisizliğin olduğu bir ortamda büyük bir coşku, kararlılık ve bağlılıkla bu kadar insanımızın bir araya gelmesi, aynı zamanda dünyaya ders verebilecek bir eylemdir.

Eylemin yığınsal boyutu ya da her geçen gün safları genişleyen örgüt varlığımız bizim için gurur verici bir gelişme olmakla birlikte bunun ortaya çıkardığı gerçekliğin üzerinde de yoğunlaşmak durumundayız. Çünkü sayısı ve gücü artan bir hareket olarak görev ve sorumluluklarımızın da arttığını görmeliyiz. Çünkü biz çapı dar olan küçük bir grup ölçüleriyle hareket edemeyiz. Milyonların sorumluluğunu taşıdığımız için bunun gerekli kıldığı davranış ve tempoya mutlaka ulaşmak zorunluluğuyla karşı karşıyayız.

Yürüyüş eylemi bir kez daha örgütsel durumumuzu gözden geçirmemize ve zayıf olan yanlarımızı daha da güçlendirmemize yol açmıştır. Ülkede giderek güçlenen mücadelenin etkisiyle yüzbinler harekete geçiyor ve fedakarlık yapmak istiyor. İşte biz öncü olarak bu etki ve ilgiyi ne kadar örgütlülüğe ve somut kalıcı desteğe dönüştürüyoruz? Bu yönüyle mevcut durumumuza baktığımızda bazı yetmezlik ve eksikliklerin olduğu açıktır. Bonn'a gelen kitleler kendiliğinden gelmedi ve bunların yaklaşık hepsi de örgütlü kitlelerdir. Bazıları bağımsız insanlar ya da kendiliğindenci havaya kapılıp geldiler ya da salt 8 örgütün ortak çağrısı olduğu için bu kadar katılım oldu diyorsa da bütün bunlar tam anlamıyla gerçeği yansıtmıyor. Çünkü bu insanlar kazandığımız, sürekli desteğini sunan, fedakarlık gösteren kitlemizdir. Yani burada örgüt gerçekliğini ve bunun etkinliğini kesinlikle görmek zorundayız.

Buna rağmen biz kendimizi sürekli gözden geçiren ve yenileyen bir hareketiz. Dolayısıyla tüm bu gelişmelere rağmen örgütsel yapımızı her düzeyde daha da sağlam kılıp güçlendirmeliyiz.

Bu görev esas olarak cephe-birlik komitelerimize düşmektedir. Onbinlerce kitle içinde örgütlü yüzlerce komitemiz var. Halkın öncüsü durumunda olan bu komitelerin varlığı ve etkinliği oldukça önemlidir. Çünkü halkın arasında ve halktan oluşan bu komiteler konumları itibarıyla öncü ve yol gösterici olup, öncü ile kitleler arasındaki temel bağ ve köprüdür. Komitelerin tıkanması veya zayıflaması örgütü de zayıflatır. Binlerce komitenin varlığı ve rolü canlı bir bünyeyi teşkil eden binlerce hücrenin varlığına benzer. Zayıflayan hücreler bünyeyi halsizleştirir, gücünü zayıflatır.

Genelde örgüt olayı bütün komitelerin toplamından oluşarak, örgütün iskeletini ortaya çıkarır. Kürdistan'da "Koma Gel" biçiminde adlandırılan komiteler Avrupa'da Kürdistanlı kitlelerin bulunduğu bütün yerleşim birimlerinde mevcuttur. Bazı yerlerde işçi, kadın ve gençlik komiteleri biçiminde çalışma yürütülürken, bazı yerlerde her üç birliğin toplamı olan cephe komiteleri biçiminde çalışma yürütmektedirler.

Her komite bileşim olarak bir alanda bulunan Kürdistanlı kitlelerin en duyarlı, fedakar, cephe kültürünü almış arkadaşlardan seçilmelidir. Komiteler bünyesinde kitleler tarafından sevilmeyen ve sayılmayan kişiler örgütümüzün kitleler nezdindeki itibarını zedeler. Bunun için seçim iyi yapılmalıdır. Tabii çok mükemmelliyetçi bir tavır içinde de olunmamalıdır. Çünkü oldukça zedelenen Kürdistan toplumunda mükemmel insanların sayısı azdır. Ayrıca nitelik konusunda aşırı endişeye kapılıp kendimizi oldukça daraltmamız da kabul edilemeyeceği gibi cephe politikasıyla da bağdaşmaz.

Bu anlamda diyoruz ki ölçüleri aşındırmadan komitelerimiz hem sayı ve hem de bileşim olarak arttırılmalıdır. Kitlelerin bulunduğu her alanda mutlaka komiteler olmalıdır. Eğer bir alanda kalabalık bir kitle potansiyeli varsa, gerektiğinde orada alan komitesine bağlı yerel alt komiteler de olmalıdır. Örneğin fabrikalar ya da heim dediğimiz ve birçok ailenin oturduğu pansiyonlarda ya komiteler ya da temsilcilerimiz olmalıdır. Böylelikle her temsilci ve komite etrafında yüzlerce ilişki oluşur. Tabii komitelerimizi nicel olarak arttırırken nitel olarak örgütü zayıf bırakmamak gerekiyor.

Seçiminde söz konusu hususlara dikkat etmemiz gereken komitelerin resmiyet ve işleyişine özen göstermeliyiz. Her komite cephe tüzüğüne ve kurallarına uygun bir ciddiyete kavuşmalıdır. Kendi toplantısını belli aralıklarla yapabilmeli ve ortak kararlara ulaşmalıdır. Aynı zamanda toplantılar güçlü bir eğitim aracı olmalıdır. Bu şu anlama geliyor; her toplantı yenilik ortaya çıkarmalı ve geçmişin tekrarı olmamalıdır.

Komite işleyişinde bireyci olmamak ve kolektif olmayı esas almalıyız. İşbölümü gereği bir arkadaş koordinasyonu sağlar, fakat diğer arkadaşlar da eşit düzeyde sorumludurlar. Onlar da karar ve uygulamaya sürekli ortak edilmelidir. Komite bileşimi birbirinden haberdar olabilmelidir. Bazı arkadaşlar haftalarca üstle ilişki kurma gereğini duymadan uzaklaşabiliyor. Ya da yaptığı işleri üste aktarma gereğini duymuyor. Oysa biz oldukça hızlı gelişmeleri yaşayan bir hareketiz. Adeta her gün bir devrim oluyor ve günlük olarak bazı politikalar değişebiliyor. O zaman örgüt insanı bütün bunları iyi takip edecektir, sürekli bu konularda perspektifler alacak ve bunları seri bir biçimde kitlelere ulaştıracaktır. Aynı zamanda gelişmelere göre kendini güçlendirecektir. Böyle olursa temsil olayı daha da güçlü olacaktır.

Koordine, alt-üst ilişkileri ve denetimin zorunlu bir yanını da rapor olayı oluşturmaktadır. Sorumluluk sahibi olduğumuza göre faaliyetlerimizi düzenli bir biçimde bağlı olduğumuz yere ileteceğiz. Genellikle yazılı olarak bunlar birkaç ayda bir yapılmalıdır. Hatta okuma-yazması olmayan arkadaşlarımız bir kasete konuşarak bu gereği yerine getirebilmelidir.

Komiteler bünyesinde doğru bir yaşam ve uyum önemlidir. Birbirini güçlendiren, yükselten tarzı esas alacağız. Birlikte çalıştığımız arkadaşımız bir eksikliği yaşıyorsa güç verip geliştireceğiz. Çünkü bizim kültürümüzde arkadaşımızın başarısızlığı ya da eksikliği hepimizin eksikliği ve başarısızlığı anlamına gelir. Komiteler bünyesinde eğer didişme, ilişkilerde gerginlik ve çekememezlik oluşursa o komite verimsiz olur, örgütü hep kendi sorunlarıyla uğraştırır.

Her komite yedekli çalışma sistemini esas alabilmelidir. Örgütün sürekliliği ve kurumlaşması için yedekli tarz mutlaka gerekiyor.

Her komitenin eğitim olayına yaklaşımı gelişme açısından önemlidir. Biz eğitim olayına ortaya çıkışımızdan bu yana oldukça büyük değer biçmişizdir. Çünkü toplum olarak hem kendi gerçekliğimizi tanıma ve hem de düşmana karşı güçlü bir mücadele cephesi yaratmak için eğitim oldukça önemlidir. "Devrim bilinçli kitlelerin eseridir" ifadesi doğru olup Kürdistan ülkesi için daha da çok geçerli olmaktadır. Bu anlamda biz eğitimi gelişme ve büyümenin, kazanmanın esası olarak alıyoruz. Tabii ki eğitimi iki yönlü ele almak gerekiyor. Hem içe dönük örgütsel eğitim ve hem de dışa yönelik kitle eğitimi biçiminde geliştirmek gerekiyor. Öncü açısından içe dönük eğitim önemlidir. Devrimsel gelişmeleri mutlaka yakalamalı ve ufku geniş olmalıdır. Politik darlık genel yapımızda görülmektedir. Bu da gelişmemizi zorluyor.

Birçok komitelerimiz kendi eğitimini yapmıyor. Toplu eğitimler az yapıldığı gibi bireysel eğitimler de fazla yapılmıyor. Bu kadar çeşitli ve zengin olan yayın olanaklarından yeterli yararlanmıyoruz. Ülke ortamında zor bela ulaşan bir gazete kitleler arasında elden ele dolaştırılırken, Avrupa'da ayağımıza kadar gelen bu yayınların bolluğunda yoksulluğu tercih ediyoruz. Kendisini politik olarak donatmayan arkadaşlar gelişmelere ve beklentilere de cevap veremiyorlar. Bu yönüyle yer yer kitlelerin gerisinde kalma, onları tatmin etmeme durumları görülüyor.

Komite üyelerinin pratik karşısındaki durumuna da parmak basmak gerekiyor. Komitelerin şematik olmadığını ve pratikte yığınla görevle donatılmış organlar olduğunu belirttik. Bütün komiteler güç ve potansiyellerini pratiğe sürmelidir. Cephe-birlik-komite bileşiminin çoğunlukla profesyonel olmadığı biliniyor. Fakat üretimde bulunmasına rağmen kendini iyi planlayan bir komite üyesi pratiğe güçlü bir katılım gösterebilir. Birçok komite üyesi arkadaş adeta şeklen komitelerde yer alıyor ve pratiğe katılmıyor ya da çok sınırlı bir katılım gösteriyor. Gelişmeler oldukça yakıcıdır. Tüm örgüt gücümüz ve hatta her Kürt ferdi seferberlik ruhuyla görevlere yüklenmesi gerekirken az bir katılım göstermesi kabul edilemezdir.

Her bireyimiz günlük çalışmasına çok şey sığdırabilmelidir. Ortada duran ve yerine getirilmesi gereken yığınla görev bizi beklemektedir. Pratiksizlik gevşetir, dağıtır. Fakat pratikte işleyen bir komite sürekli canlı, coşkulu olur ve geliştirici olur.

Komitelerimiz kitle ilişkilerinde de doğru bir anlayış ve öncünün pratiğinde sergilediği doğru davranışa ulaşmalıdır. Devrim en klasik tanımlamasıyla kitlelerin eseri olduğuna göre biz de kitlelerin kazanılmasına ağırlık vereceğiz. Bu kesinlikle olmazsa olmaz kabilinde bir şarttır. Komitelerimiz halkın yönetim organlarıdır. Halkın onayını ve desteğini alıyor. Kaldı ki birçok birlik komitemiz halk tarafından kongre ve konferanslarda seçiliyor. Koşulların elverdiği alanlarda komiteler seçimle oluşturulabilinmelidir. Belki koşullar buna genel açısından el vermiyor, fakat iktidara doğru yürüyen ve halk demokrasisini hedefleyen hareketimizin temel politikası böyledir. Son ulusal meclis seçimlerinde de ortaya konulduğu gibi halk kendi yöneticilerini seçebilmelidir. Halkla ilişkiler ve halka doğru yaklaşım, üzerinde özel olarak yoğunlaşılması ve derinleşilmesi gereken bir husustur.

Cephe olarak biz dar örgüt endişesine kapılmıyoruz. Biz, bütün ulusun sorumluluğunu ve yükünü omuzlarımızda hissediyoruz. Bunun için bütün ulusu kapsayıcı olacağız ve buna uygun bir politikayı esas alacağız. Bu bağlamda mevcut durumda diğer örgütlerle oluşturulmak istenen ittifak ve cephe çalışmasına da kısaca değinmeliyiz. Bu durum cephe faaliyetlerimizin dikkate alması gereken önemli bir husustur. Diğer örgütlerin çok geniş kitleleri olmasa da birliğin politik boyutunu zedeleyecek davranışlardan kaçınmak gerekiyor. Biz açık ki ideolojik bir birlik yapmıyoruz. Çerçevesi protokollerle ortaya konulmuş ve yakında protokollerle de kesinleştirilecek politik bir birlik kurulmuştur. Ayrıksı yanlarımızı iyi bileceğiz, sınıf bakış açısından uzaklaşmadan ulusal sorumluluğumuzu da yerine getireceğiz.

Kitle faaliyetlerinde komitelerimiz kapsamlı olmalıdır. İlişkilerde dar bir kesimle sınırlı kalmadan en geniş kesimlere ulaşma çabası içinde olacağız. Birçok komitemiz yeterlilik rahatını yaşayarak "işte kurduğumuz ilişkiler yeterlidir" dercesine bulunduğu alandaki ilişkilerin dışına çıkmıyor. Hep aynı ilişkilere yükleniyor ve onların içinde dönüp dolaşıyor. Hep aynı ilişkilerle sınırlı kalan ve salt var olanı idare eden tarz kesinlikle öncüye ait değildir. Biz gözümüzü zafere diktiğimiz için hiçbir zaman yeterli olduğu-

muzu söyleyemeyiz. Çalışma tarzımız ilişkileri sürekli büyüten ve genişleten tarz olmalıdır. Hazır olanı yönetmek kolaydır, fakat ölçü yeniyi yaratmadır. Kaldı ki hep aynı kişilere dayanmayı esas alan bir tarz örgüt geliştirmez, ancak ve ancak yıpratır.

Görev sahamızda kimseyi ilişkisiz bırakmayacağız. Kürdistanlı bütün azınlıklar da dahil olmak üzere toplumun her kademesi mücadele ortamına çekilmelidir. Ayrıca son birlik çalışmalarıyla birlikte arada ya da kıyıda ve köşede olan herkesi saflarımıza çekmek ya da yaklaştırmak için çaba harcamalıyız. Bu konuda esneklik ile katılığı da iyi ve ölçülü kullanarak yaklaşmalıyız.

Komitelerimiz halk organları olduğuna göre halkın sorunlarıyla da ilgilenmeli ve doğru çözümü koymalıdır. Halkın değişik sosyal sorunları oluyor ve bunlara bireysel olarak çözüm getiremeyen insanımız zorlanıyor. Örgütlerimiz gerekirse özel komiteleşmelere gidip bunlara destek olmalıdır. Örneğin eski toplum alışkanlıkları olan aşiretçilik, ailecilik, dedikoduculuk, çekememezlik, bölgecilik ve aile içi sebeplerden kaynaklanan sorunlar varsa bunlara müdahale edilmeli. Çünkü insanlarımız kendi başına ve kendi yöntemleriyle bunları çözmeye kalkarsa bu çelişkileri daha da derinleştirir ve çözümsüzlüğe yol açar. Bugün Kürdistan'ın birçok yöresinde insanımız TC mahkemelerine kesinlikle başvurmadan bütün dertlerini parti ve cepheye getiriyorlar. Bu maksatla bölgelerde gerektiğinde bu tür sorunların çözümü için yaşlı ya da saygın olan yurtseverlerden "barış komitleri" de oluşturulabilir.

Kitlelerin maddi ve manevi desteğini toparlamak ve mücadeleye kanalize etmek gerekiyor, fakat kitlelere faydacı da yaklaşmamak gerekiyor. Yani kitleleri yararlanılması gereken ve yüklenilmesi gereken kesimler olarak görmüyoruz. Kitleler bizzat bu davanın sahibi olup bu bizzat onların mücadelesidir.

dağıtıcı arkadaşlar birçok yöntem geliştirerek teşvik edici olmalıdır. Genellikle yayınlarımızın adeta posta usulü dağıtıldığı görülüyor. Bu tarz kitleleri geliştirmez. Amaç salt gazeteyi kitleye bırakmak değildir. Gazete bizim için eğitici ve örgütleyici bir araçtır. Gazeteyle insanları bilinçlendireceğiz. Yayın dağıtımının seri

retleri yapılmalı ve içerik olarak etkili bir propaganda gerçekleştirilmelidir. Bazı arkadaşlar gazete dağıtımına ağırlık verirken, bazı arkadaşlar da uygun bir planlama yaparak aileleri ziyaret etmelidir.

Kitleler arasında propaganda ve ajitasyon çalışmamız daha da geliştirici olmalıdır.

Tabii komitelerimiz tüm işini-gücünü bırakıp salt kendisini bu işlerle de meşgul ettirmemelidir. Örneğin tercümanlık ve benzeri sosyal işlerde, bazı yerlerde olduğu gibi gerekirse tercümanlık büroları da oluşturulabilir.

Komitelerimiz aynı zamanda yayın dağıtım komiteleri işlevine sahiptir. Fakat bu konuda da bir hayli yetersizlikler yaşanıyor. Yayınları daha fazla kitlelere götürmekle birlikte yayınları kitlelerce okunur hale de getirmeliyiz. Bu konuda olması için dağıtıcı arkadaşlar hızlı bir biçimde kendi alanındaki ilişkilere hemen gazeteyi ulaştırmalı, fakat kitlelere salt bir gazete vermek, aidat almak ya da kampanyadan kampanyaya uğrama olmamalıdır. Daha yakın aralıklarla aile ziya-

Propaganda ve ajitasyon ülkeye yöneltilmelidir. Bu anlamda ülke ruhu ve coşkusu ortama egemen kılınmalıdır. Düşmanın ülkeyi boşaltma taktiği iyi kavratılmalı ve ülkeye dönüş özendirilmelidir. Bazı yurtseverlerin yakınlarını Avrupa'ya taşırmasının yurtseverlikle bağdaşmadığı mutlaka anlatılmalıdır.

Komitelerimiz kitlelerin olanak ve imkanlarına da hakim olabilmelidir. Yani hangi yurtsever hangi açıdan mücadeleye yararlı olur, kimin ne tür olanakları var, bütün bunlar bilinmeli ve değerlendirilmelidir. Onbinlerce kitlemiz olmasına rağmen bazen teknik bir eleman bulmakta epey zorlanıyoruz. Fakat kitle ilişkilerine hakimiyet ve bu ilişkileri hazırlama görevleri yerine getirilmiş olsa, onbinlerin arasından her düzeyde eleman çıkarmak mümkün olur.

Önümüzdeki dönemde faşist TC'den kaynaklanan sebeplerden dolayı ulusal kurtuluş savaşımız daha da şiddetli bir boyut alacaktır. Dolayısıyla biz de Avrupa'da alan çalışmalarımızda büyük bir seferberlikle kitlelerimizi harekete geçirmeli ve bütün olanak ve enerjimizi ülkenin hizmetine sunmalıyız. Direniş ruhu ve kültürü bütün yığınlara egemen kılınırsa ve gerçekten de komitelerimiz kendilerini verirse oldukça büyük gelişmeler yaratmak olanaklıdır.

Bu kadar olanaklarımıza ve gücümüze rağmen kendimizi güçlendirmemek bir çelişki olur. Bütün komiteler örgütlü ve komite ölçülerine uygun bir yaşam, ilişki ve çalışma şeklini gelişmenin zorunlu bir gereği olarak esas almalıdırlar.

Selim Ferat

Türkiye'nin can simidi:

DAZLAKLAR VE DAHA NELER OLACAK

5 Türk'ün Solingen'de katledilmesi TC için bir talihlilik olmuştur. Kürdistan'daki katliam hazırlıklarına karşı Avrupa Parlamentosu, Avrupa kamuoyundan eleştiriler alan TC, Solingen'den sonra Avrupa'da yapay hümanizm ve kökleri halkların kardeşliğine dayanmayan Alman devletinin "yabancı dostluğu" politikasına sığınarak yeniden artı (!) hanesini zenginleştirmeye yönelmiştir. Asıl drama, günde onlarca Kürdü katleden TC devletinin anti-nazizmin öncü gücü olarak, itirazsız bir şekilde Alman devleti tarafından kitlelerin omuzlarında taşıtılmasıdır.

Solingen olayı Kürdistan'ın Avrupa'da yükselişine, Bonn'da 120 bin Kürdistanlının görkemli yürüyüşüne denk geldi. Başta sıradan bir talihsizlik olarak algılanan bu "raslantı" nın perde arkasında giderek "anti-nazist" gösterileriyle TC devleti belirmeye başladı.

Solingen, TC politikacılarının tüm entrikaları sonucu Kürdistan'daki katliamlarla dünya kamuoyu arasında bir barikat olarak örüldü. TC, Kürdistan'daki operasyonlarını sürdürmek, Kürt halkını katletmek amacıyla tüm devlet güçlerini seferber etmiş durumdadır.

Türk ve Kürt halkları arasındaki barış için onay vermeyen, Kürdistan'da son yılların en çaplı askeri operasyonlarına hazırlanan TC için Solingen bir can simidi işlevi görmüştür.

5 Türkün Solingen'de katledilmesi TC için bir talihlilik olmuştur. Kürdistan'daki katliam hazırlıklarına karşı Avrupa Parlamentosu, Avrupa kamuoyundan eleştiriler alan TC, Solingen'den sonra Avrupa'da yapay hümanizm ve kökleri halkların kardeşliğine dayanmayan Alman devletinin "yabancı dostluğu" politikasına sığınarak yeniden artı (!) hanesini zenginleştirmeye yönelmiştir.

Asıl drama, günde onlarca Kürdü katleden TC devletinin anti-nazizmin öncü gücü olarak, itirazsız bir şekilde Alman devleti tarafından kitlelerin omuzlarında taşıtılmasıdır.

Solingen olmasaydı TC ne yapacaktı? Kürdistan'daki uygulamalarını projektörlerden saklamak için başka bir hadise yaratacak mıydı? Evet! bunu yapmaya başlamıştı bile. TC Başbakan Yardımcısı İnönü son günlerde "fikir özgürlüğünü" bayraklaştırarak, kitlelerin gidebilecekleri yönü tayin etmek amacını güdüyordu. Nedenleri ne olursa olsun, TC başlatılan Salman Rüşdü tartışmasının dizginlerini ele geçirmeyi başarmak üzereydi.

İnönü, Kürt halkını kıyım seferine hazırlanan Türk ordusunu kendisine siper ederek Salman Rüşdü ile ilgili başlatılan tartışmanın fikir özgürlüğü açısından önemli olduğunu açıkladı. Bir eli kanda, bir diğeri eliyle de "fikir özgürlüğü" pankartını taşıyan TC yetkilileri, Türk halkının gerçek özgürlük istemlerini hadımlaştırıyorlar.

"Şeytan Ayetleri" adlı kitaba özgürlük, sömürgeciliğin kanlı filtrelerinden geçirilerek Kürdistan'ı kaplayan bir kara bulut olarak üretilmek isteniyordu.

Solingen olayı vukuu bulduktan sonra, Salman Rüşdü tartışması gündemin ikinci maddesine düşüyordu. Tartışmayı başlatan aktörler ise, artık özgürlüğün öncüleri olarak lanse edilmiyorlardı.

Gerçekte ise, Türk halkının kurtuluşu için temel bir kuvvet olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin nefes boruları tıkanmak isteniyordu.

25 Haziran 1925 yılında, Kürt direnişinin 46 önderi Diyarbakır'da darağaçlarına gönderilip katledildiler. Tam 5 ay sonra, 25 Kasım 1925'te M. Kemal'in inisiyatifiyle şapka giyilmesini buyuran bir kanun tasarısı çıkartıldı. Böylece, Türk "sivil toplumu" Kürt katliamı üzerinde yükseltildi. Ancak bu şimdi rahatça başarılamıyor. Türk devleti yöneticileri, ırkçı-çılgınlığa varan gösterileriyle Kürt halkına yöneldikleri gibi, Avrupa'da Türk halkının kanını bu savaş giderleri olarak hesapta tutuyorlar.

Acaba Türk halkı daha ne kadar savaş arenasında kendisi adına, Kürt kıyımıyla, Türk halkının hayat damarlarının kesenlere susarak bakacak?

Kürdistan devriminin özelliklerinin şimdiye dek yapılan devrimlerden ve diğer ulusal kurtuluş mücadelelerinden metod ve değerleri açısından ayrı olduğu kavranmak üzeredir. Aslında böyle olduğunu kabul etmek istemeyenler olmasına rağmen, mücadele, giderek kendisine özgü kuralları dayatmakta, kişileri bu gerçeği kabul etmek durumunda bırakmaktadır.

PKK, bırakın diğer dünya devrimci partilerini, Kürt solu ve örgütlerinin tam karşıtı bir başlangıç yapmış ve günümüze kendine özgü bir tarih geliştirerek varmıştır:

1- PKK, örgüt kurmadan, diğer "örgüt" lerin yapamadığı eylemler gerçekleştirmiş, pratik üzerinde yükselen bir örgüt olmuştur.

2- PKK, Diyarbakır hapishanesinde, ölümü planlayarak, yeni bir mücadelenin doğuşunu ve böylece yaşamı filizlendirmeyi başarmıştır. İlk kez ölüm, Kürdün başarısı için, bir araç olarak kazanmıştır.

3- PKK, silahlı mücadeleyi en karanlık bir dönemde yükselterek, Kürt halkına önemli adımlar attırmış ve kan davası gibi toplumu kötürümleştiren geleneklere karşı, emekçilerin yüzlerce yıllık kinlerini tarihleştirebilecekleri mücadele alanları açmıştır.

4-PKK, TC'nin siyasal, felsefik, ulusal ve resmi politikası dışında hareket ederek, onun iç dinamiklerini giderek tehdit eden ve cumhuriyetin sistem ve "ulusal devlet" olarak kangrenleşmesini sağlamıştır.

5- PKK, silahı mücadele şartlarının uluslaşması aşamasında, "hiç beklenmedik" bir açıklama ile barış çağrısında bulunmuş, ateşkes ilan etmiştir. Bu adımlar ise ilk kez egemenlerin silahlarını ellerinden almış ve teçhizatsız kalan TC, Kürt halkının katliamını başlatmış, insancıl bir çözüme yanaşmamıştır. Batı ülkelerindeki kamuoyu ve birçok parlamenter ateşkesi desteklemesine rağmen, Batılı bazı devletler hala TC'ye destek vermektedirler.

6- PKK'nin ateşkes kararı herkesi "hayret" ler içine düşürmüştü. PKK'nin reformizme doğru yol aldığını iddia edenler, güçsüz olduğunu yaymaya çalışanlar, gerilla ordusunu parsellemek isteyenler ve nihayetinde PKK'nin çözülmesini ümit ederek, devrimin yenilgisi üzerinde dirilmek isteyen "ilerici" ler çoğaldılar.

7- Gerilla'nın Bingöl eylemi herkesi yeniden şaşırttı.

8- PKK, doğduğundan bu yana herkes belirli aralıklarla şaşırıp durmaktadır.

9- Başkan APO, 1992'de, Akademi kapandıktan sonra ve "Güney savaşı" başlamadan 6 gün önce, bize hitaben yaptığı bir konuşmasında: "Gelecek yıl öyle şeyler yapacağız ki tüm dünya hayretler içinde kalacak" demişti. Son basın toplantısında, Başkan APO savaşın yeniden ve yoğun bir şekilde devam edeceğini açıkladı.

10- Kürdistan devrimini kavrayanlar hayretler içinde kalmıyorlar. Diğerleri ise beklesinler: Daha neler olacak?

■ ■ ■

Ahmet GÜNDÜZ

KÜLTÜR VE SANAT POLİTİKASI ÜZERİNE I.

Mezopotamya Kültür Merkezi asırlardır tüm zenginlik kaynakları talan edilen Kürt halkının, sanatsal ve tarihsel değerlerinin bir araya getirilmesi ve merkezileştirilmesi amacıyla kurulduğunu birçok kez açıklamıştık. Kuruluşumuz, kuruluş bildirgemizde de açıklandığı gibi ulusal, kültür kurumu olmayı önüne koymuştur. Bu işleve sahip olmak için ısrarla MKM nasıl bir kurum olmalıdır sorusu üzerinde duruldu. Bize göre MKM bir dernek değildir ve olmamalıdır. Salt ticari faaliyet yürüten bir kuruluş da olmamalıdır. Bizce MKM, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yarattığı zenginliğin bir sonucu ise, o halde Kürt gerçekliğine hizmet eden, ulusun tüm sınıf ve tabakalarının -işbirlikçiler hariç- ve tüm sanatçı aydın çevrelerin içinde yer alabileceği, demokratik, ulusal ve kültürel bir kurum işlevi görmelidir. Bu noktaya varmanın yolu;

1. Kültür Merkezimiz merkezileşmeyi esas alır. Bunun için de Kürt müzisyenleri, tiyatrocuları, folkloristleri, sinemacıları, yazarları, şairleri, araştırmacıları bağrında toplamayı bilmelidir. Bu doğrultuda yapılan çalışmalar sonucu, Kürt Enstitüsü, Kürt Kültür Vakfı ve Kürt Yurtsever Müzisyenler Birliği kurulmuştur. Elbette bu çabalar yeterli değildir. Bu oluşumların zenginleştirilmesi ve diğer birliklerin *(tiyatro, sinema, yazarlar vs.)* oluşturulması gerekmektedir.

2. Sanat ve kültür alanında otorite olmayı hedefler. Kürt sanatı ve kültürü alanında piyasada seviyesiz, niteliksiz kitap, kaset ve yayın furyasına dur(!) diyebilecek düzeyde kültürel ve sanatsal bir donanımı kendi içinde başarabilmelidir. Kürt halkının gözü, kulağı ve dili olabilmeyi başarabilmelidir. Etkinlikleri ile,

Yolunda ölmesini
bilmek,
zafere ulaştırmak var
davasını şehidin

eleştirileri ile, sanatın seviyesizleştirilmesi kampanyasına dur diyebilecek formasyonlara sahip olmalıdır. Kurumun, ciddi bir denetim kurma işlevi görebilmesi için her şeyden önce halkın nezdinde sözü dinlenebilir bir norma kavuşturulması gerekmektedir. Böylesi bir noktadan sonra herhangi bir kitap ya da kaset hakkında belirteceği görüş ve eleştiri ile bu ürünlerin pazarlanmasının önü alınabilir ve etkisizleştirilebilir. Doğaldır ki, bu denetim hakkını bünyesinde çıkaracağı nitelikli ürünlerle sağlar. Şimdiden bu noktada önemli pratik adımlar atılmıştır.

3. Kültür Merkezimiz bir eğitim kurumudur. Salt siyasal düşüncelerin tartışıldığı bir merkez ya da dernek değildir. Akademik ölçüler içerisinde, pratik olarak sanat ve kültür çalışmalarının yürütüldüğü ve buna uygun bir çalışma tarzının yerleşik olduğu bir okuldur.

4. Kurumumuzun okul işlevini yerine getirebilmesi için öncelikle kendi bünyesinde sanatsal ve bilimsel alanlara ilişkin kadrolaşmaya ağırlık verir. Bu, her sanat ve bilim dalında uzmanlaşmayı esas almak anlamına gelir. Ülkemiz ve dünyadaki hızlı gelişmelere paralel olarak sanatsal ve kültürel alanlardaki boşluğun doldurulması için hızlı kadrolaşma, hayati bir önem taşımaktadır.

5. Kültür Merkezimiz yeni aydın, yeni sanatçı kişilikler yaratmayı esas alır. Geleneksel aydın tipi aşınmalıdır. Özgürlük mücadelesine güç katabilecek kişilik ve performansa sahip, vatanı ve düşünceleri için gerektiğinde kendisini feda edebilen, halkına geleceğin yolunu gösterebilen bir sanatçı ve aydın tipinin oluşturulması, ulusumuz açısından mutlak bir zorunluluktur.

Kürt toplumu, ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel her alanda sömürgeci devletlerin saldırılarına maruz kalmış ve tüm değerleri tarumar edilmiştir. Sömürgeci her devlet, egemenliği altında tuttuğu Kürdistan'ın her parçasında var olan zenginlik kaynaklarını gasp ve talan etmiştir. Kültür hazinemiz yağmalanmıştır. Bilindiği gibi bir ulusun kültür hazinesinin yağmalanması büyük bir felakettir. Emperyalist, sömürgeci kültür, insanlarımızın beyinlerini ve yüreklerini lime lime etmiş, sonuç olarak ulusal değerlerden yoksun, ruhsuz, kimliksiz ve kişiliksiz bireylerden oluşan bir toplum yaratmıştır. İnsanlarımızın yürekleri ve beyinleri adeta kangrenleştirilmiştir. Beyinlerde karakollar, yüreklerde de korku duvarları oluşturulmuştur. Kendi kimliğini kabul etmez ve hatta inkar eden bir duruma düşürülmüştür. Bu durum, bir ulus için felaketlerin en büyüğüdür. Katliamların en korkuncu ise, insanların fiziki yapılarına olanı değil, insan bilincine, insan doğasına, ruhuna ve kültürüne yönelik olanıdır.

Ulusumuzu köleleştiren sömürgeci güçler, kendi ulusunu arkadan hançerleyerek ihanete uğramış beyinleri ve satılmış yüreklerini ulusuna karşı kullanmış ve kullanmaya devam etmektedir. Kürt insanının tarih bilinci, ulus bilinci yok edilmiş, dünya uluslar ailesi arasında ulusal var olma gibi soylu duyguları dumura uğratılmıştır.

'80'li yıllarda başlayan Kürt özgürlük mücadelesi atılımıyla birlikte, Kürt toplumunda yeniden bir diriliş ve ayağa kalkış süreci başladı. Kürt insanı kendi tarihini, kültürünü, sanatını araştırmaya koyuldu. Sorgulama dönemi başladı. Toplumun her sınıf ve tabakasının büyük bir bölümü kendi eski kişiliğinin, toplumun eski değer yargılarını, üst yapı kurumlarını, gerici anlayışları paramparça etti. Beyinlerdeki örümcekleri ve karakolları dağıttı. Toplumumuzun üzerini örtmüş korku perdesini parçaladı. İnsanlarımız Kürt olmaktan gurur duyar hale geldi. Kendine güvenen, gerektiğinde kendini ulusu için feda edebilen bir kişilik oluştu. Gencecik bir kız, kendini Newroz ateşi olarak kabul ediyor ve yakıyorsa, bu yeni güçlü kişiliğin göstergesi olarak algılanmalıdır. Ülkede son 8 yılda buna benzer sayısız kahramanlık örnekleri yaşanmaktadır.

Sömürgeciler ve ruhlarını-yüreklerini özgürlük düşmanlarına satmış hainlerin yıllardır sürdürdükleri "İki Kürt bir araya geldiğinde kısa bir süre sonra birbirine düşman olur, Kürtler bir araya gelemez" gibi geliştirilen yaygın kanı, çağdaş özgürlük mücadelesi ile tersyüz edildi. Toprağa gömdükleri Kürt sorunu, bugün hem Türk kamuoyunun hem de dünya kamuoyunun birinci gündem maddesi haline geldi. Kuşkusuz, aynı zamanda toprağa gömülen Kürt sanatı, edebiyatı ve tarihiydi de. Fakat özgürlük mücadelesi bu olguyu da tersine çevirerek çok sınırlı da olsa kendi değerlerine sahiplenen yeni bir aydın kuşağın oluşumunun da zeminini yarattı. Bu yeni aydın, yazar ve sanatçı insanlar, kendi sanatı, edebiyatı, kültürü ve tarihine sahip çıkma bilinci ile işe koyuldu.

Bugün ülkemizde büyük bir alt-üst oluş süreci yaşanmaktadır. Bu süreci yaratan şüphesiz özgürlük mücadelesidir. Bu soylu mücadele, sadece talancı ve işgalci güçlerin kovulması olarak algılanmamalı. Bu değişim ve dönüşüm, aynı zamanda insanın doğasının, insanın beyninin ve yüreğinin kazanılması işlevini de görmektedir. Bu mücadele, özgür kişilik yaratma savaşıdır ve toplumumuzun bir bütün olarak özgürleştirilmesi uğraşıdır. Ülke ve ulus gerçekliğimiz, kültür, sanat ve edebiyat cephesine yansımalı ve kendini ifade etmelidir. Sanatımız, kültürümüz ve edebiyatımız esas olarak yürüyen devrim gerçekliğinden, yani ülkemizin nesnel gerçekliğinden esinlenerek yaratılmalıdır. Bu anlamda kültür, sanat ve edebiyatın özgürlük mücadelesinde yerini alabilmesi için biraz emek ve fedakarlık yeterlidir. Burada bir gerçeği ifade etmeden geçemeyeceğiz. Sanat, kültür ve edebiyat alanında gözlerimizin önünde tam bir soygun, sömürü ve yağma sürdürülürken, kendilerine Kürt aydını diyen onlarca insan, ne kültürel cepheden ciddi ve seviyeli ürün ve-

Gün, 1 Haziran 83
tan vakti,
Zağrosların ardından
uzattı başını güneş...

rebilmişlerdir -bazı istisnalar hariç- ne de bu alanda kurumlaşmada gerekli çabayı, duyarlılığı ve fedakarlığı gösterebilmişlerdir.

Savaşan bir halkın mücadelesinin zenginleştirilmesi, kökleştirilmesi ve kalıcılaştırılması için sanat, kültür ve edebiyatın halkın hizmetine sunulması gerekir. Sanat ve kültürün, toplumsal dönüşümde oynaması gereken rolünü başa-

İşte sen!
"Bir aşra"nın başında
elin tetikte
bastın ve...

rabilmesi durumunda, özgürleşmenin kalıcılaştırılması sağlanabilir.

Bir halkın yaşam biçimi, ilişkileri sanat yapıtları için hammadde kaynağıdır. Her kahramanlık olayı roman, hikaye, şiir, müzik, tiyatro ve resmin konusudur. Somuta inersek, özgürlük mücadelesi kültür, sanat ve edebiyata konu olabilecek büyük materyal sunmuştur. Yakın tarihimiz, emsalsiz direniş ve kahramanlık destanlarıyla doludur. Bu süreçte, cezaevlerinde kendini yakan ve ölüm oruçlarında efsanevi direnişleriyle şehit düşen küçük direnişçi grupların, kendilerinden her yönden kat kat üstün bir orduya karşı yürüttükleri direnişler ve büyük fedakarlıkları, mücadelenin bu denli ölümüne yürüyüşü, vahşete, zulme karşı inadına sürdürülen mücadele, özgür kişilik yaratma uğruna yürütülen görkemli ayağa kalkış ve serîhildanlar sanat ve edebiyatın temel konularındandır. Bu denli zengin potansiyelin ve çok az ulusun tarihinde ender görülen kahramanlık olaylarının romanı, resmi, hikayesi, sineması, tiyatrosu, müziği, şiiri ve anısı yazılmalıdır. Eğer bugüne dek bu zenginlik sanat ve edebi eserlere dönüştürülememişse ve bu mücadelenin şanına yaraşır eserler ortaya çıkarılmamışsa, bu durumun yazar ve sanatçılarımızın ayıbı olsa gerek.

Oysa başka uluslar, tarihlerindeki devrimsel dönemlerde sözü edilmeyecek önemde konulara ilişkin cilt cilt romanlar, hikayeler, şiirler vb. sanat ürünlerini ortaya çıkarmışlardır. Sovyet, Çin, Arnavutluk, Vietnam, Küba gibi devrimler sürecinde yaratılan yapıtlar buna örnek. Çok bariz bir diğer örnekle olaya açıklık getirelim. Bilindiği gibi, kemalist hareketin ortaya çıkardığı değerler gözler önündedir. Kemalist kişilik, özünde halkına karşıdır. Buna rağmen, kemalist harekete ve Mustafa Kemal'e ilişkin yüzlerce roman, hikaye, şiir, makale, resim ve müzik eserleri yaratılmıştır.

Türk burjuva yazarları, sözümona aydınları, sinemacıları, incir çekirdeğini doldurmayan olayları onlarca film, yüzlerce roman, hikaye ve şiire dönüştürdüler. Onbin kişilik bir orduya karşı direnen bir avuç direnişçinin kendilerini günlerce savunmalarından, bir genç kızın kendisini Newroz ateşi olarak yakmasından, roman, hikaye ve diğer sanat dalları için konu olmaya değer daha zengin kaynak olabilir mi? Kendilerini kurşunlayanlar, ülkesi için bombayı üzerinde patlatan direnişçiler, halkın serîhildanları, kadınların yürüyüşleri vb. sayısız direniş örnekleri, sanatçılarımıza ve edebiyatçılarımıza ilham kaynağı olmalıdır.

Toplumsal olgular değerlendirilirken, ülke gerçekliğinden, tarihsel süreçten ve sosyo-ekonomik yapıdan soyut bir sonuca varmak mümkün değildir. Bu anlamda ülkemizin sömürge statüsü ve sosyo-ekonomik yapıda hala etkinliğini sürdüren feodal üretim ilişkilerinin sanat ve kültürümüze yansımaması düşünülemez. Toplumsal gerçekliğimizin yansıması olan üstyapı kurumlarından; siyaset, felsefe, edebiyat ve sanatın nesnel gerçekliğin estetize bir biçimde topluma sunularak, toplumsal dönüşümün önemli öğeleri olma durumu vurgulanmalıdır.

Edebiyat, sanat ve felsefe gibi üstyapı kurumları, toplumsal psikolojiyi yansıtırlar. Toplumsal psikolojiyi biçimlendiren etkenler, toplumdaki insan ilişkileri bütünüdür. Toplumsal psikoloji, aynı zamanda söz konusu ülkelerdeki üretimin ulusal ve toplumsal dinamiklerinin gelişmişlik düzeyleri ile de ilintilidir. Ulusal ve toplumsal dinamiklerin gelişiminde görülen değişiklikler, toplumsal psikolojiye de yansır. Bu değişimler, edebiyat, sanat ve felsefede de etkisini bulur. Bir başka deyişle edebiyat, kültür ve sanatın tüm dalları, ortak bir psikolojinin ürünüdür. Ülkemiz somutunda olaya bakarsak, üretilecek sanatsal yapıtlar, toplumumuzun içinde bulunduğu psikolojinin yansısı olacaktır.

Kültür, insan topluluklarının doğa ile, toplum ile ve birbirleri ile olan ilişkiler sonucu şekillenen, günlük yaşam, tarih ve geleceğe ilişkin tüm değerler toplamıdır.

Bir toplumun ve ulusun konuşmasından, yazı dilinden, yürüyüşünden, insan ilişkilerine, herhangi bir olay karşısındaki ortak tavır alış biçimlerinden sevgilerine, ruhsal durumuna ve psikolojisine kadar insana ait herşey kültür kapsamına girer.

Toplumsal yaşam biçiminin genel toplamı olan kültürün olduğu kadar, sosyal yaşamla da toplumun ruhsal derinliklerinde kalıcı izler bırakan, toplumun ve bireyin görmesini, duymasını, hissetmesini, sevinç ve acıları tatmasını, gerektiğinde de endişelenmesini, heyecanlanmasını sağlayan sanatın da toplumsal devriminde yadsınmaz öneme sahip olduğu şüphesizdir.

Sanat üretimi, toplumsal ilişkilerin ve estetik duyguların şekillenmesi sürecine bağlıdır. Sanat yaratıcılığının kaynağı emektir. Sanat, toplumun ekonomik yapısındaki gelişmelerin yanısıra, bilim, teknik ve siyasal ideoloji ile etkileşimi ve ortaklıkları vardır. İnsan ile nesnel gerçeklik arasındaki estetik ilişki, sanatın özgül konusunu içerir. Bu genel belirlemelerden sonra, sorunun özüne dönelim.

Toplumumuzun kültür ve sanatı üzerinde büyük tahribatlara yolaçan emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi feodal kültürün etkisinin kırılması, ancak alternatif kültür ve sanatın inşa edilmesi ile mümkündür. Bu anlamda kültür ve sanat politikamız yerli yerine oturtulmalıdır.

Çözümlememiz gereken ulusal-demokratik kültür ve sanat politikamızın özü:

1. Ulusaldır. Çünkü ülkemizin sömürge statüsünden kurtuluşu, yabancı boyunduruğuna karşı mücadeleyi ve ulusal özgürleşmeyi içerir. Bugün halkımız topyekün ulusal özgürlük için ayağa kalkmıştır. Bu nesnel durumun, sanat ve kültürümüzün ana temalarından biri olması kaçınılmazdır.

2. Demokratiktir. Çünkü, özgürlük mücadelesi sömürgeci boyunduruğa karşı ulusal varolma uğraşısını sürdürürken, eski feodal yapının, aşiret ilişkilerinin tasfiyesini de beraberinde getirmektedir. Bu anlamda, feodalizme, işbirlikçi kapitalizme karşı toplumun tüm ezilen sınıf ve tabakalarını kapsamakta ve halklaşmaktadır. Bu nedenle de sanat ve kültürün esas kaynağı halktır ve onun mücadelesidir. Sanatımızın demokratikliği, onun halkın malı oluşundandır.

3. Bilimseldir. Çünkü sanatsal ve edebi yapıtlar nesnel gerçeğe dönük ve olgulara dayalı olmalıdır. Sömürgeci feodal düşünce sistemine diyalektik materyalist yöntemle karşı çıkar. Objektivizmi esas alır. Gerçeği olgularda ve olgular arası ilişki ve çelişkilerde arar. Burjuva sanatın içine düştüğü bilimdışı, saplantılı, subjektivist, nihilist vb. gibi yanlış eğilimlere karşı mücadeleyi önüne koyar.

4. Evrenseldir. Çünkü, sanat ve kültür alanında yürüttüğümüz mücadele ve bu alanda kaydettiğimiz ve kaydedeceğimiz boyut, uluslararası kültür hazinesine bir katkı olarak değerlendirilmelidir. Yani, kendi ulusal demokratik sanatsal değerlerimizi geliştirdiğimiz sürece, dünya kültürü ve sanatına katkı sunmuş sayılabiliriz. Bu anlamda, kültür cephesindeki inşa süreci dünya uluslarının kültürleri ile dayanışmayı, iletişimi ve evrensel olmayı gerektirir.

5. Toplumcu gerçekçidir. Çünkü, sanat, özgürlük mücadelesine hizmet etmeli ve toplumsal gelişmenin bir aracı olarak görülmelidir. Burjuva sanatçıları demokratik sanatı eleştirmek için sanat ile politika ilişkisini yadsırlar. Sanatı sadece sanat için yapma biçimindeki burjuva önermesi, bizim çok uzağımızda bir görüştür. Bizce sanat, toplum için yapılmalı, insan özgürleşmesinin zeminini yaratmalı ve toplumu kurtuluşa yöneltmelidir. Bu anlamda da topluma, kitlelere dinamizm, coşku ve direngenlik vermelidir. Toplum için yapılan sanat, aynı zamanda sanat için yapılmış olur.

Sanatımız sosyalist içeriklidir. Çünkü sanatımız, ulusumuzun ulusal özgürleşme ve demokratikleşme mücadelesinin sosyalist topluma dönüşümünün çekirdeğini taşımalı ve onun alt yapısını şimdiden oluşturmasını üstlenmelidir. Ulusallık esas alınırken, sosyalist öz de yadsınmamalıdır. Ulusallık, demokratiklik ve sosyalist içeriklilik arasında diyalektik bir bütünsellik olmalıdır.

Sanatta biçim ve öz sorunu

Sanat eserinde içerik, yaşamın ve nesnel gerçekliğin yansıtılması anlamına gelmekle birlikte, mevcut gerçekliğin toplum yararına değiştirilmesi için müdahale anlamını da taşır. İçeriği kaba bir biçimde nesnel gerçekliğin kendisi olarak algılamamak gerekir. İçerik, sanatçının ideolojik bir bakışla gözlemlediği ve sonuçta estetik olarak yorumladığı gerçeklikteki olayların geleceğe giden bir kanala oturtulmasıdır. Bir başka açıdan içerik, nesnel gerçekliğin sanatsal imgelerle betimlenmesidir. Bu betimleme, düşüncelerin ve duyguların somutlanmış ifadesidir.

Özgün, kaliteli bir sanat eserinde aranması gereken, içerik ile biçim arasındaki diyalektik uyum ve bütünlüktür. Sanatçının görüşü toplumu ileriye götürmeye ilişkin ise, eseri de bu amaca hizmet etmelidir. Bir diğer nokta, eserin nesnel gerçeğe ve tarihsel akışa uygunluğudur. Eserde biçim ve içerik birbirleriyle uyumlu, eserin örgüsü toplumsal yaşama denk ve sanat izleyicisini özgürleşmeye motive edici ise, söz konusu eser işlevini yerine getiriyor denilebilir.

Sanat eserinde tema, ondaki siyasal, dinsel, etik, estetik ve felsefi türden olgular ile açıklanabilen yaşamsal sorunların bütünüdür.

Sanat eserinin değeri, taşıdığı tema ile ölçülür. Örneğin bir tabloda ressam eserinin özünü teşkil eden düşünmesini, dünya görüşüne uygun çizgi, renk, ton, hacim, mekan, kütle gibi unsurlarla

Hedef yerle bir...
İşte sen!
"Cenup"ta
Silahının başında...

etkili bir biçimde görselleştirebilmişse, orada içerik ve biçim bütünselliğinden bahsedilebilir. Bu ölçü tutturulduğunda, eserin kalitesinden sözedilebilir.

Bir müzik eserinde içerik ile biçimin uyumu özellikle önemlidir. Düşünce ve sözlerde ilerici bir öze sahip bir müzik yapıtının özünün üzerine ona uygun biçim (melodi, müzik aleti vb.) giydirilmez, yerine enstrümanları, tonu, estetiği vb. gibi her haliyle arabesk bir biçim oluşturulursa, sonuçta halka direnme ruhu yerine yılgınlık coşku yerine teslimiyet ruhu aşılanır ki, bu, halk gerçekliğimizle çelişecektir.

SÜRECEK

Latin Amerika halklarının direniş ve yenilgi süreci üzerine - II

Berxwedan Araştırma Servisi

Latin Amerika ülkelerinde gelişen ayaklanma ve halk savaşlarına toplu bir bakış

1959 Küba Devrimi Latin Amerika'da bir dönüm noktasıdır. Kıta ülkeleri üzerinde sarsıcı etkileri olmuştur. Devrimci örgütlerin mücadele anlayışları bundan nasibini alarak, daha değişik mücadele biçimlerine yönelmişlerdir. KP'ler "aşamalar teorisi"nden uzaklaşarak 60'lı yılların sonunda silahlı mücadele anlayışını benimsemişlerdir.

Komünist partilerin "aşamalar teorisi" kısaca şöyle özetlenebilir:

"...Güney Amerika ülkelerinde önce burjuvazinin demokratik kesimiyle ittifak yapması gerektiğinden hareket ederek, kapitalizm ve işçi sınıfı geliştikten sonra, sosyalist devrimin gerçekleşebileceği söyleniyordu. (...) Devrimlerin bu süreç içerisindeki görevinin güç toplayabilmek ve örgütü inşa edebilmek için parlamentarizmi ve legaliteyi korumaktan ibaret olduğu..." (Uzun Savaş-J. Dunkerley)

Bazı kategorileri, farklı toplumsal yapılara sahip olan ülkelerde olduğu gibi denemeye kalkışmak çoğu zaman gerçeklikle bağdaşmamaktadır. Devrim ve ayaklanma deneylerinden yararlanma adı altında, onları bire-bir tekrarlama veya şartlara indirgeme yenilgiyi kaçınılmaz kılar. Toplumun koşullarına has örgütlenme biçimleriyle sonuca ulaşmak mümkün olabilir ancak.

Latin Amerika ülkelerinin çoğunluğu bu yanılgıyı yaşadılar. Alınan olumsuz sonuçlardan sonra, şematik yaklaşımlarından hızla uzaklaşmaya başladılar.

Rus Devrimi ve ayaklanmasının her özgül özelliğini genelleştiren ve yasa haline getiren anlayışlar doğru sonuçlara varmamıştır.

Aynı saptama Küba deneyimi için de geçerlidir. Çok özel koşullarda bir avuç öncü gerillanın başlattığı savaşın, kısa zamanda kitleselleşerek ayaklanmaya dönüşmesi sonucunda, devrim olayının yaşanmasına da doğru yaklaşmak gerekiyor.

"Öncü Savaş"ın Küba'da zaferle özdeşleşmesinin ardından, 1960'lı yıllarda diğer Latin Amerika solu içinde muazzam bir popüleritenin doğmasına neden olmuştur. Ancak Küba Devrimi'nin bu temel özelliğine doğru yaklaşılıp sonuçlar çıkarılmadığından, şematizm diğerlerini "fukocu"luğa götürmüştür. Sonuçta buralarda yenilgiler kaçınılmaz olmuştur.

Bolivya, Venezuella, Guetamala ve El Salvador -şehir ayaklanması- gibi ülkelerde aynı anlayışın ürünü olan bazı gerillacı yönelimler yenilgiye uğratılmışlardır? Gerek bu acı deneyim ve yenilgiden alınan dersler, gerekse Vietnam Savaşı'ndan çıkarılan dersler, fukoculuk ve stratejik düzeyli ayaklanma (çabuk bir zaferin mümkün olduğu) çizgisinin reddi ile "uzun süreli halk savaşı" olarak bilinen bir strateji benimsenmiş oldu. Bunda Çin ile Vietnam Halk Savaşı'nın başarılı sonuçlarının etkisi olduğu söylenebilir. Halk savaşı stratejisi, bölge ülkelerinin çoğu gerilla güçleri ve bazı KP'leri tarafından benimsenmiştir. Tabii mevcut tüm örgütlerin aynı anlayışa sahip olduğu anlamına gelmemelidir. Hala birçok örgüt farklı ayaklanma ve devrim stratejilerini savunur durumdadırlar.

Ancak bugün birçok ülkede yürütülen savaşımlarda, gerilla orduları Latin Amerika'ya özgü "uzun süreli halk savaşı" stratejisine göre mücadelelerini yürütmektedirler. Bu, El Salvador'da biraz daha özgün biçimiyle "Birleşik Devrimci Savaş" adı altında uygulanmaktadır. Bu da uzun süreli halk savaşı ile ayaklanma stratejilerini birlikte ele almada somut ifadesini bulmaktadır.

Salvador'da devlet ve gerilla güçleri varılan anlaşmada; birçok zorluklarla karşı karşıya kalan gerilla güçleri arkalarına yığınları alarak, toplumsal meşruluğu yakalama çabasındadırlar.

Peru'da "Aydınlık Yol", son dönemde gerçekleştirdiği hamlelerle daha da güçlenerek başkenti kuşatacak konuma gelebilmiştir. Rejim, yapılan son askeri darbeyle kendisini ancak ayakta zor tutabiliyor.

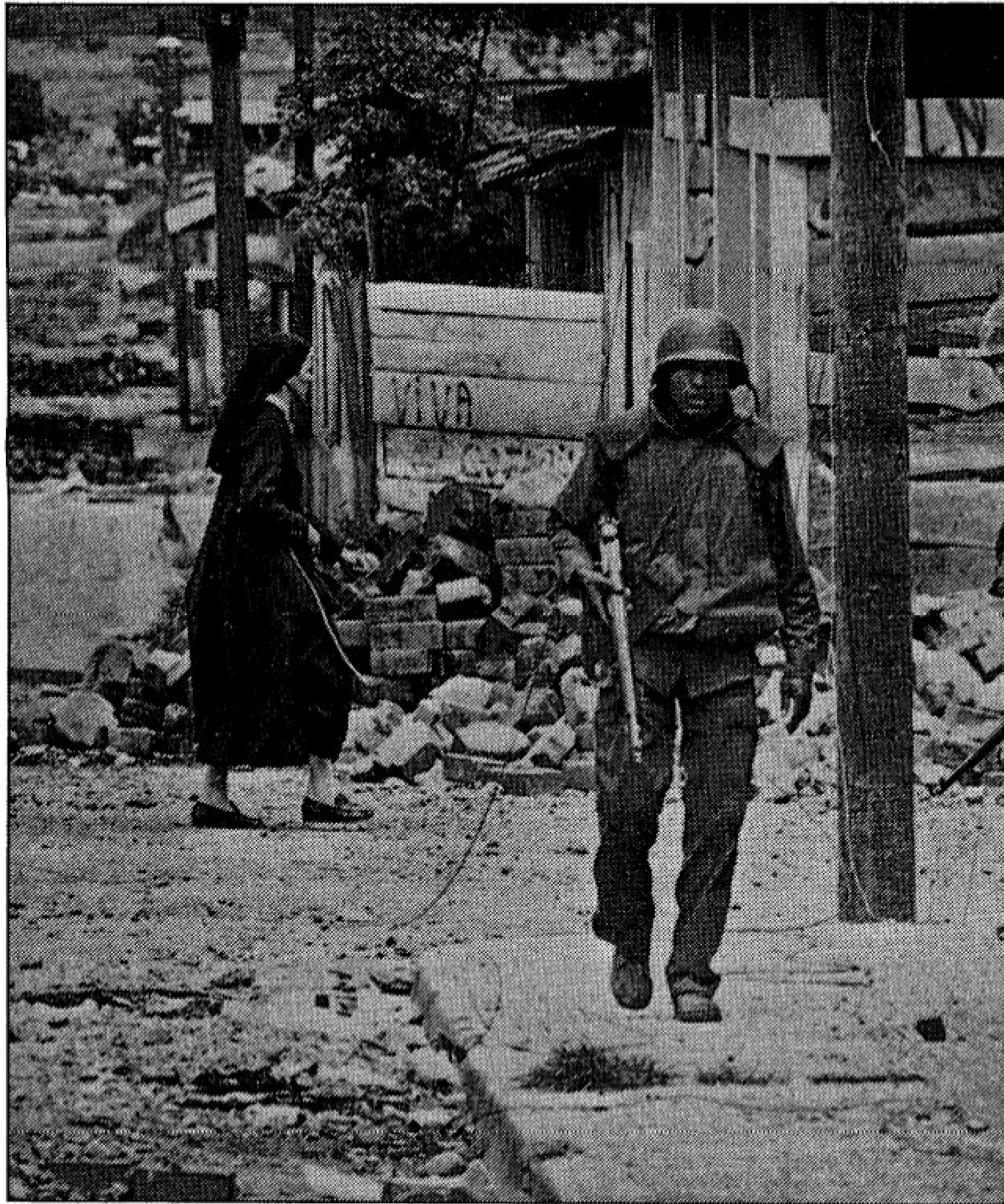
Kolombiya'da gerilla gruplarının ağırlıklı bir kesimi silahları bırakarak devletle anlaşma yoluna girdi. M-19, seçimlere katılarak, ülkede ikinci parti konumuna gelerek hükümette yer almış durumda.

Guetamala'da gerilla güçleri mücadelelerini hiçbir sapmaya yer bırakmadan hala sürdürmektedirler. Devlet ile anlaşma arayışi sürdürülmektedir.

Haiti'de Amerika karşıtı Sol Blok seçimleri kazanınca Amerika'nın onayıyla yapılan darbe ile hükümet alaşağı edildi. Halk muhalefetini kararlı bir şekilde sürdürmeye devam etmektedir.

Mücadelelerini kırsal alanlarda gerilla savaşı biçiminde yürütmeyen Arjantin, Şili, Uruguay ve Bolivya gibi ülkelerde durum daha değişik tarzda ele alınıp mücadeleler durmamaktadır.

Görüldüğü gibi uzun yıllardır bir Latin Amerika karmaşası sürüp gidiyor. Bölgenin ekonomik geriliği ve siyasal durum, karmaşanın uzamasına ve giderek içinden "çıkılmaz" hale gelmesine yol açıyor.

Bunun sonucudur ki; "Yeni dünya düzeni" kıta ve bölge halkları için, bugün yeni senaryo ve projeleri ortaya atarak, Latin Amerika'yı kendisiyle bütünleştirmenin yoğun çabası içine girmiştir.

El Salvador, Nikaragua gibi ülkelerin özgün durumunu incelemeden önce Arjantin, Bolivya, Şili ve Urugay gibi ülkelerin durumunu kısaca değerlendirelim.

Kimi Latin Amerika Ülkelerinde 60'lı 70'li Yıllarda Yaşanan Devrimci Kabarış:

Güney Amerika ile birlikte Orta-Amerika alanı; Sayıca kabarık olan ülkeler dizisini kapsamına alır. İrili-ufaklı yirmiye yakın ülkenin varlığı burada sözkonusudur. Bu bölümde tüm kıta ülkeleri üzerinde ayrı ayrı durma yerine, daha çok devrimci yükselişe neden olan olayların cereyan ettiği kimi ülkelere yer verilecektir. Olayların gelişim süreci, geliştirilen mücadele yöntemleri ve yenilgi nedenleri üzerinde durulacaktır. Mevcut konumlarıyla benzerlik arzeden ülkeler burada kısa bir değerlendirmeye tabii tutulacaktır.

Gerçekten de bölge ülkelerinin mevcut durumlarına baktığımızda Nikaragua, Elsalvador ve Peru dışında kalan ülkeler, birbirine benzer durumdadırlar. Bu ülkelerin aynı sorunlarla başbaşa kaldığını göreceğiz. Devrimci mücadele belirgin olarak yerini bir durgunluğa, örgütsüzlüğe ve dağınıklığa bırakmıştır. Arjantin, Şili, Bolivya, Uruguay, Kolombiya, Paraguay, Brezilya vb. ülkeler bu özelliklere sahip konumdadırlar. Henüz yenilgiden kurtulmuş değiller, önlerinde karamsar bir tablo var.

İşte böylesi bir durumu yaşayan bu toplumlar, 1950'lerin sonu ve 1960'ların başında, bir devrimci kabarışı yaşamışlardır.

Sınıfsal savaşım geleneği buralarda güçlü, ayakları üzerinde yükseliyordu. Uzun bir savaşım deneyine sahip olan işçi sınıfı, sendikal örgütleriyle temel güç durumunda idi. Kırsal kesimdeki köylülüğünde mücadele tecrübesi küçümsenmeyecek düzeydedir. Şili ve Bolivya gibi halkların da köklü bir demokrasi bilinci ve birikimi vardır. Güçlü bir sınıf temeli yanında, savaşçı geleneği olan köylülüğün varlığı ve bilimsel sosyalizmin geniş yığınlarca tanınır halde olması bunun göstergesi idi.

Birkaç ülkede kısmen demokratik ve popülist hükümetlerin başa geçmesi, ABD çıkarlarıyla çelişki olduğunun kanıtıydı. Fakat bunlar fazla uzun ömürlü olamıyorlardı. ABD'nin tezgahladığı darbelerle yerlerini askeri yönetimlere bırakıyorlardı.

Devrimci kabarış ve hareketler egemen iktidarlar için, ciddi bir politik sorun durumundaydı. Oligarşik yönetimler; Mücadeleyi yürüten önderliklerin zaafları ve başarısızlıklarından yararlanarak, bastırma hareketiyle, sınıfsal ve Ulusal niteliğindeki bu temel sorunu; polisiye ve askeri düzeye indirgemeyi başarabildi.

Geçmiş dönemlerde liberal burjuva saflarında, popüller taleplerle yola çıkan ve kısmen de olsa gerçekleştiren, geleneksel Halk Partileri etkisini tamamen yitirmiştir. Kendilerine yaşama hakkı tanınmadığından böylesi örneklerin bir daha yaşanma olasılığı bu aşamada hiç yok gibi. Emperyalizm karşıtı ve ilerici konumda olan eski güçler, günümüzde mevcut rejimle bütünleşmiş ve onu destekler duruma düşmüştür. Arjantin, Bolivya ve Şili burjuvaları bizzat bu süreçten geçen kesimler olmuştur.

60'lı yıllarda, Küba devriminin etkisiyle, başta öğrenci gençlik olmak üzere, işçi sınıfı ve bazı sosyal kesimler radikal bir çıkışa yöneldi.

Şili'de tipik bir halk iktidarı deneyi yaşandı. Bazı ciddi ve köklü reformlar gerçekleşmesine karşın, amacına ulaşmada oldukça ciddi engellerle karşılaştı. Allende'nin sosyalizm anlayışının, ABD'nin gölgesindeki Latin Amerika'da yaşama şansı yok gibiydi. Buna rağmen birkaç yıl ayakta kalmasını başarmıştı. Ne var ki ABD daha fazla tahamül edemezdi.

"...aşırı derecede uluslarasılaşan ve her düzeye tam bir entegrasyona giden dünya kapitalist ekonomisi tüm ulusal devletlerin ekonomilerini, yeni uluslarası işbölümü çerçevesinde yönlendirmelerini talep ediyordu. Tüm mali, ticari, sinai ve teknolojik yapılar tam entegrasyon doğrultusunda yönlendirilmeliydi. Bu açıdan ABD emperyalizmi için, örneğin yalnızca İTT'nin ticari çıkarları değil, ama daha önemlisi tüm güney Amerika'nın bu yeni düzen içine çekilmesi önemliydi. Allende Hükümeti ise "Ulusal gelişmeci", "Kalkınmacı" programıyla bu yapılanmaya uymuyordu. Üstelik öteki yoksul Güney Amerika ülkeleri için yeni bir model oluşturma tehlikesini taşıyordu. (Gerilla Bilanço çıkarıyor-G. Weber)

Bilindiği gibi emperyalizmin müdahalesi ile Allende iktidarı yıkılır. Yerine Pinoşeth'in koyu faşist iktidarı başa geçer.

Böylece burjuva yasallığı çerçevesinde, amaca ulaşılmak istenen program ve anlayış, bu yükün altında ezilerek kendisini destekleyen işçi sınıfı ve halk kitlelerinin isteklerine, özlemlerine yanıt olamamış, sonuçta toplumsal coşkunun bitimine bir etken olmuştur.

Amansız baskıcı politikasıyla halk kitlelerine kan kusturan faşist cuntaya karşı, 1973'ten sonra etkili bir muhalefet dahi yapılmamıştır. Mevcut politik dağınıklık, özellikle sol partilerin önder çekirdeğini yurtdışına çıkarak, mülteciləşmesi suskunluğun temel nedenlerinden biri olmaktadır.

Devrimci söylemine rağmen, Allende'yi destekler konumunda bulunan devrimci örgütler de, halk yığınları içerisinde kökleşemediklerinden misyonlarını yerine getirememişlerdir.

Devrimci duruma gereken cevap, sosyalist Parti, KP ve diğer sol kesimlerce verilmemiştir.

Darbeden sonra MİR (Devrimci Sol Hareket) ve halkın kısmi direnişi durumu kurtarmaya yetmemiştir.

MİR'in tutumu direnişi benimseme temelinde olmuş ve geri çekilmeyi red etmiştir. Hatta geri çekilmeyi ihanet boyutunda değerlendirdiklerini ilan ederek, kadrolarını ülke içinde tutma yolunu seçmiştir. MiR bu bu tutumunu aslında doğru bir geri çekilme biçimine dönüştürüp kadrolarını örgütlülüğe dönüştüre bilse idi olumlu bir sonuca varabilirdi. Ama bir nevi maceracı bir şekilde, düşmanın en saldırgan döneminde direnişi yükseltme taktiğine yönelmesi kendi imhasına neden olmuştur.

MİR'in halk ayaklanması temeline dayanan, şehir gerillacılığı da aslında bir sürü belirsizliklerle doluydu. Arjantin ve Uruguay'daki devrimci güçlerde görülen iktidar perspektifinin yokluğu MİR için de geçerli olmaktadır. Bir diğer yan da, geri çekilmede görülen örgütsüzlük ve *kendiliğindenciliktir*.

1978'lere gelindiğinde ülke dışına çıkanlar (Bu çıkış öyle örgütlü falan değil, artık Şili'de halk bile desteğini çekmiş, onları barındırmıyor, bunlar da çeşitli devletlerin büyük Elçiliklerine sığınarak ülkeyi terk etmek zorunda kalmışlardır). Tekrar illegal yollardan gelerek toplumdaki kıpırdanmalarla birlikte, düşmana, bir silahlı direnişle karşılık vermeye çalıştılar. Fakat düşmanın sert yönelimleri karşısında tutunacak güçten yoksundular. Üst üste darbe yiyerek yenilgiye uğradılar. Bu süreçten sonra, MİR'de başlayan kriz, parçalanmalarla dar bir grup durumuna düşerek marjinalleşmeye yol açtı.

Arjantin, Uruguay ve Bolivya devrimci hareketlerininde sonları Şili devrimci sol hareketinden farklı olmamıştır.

Arjantin'de Person hükümeti, ABD tarafında desteklenen askeri darbe ile devrildi. Cunta hükümetinin başa geçmesiyle, artan baskılar toplumda devrimci muhalefetin güçlenmesine neden oldu. Diktatörlüğe karşı silahlı eylemleriyle, insanların sempatisini kazanan yeni sol, ve birçok gerilla hareketi doğdu. 1969'daki -Cordobazo- diye adlandırılan Kordoba isyanından sonra hedef artık "Parlamenter Demokrasi"nin yeniden kurulması değil, sosyalizm ve iktidar! perspektifiyle mücadeleye atıldılar.

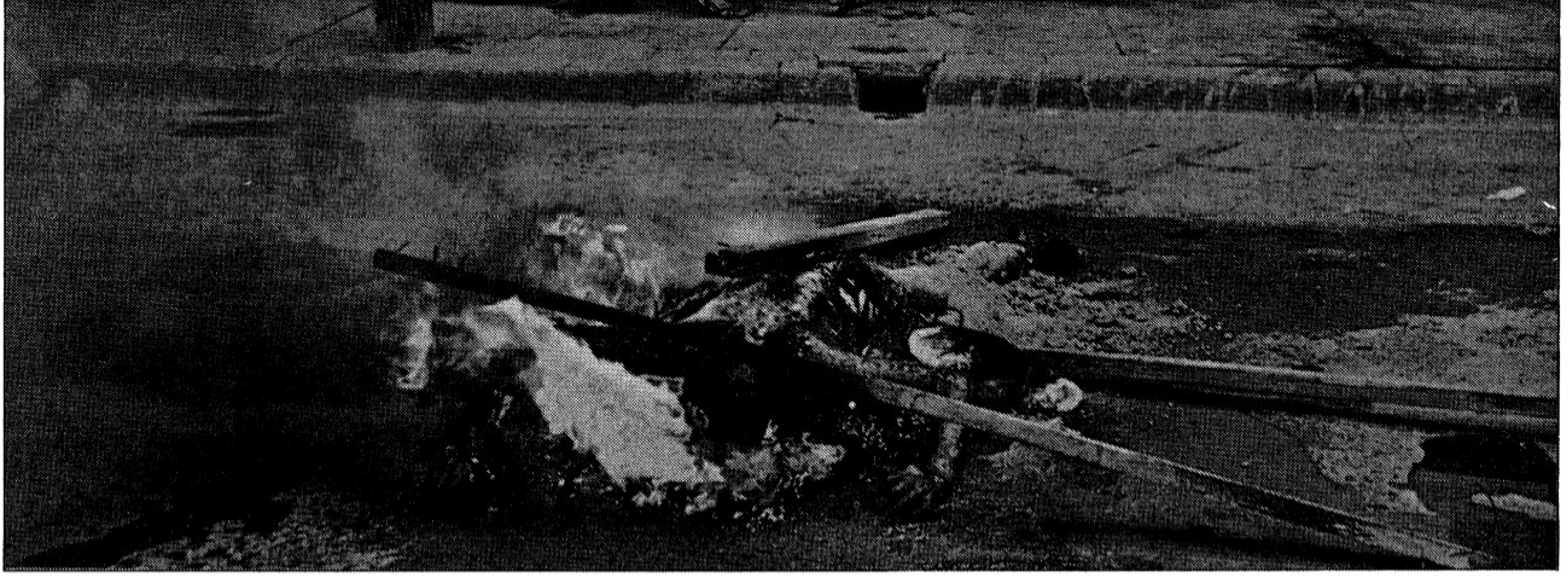
Bu süreç aynı zamanda Latin Amerika'da devrimci dalganın yükseliş dönemidir. İşte bir taraftan Arjantin'in toplumsal bunalımı, diğer taraftan Küba, Cezayir devrimleri. Vietnam devrimci savaşının en yüksek aşamasıyla birleşince diğer ülkelerde olduğu gibi Arjantin'de de devrimci kabarışa neden oldu. Devrimci dalganın dünyada akın akın yükselmesi Arjantin'de artık burjuva demokrasisini değil sosyalist devrim gündeme geldi.

Tabii bu dönüş net bir ideolojiye sahip olmaya dayanmıyor. Daha çok devrimci dalgadan etkilenme, toplumsal bunalım ve o dönemde varlığını sürdüren KP'lere duyulan bir tepki olarak, küçük burjuva radikalizminden gücünü alıyordu.

Bir taraftan PRT (Devrimci İşçiler Partisi) diğer taraftan Peronist gerilla grupları bu dönemde oluşmaya başladı. PRT'ye Troçkist çizgi hakimken Peronist Monton Ero'lara ise Peronun çizgisi egemendi. PRT, 1970'te yaptığı 5. kongrede Ordulaşmaya kadar giderek ERP'yi (Halkın Devrimci Ordusu) kurdu. Bundan daha çok Vietnam örnek alınarak gerçekleştirildi.

Bu her iki örgütün de işçi sınıfı ve kitleler içinde belli bir örgütlülüğü vardı. Fakat günün koşullarına göre politikalar üretemiyorlardı. Kitleyi devrime kanalize etmede başarılı olamayarak ciddi çıkmazla başbaşa idiler. PRT çok sol'da bir rota izlerken, diğer grupta kendisini dağıtıp, Peronist iktidar içirisinde güç kazanma hesabıyla sağ bir rota izledi. Bu iki önemli yaklaşım, devrimci hareketlerin geleceği üzerine sarsıcı etkilerde bulunacak ve etkisiz kalmalarına neden olacaktı.

PRT Politbüro üyesi L. Mattini seçime karşı içerisinde bulundukları durumu şöyle ifade eder:

"... asıl sorun PRT'nin demokratik açılıma vereceği siyasi cevabı bilmemesi idi. Diktatörlüğe büyük bir gücü olan ve kendisini yaygın bir şekilde ifade eden bir halk hareketiyle yanıt bulmuştuk. Doruk noktasına bu hareket Kordoba isyanıyla, Cordobazoyla ulaşmıştı. Buna ek olarak kontrol altına alınamayan bir gerilla ortaya çıkmıştı. Diktatörlüğe karşı mücadele eden bir Peronist hareket ve bu hareketin başında sürgünde olmasına rağmen oradan ülkeye yönelik oldukça akıllı politikalar üreten bir adam vardı. Bunun için diktatörlük (...) politik askeri bir ortamdan siyasi bir çıkış yolunu seçti. PRT bu olayla ilgili sadece bir aldatmaca ki, bunu kesin diktatörlük de hedefliyordu, evet bir seçim aldatmacasıdır tesbitinin dışında bir şey söylemiyordu. Ama kitle hareketinin korkunç gücü bu ülkenin tarihinde yaşadığı en büyük demokratik açılımı gündeme getirmişti, diktatörlüğü buna zorlamıştı. Bunu PRT göremedi, bunu tali bir şey olarak değerlendirdi, ve böylece tarihsel bir fırsatı kaçırdı." (G. Blanço çıkarıyor-G. Weber)

Böylesi bir yanlış politika, meydanları tümden Peronizme bırakmaya yol açtı. Çünkü halkın demokratikleşme sorunları vardı. Ve bunun geçmişte Peron'da görmüştü. Buna bir de PRT'nin süreci iyi değerlendirmemesi ekelenince bütün halkın, Peron'un peşine takılmasına neden oldu.

PRT'nin bir diğer yanılgısı da o döneme kadar gelişen halk muhalefetinin geçmişte onlara duğduğu sempatinin nedenlerini anlayamamasıdır. İşçi sınıfından tutalım tüm toplumun diğer kesimleri, Peronizmin etkisinde idiler. Peron döneme uygun sürekli politikalar üretmedeki başarısı bu ilgi ve katılımın sağlanmasına neden oluyordu.

Seçimlerin ardından Peronistlerin iktidara gelmesiyle, gerilla mücadelesi devam etti. Ayrışmalar daha da netleşerek saflaşmalar belirginleşti. Peronistlerle halk bir tarafa, PRT'nin bir tarafta kalmasına yol açtı. Durumu iyi değerlendiren ordu, güçlerin arasında süren çatışmalara katılmamayı yeyleyerek, PRT'nin iyice güçten düşmesini beklemeye başlamıştı.

Tabii bu arada ordu tarafından örgütlenen "Ölüm Komandoları" da faaliyete girmiş ve tüm muhaliflere karşı saldırılarını yoğunlaştırmışlardı. Peron'un ölümünden sonra iktidara bir bütün olarak sağcı Peronistler hakim olmuşlardı. PRT'nin yükseliş süreci hızla düşmeye yüz tuttu.

PRT'nin diğer bir hatasını ise Mattini şöyle açıklıyor:

"Ordunun kışlasına, yeni bir faşist karşı saldırı başlatmak için çekildiğini ve bizim, onlar hazırlanırken seyretmememiz gerektiğini düşünüyorduk. Güç toplamalarını beklememeliydik. Bu öngörü teorik olarak doğruydu, hatamız onların hazırlığını politik eylemlerle değil, sadece askeri eylemlerle engellemek isteyişimizdi. Her halükarda silahlı eylem ordu kışlalarını terkedip insan öldürmek için sokaklara çıkınca başlamalıydı. (aga)

PRT'nin bu tutumu ve ölüm komandolarının saldırıları artık onları şehirde barınamaz duruma getirmişti. Bu nedenle kırsala çekilirler. Fakat sadece bir bölgeye (Tucuman) sıkışıp kalırlar. Askeri ordu, Vietnam deneylerinden aldığı dersler doğrultusunda stratejik köycükler kurmaya yönelerek onları burada yenilgiye uğratmayı başarır.

Yenilgide çizilen devrim stratejisinin rolü büyük olmuştur.

PRT'nin stratejisi şehir gerillacılığıyla halk ayaklanmasının koşullarını yaratmaya dayanıyor. Yani bir halk ayaklanmasıyla devrimi gerçekleştirmek ve bu strateji oluşturulurken, Arjantin toplumunun yapısı gözönüne getirilmeden daha çok Küba deneyinden yola çıkılarak amaca ulaşılmak istenmiştir.

Başka nedenler de sıralanabilir:

Kitleler içerisinde yeterince kök salmamak, başlangıçtaki en büyük handikap olmaktadır.

Düşman gerçekliğine doğru yaklaşılmamış, sürekli küçümseyici yaklaşımlar içerisinde bulunulmuştur.

Yapılan askeri darbeye karşı takınılan tutumlardaki ertelemeci anlayış geri çekilme ve savunma sorununun doğru kavranamayışından içine girilen düzensizliğin neden olduğu örgütsüzlük.....

Özetle; Arjantin devrimci hareketleri, küçük burjuva radikalizmini aşamadan, örgütlenme sorununa gereken önemi veremediler. Döneme uygun mücadele taktiklerini geliştiremeyip, salt askeri bakış açısıyla mücadeleye sarılmaları, faşizmin azgın saldırılarına karşı ayakta tutunmaya yetmedi. Yenilgi kaçınılmaz oldu.

Ve gelinen aşamada, Arjantin'de sol'un, 1975 darbesinden sonra aldığı yenilgi ve darbenin estirdiği terörden dolayı halk yoğun olarak pasifikasyona uğramış durumda. Geçmişte gerillaya duyulan sempati yerini bir ilgisizliğe, duyarsızlığa bırakmıştır.

Uruguay'da genelde 1950'lerin sonu, 60'ların başında Latin Amerika'da yaşanan toplumsal bunalımın benzerini yaşıyordu. Bu dönemde, ne burjuvazi bir çıkış yolu bulabiliyor, ne de eski sol toplumsal sorunlara bir çözüm bulacak güçtedir. İşte bu dönemde Küba devrimi Latin Amerika'da gençlik hareketinin gelişmesine ve eski soldan bir kopuşu da beraberinde getiriyordu. Arjantin ve Brezilya'da askeri diktatörlüklerin iş başında olması, Uruguay'da da bir askeri darbe tartışmalarını başlatmıştır.

Böylesi karmaşık sorunlar yaşayan bu ülkede, diğer ülkelerdeki gibi gençlik yoğun bir arayışa girerek Küba Devriminin bir benzerini de burada gerçekleştirme yoluna girdi. Bununla birlikte o dönemde komşu Arjantin'de varolan gerilla hareketinin burada da bir şehir gerillacılığının gelişmesine neden oluyordu. Bu dönemde daha önce çeşitli örgütler içerisinde yeralan fakat daha sonra onlardan kopan gençlik örgütleri kendi çevrelerinde kurdukları dayanışma örgütü Koodinatör'de bir araya geldiler. Ama bu da çeşitli nedenlerden ve en önemlisi de Sovyet-Çin arasındaki sorun bunlar arasında da bir kopuşa neden oldu. MLN (Ulusal Kurtuluş Hareketi) böyle doğdu. MLN'nin temel mücadele biçimi, Şehir gerillacılığıdır. Ve bununla halk ayaklanmasını yaratmaktır. Genelde gençlik örgütlenmesine ağırlık verir. Fakat o dönemde en radikal çıkışı yapan şeker kamışı işçileri içinde de örgütlülüğü söz konusudur.

MLN (Tupamarolar) bu dönemde ideolojik ve politik olarak bir netleşmeyi yaşamadıklarından dolayı sağlıklı bir devrim stratejisine sahip değillerdi. Daha çok günlük başarılı askeri ve popülist eylemlerle bir gelişme sağladığını açıkça ortaya koymaktadır.

Evet şehir gerillacılığını geliştiriyorlardı, ama bu nereye kadar ve nasıl sürecekti, bu belirsizdi. Oysa biliniyor ki, gerilla belli bir dönemden sonra kendini yenilemeli ve aşama kaydetmeli idi. Bir dönüşüm sağlanmadı mı yenilgi kaçınılmazdı. İşte MNL, gerillanın bu gelişim evrelerini de yadsıyayarak gelişmeye çalışıyordu. Ama bu halleriyle güçlü örgütlenmeye sahip olan orduya karşı dayanmaları *mümkün değildi*.

Tupamarolar belli bir örgütlü güce sahiptiler. Fakat döneme uygun taktikler geliştirmediklerinden ve salt askeri bakış açısı, onları küçük burjuva radikalist bir yapılanmaya dönüştürdü. Bütün yönelimleri ciddi bir iktidar perspektifinden yoksundu. (1) Sadece eylem! şiarıyla harekete geçenlerin ona uygun siyasal yapılanma ve kitleselliğe gidemeyişi, hareketin gelişme fırsatını tüketiyordu. Siyasetle, askeri mücadeleyi bütünleştirmeyenler, kitleler içinde kök salamazlardı. Sonuçta devletin yönelimleri karşısında varlığını koruyamaz hale geldi.

Tupamarolar gerçekten geliştirdikleri şehir, kasaba, okul, fabrika işgal ve çeşitli populist eylem biçimleriyle gelişme olanakları bulabiliyorlardı. Belli bir güce ulaşmışlardı. Hatta denilebilir ki Şili, Arjantin, Bolivya'daki gerilla hareketlerinden de bir güçlülüğe ulaşmışlardı. Ama onların netsizlikleri, kendi deyimleriyle "Bir denizi getirip bir kovaya doldurma"ya çalışmaları onları iflah etmeze doğru götürüyordu. Bu da yukarda değindiğimiz gibi, onların grupsal bir yapıdan kurtulup kitlesel bir örgütlülüğe kayuşmasına engel oluyordu.

Tupamarolar yürüttükleri askeri mücadelede önemli bir yanlışlığa da düşmektedirler. Ölüm mangalarının katliamlarına karşı, var güçleriyle devlete yönelme yerine direkt ölüm mangalarını hedeflemektedirler. Böylece güçlerinin önemli bölümünü bu alanda tutup, güçten düşmelerine neden olmaktadırlar. Üstelik devletin hazırladığı tuzağa da düşmüş oluyorlar. Burada popülist yön, doğru ve devrimci mücadele taktiklerinin önüne geçmektedir. "Halk istiyor" ve "Eylemden yanadır" diye duygusal tepkilerle silahlı eylemlerde bulunmanın yaratacağı tahribatlar onarılmaz düzeye gelmektedir. Nitekim Tupamaro'lar, çok kapsamlı bir taaruzdan önce bu yanlışlığa düştüğü için, eski gücünü harekete geçirememiştir.

Sonuçta bu durum onları bir tıkanmaya götürerek, ordunun hazırladığı ölüm mangaları ve ordunun ciddi saldırılarıyla karşı karşıya bırakınca, 1972'de ölümcül darbeler yiyerek stratejik yenilgiden kurtulamadılar.

Bir zamanlar yaptıkları eylemlerle, kendi halkının yoğunca ilgi ve destegini bulan, kendi adını dünya kamuoyuna duyuran TUPAMAROLAR artık sözü edilmez, etkisiz bir hareket konumuna düşmüştü.

(DEVAM EDECEK)

Vatan vatanın bağrında sevilir...

Baştarafı 24. sayfada

yalist yaşam tarzı ve ilişkiler sistemidir bu. Rezil ve düşküncedir.

Böyle bir sistemin, yaşayış tarzının insanlarımıza, halkımıza verebileceği hiçbir şey yoktur.

Avrupa ortamı öldürüyor,

Avrupa ortamı tüketiyor, bitiriyor.

Avrupa güzel yürekli insanlarımızı çirkinleştiriyor. Bir bir öğütüyor. Toplumdan, halk ve mücadele gerçekliğinden uzaklaştırıyor.

İnsanlarımızın tarih bilincini çarpıtarak yok ediyor. Güzel kardeşlerimizi onursuzlaştırıcı sokaklara döküyor. İnsanlarımızı metalaştırıyor. Kolay yönetilebilen, kolay sömürülebilen, yapılan baskı ve haksızlıklara tepki göstermeyen, kendini yaşayan, düşünmeyen, sevmeyen, duygulanmayan, özlem duymayan makinalar-robotlar haline getiriyor.

Böyle bir ortam nasıl benimsenir, nasıl sevilir?

Böylesine çirkin bir ortamda nasıl nefes alınabilir?

Nasıl yaşanır, nasıl halk ve ülke gerçekliği özümsenir?

Böyle bir ortamda halk ve insanlık değerleri nasıl yaratılabilir?

Böyle bir ortamda bilinç nasıl olur, coşku nasıl olur, yiğitlik nasıl olur?

Güzellik nasıl olur?

İnsan nasıl olur?

Olunmaz! Böyle bir ortamda insanlık savaşı, insanca ilişkiler ortamında yürütülemez. Böyle bir ortamda temiz kalmak, güzel kalmak, yürekli kalmak, sevdalı kalmak, coşkulu kalmak, güçtür. Büyük irade gücü, büyük dayanma gücü ister.

Bu nedenle insanın savaşı asıl olarak kendi içinde, kendindeki kötülük ve çirkinliklere karşı olmalıdır. Yürek temizliği, ahlak temizliği, değer temizliği ancak böyle gerçekleştirilebilir. Ve ancak bu yolla uzun soluklu, uzun soluklu olduğu kadar onurlu, dürüst ve yiğitçe bir yaşam temsil edilebilir.

Zira her yerde çirkinlik var.
Her yerde kötülük var.
Her yerde zayıflık var.

Ülkede, bölgede, Avrupa'da, dünyada. Evet her yerde çirkinlikler var. İnsanın kendi yapısında çirkinlik var. Bu çirkinliğe karşı durmak, bu çirkinliğe karşı müthiş bir özgürleşme savaşı vererek güzelleşmek ve çirkinlikleri yok etmek, güzel insan, güzel toplum, güzel halk, güzel bir ülke ve güzel bir Dünya yaratabilmek için her şeyimizle kendimizi bu onurlaşma savaşına vermek gerekiyor.

Uzun yıllardır içerdeyiz. Çok uzun yıllar oldu. Halkımız kurtuluş davasını sahiplendi. Hakiler, Haliller, Aydınlar, Metinler, Azimeler, Beşeler, Mazlumlar, Hayri ve Kemaller yaşamlarıyla, kanları ve canlarıyla umut olup toprağa düştü. Toprak beslendi. Tohum toprağı çatlattı. Özgürlük filizi vatan topraklarını çimlendirdi. Çimler yeşerdikçe yeşerdi, dağlar, ovalar, köylerkentler çiçeklendi. Güzelleşti. Ağaçlar meyvaya durdu. Kuşlar, böcekler, ceylanlar doğaya can verdi. Kürde küsen dağlar, Kürt yiğidine gülümsedi, bağrını açtı. Çocuklar minnacık parmaklarıyla zafer işaretleri yapmaya başladı. Genç kızlar ve erkekler gerçek aşkları serihildanlarda yaşadı. Yaşlı amca ve ninelerin yaşlı ve ezik yüreklerinde yaşam umudu yeniden dirildi. "Bu günleri de gördüm ya rabbim! Bin şükür sana!" demeye başladı. Ölümü koşar adam arzulayan yaşlılar, "ah keşke genç olsaydım! Ah keşke elim-ayağım tutsaydı da yüreyebilseydim gençlerle!" demeye başladı.

Ulusal cephe gerçeği...

Baştarafı 23. sayfada

cikme içinde olduğumuzu ve bu eksikliğimizi ortaya koymanın bir özeleştiri olarak kabul edilmesi gerektiğini söylemekten asla çekinmiyoruz" (Abdullah Öcalan).

Kürdistan ulusal kurtuluş cephesini kurarak ilan etmenin ve örgütleyerek geliştirmenin bu gecikmesini büyük bir eksiklik olarak değerlendiren PKK, "halen zamanı gelmemiştir" diyenleri de mahkum ederek 15 Ağustos atılımının hemen ardından, 21 Mart 1985'de büyük bir coşkuyla Kürdistan ulusal kurtuluş cephesi ERNK'yi kurarak ilan etmiştir. PKK cepheyi ilanla birlikte Kürt ulusuna, Kürdistan halkına, yurtsever ulusal güçlere ve kişilere şu çağrıyı da yapmıştır: "Yeni bir sayfa açılıyor. Bu görkemli bir direnme sayfasıdır. İyi niyetli olan, direnme ve kurtuluş isteyen herkese bu sayfada adını yazma hakkı vardır. Geçmişte günahı ve suçu ne olursa olsun, gerçekten tüm içtenliği ve dürüstlüğüyle tarihe bu biçimde katılmak istiyorsa, bu hak herkese verilmelidir" (Abdullah Öcalan).

Demek oluyor ki cephe hiçbir zaman salt devrimcilerden kurulmuş olmaz. Özellikle sömürge ülkelerdeki cepheler çok daha esnek ve demokratik bir özelliğe sahiptirler. Bu cephelere katılımda aranan temel ölçü işbirlikçiliği reddetmek ve kurtuluş gerçeğine sadık kalmaktır.

Kürdistan'da bugün bir ulusal cephe ve ulusal kongreye doğru giderken yaşananlar bu gerçeklerin ve gelişmelerin kendisi olmaktadır. O halde bu sürecin kıymetini ve değerini bilmek gerekiyor. Bu da bu adımı yaşatmak ve geliştirerek başarıya götürmek olacaktır. Kuşkusuz bu da direnilerek, görev ve sorumluluğun bilincinde hareket edilerek ve pratikte gerekleri yerine getirilmekle mümkündür. Bu adımı ve süreci geçmişi kurcalayarak, ideolojik ayrıntılara girerek ve örgütsel çıkarları ön plana çıkartarak, görev ve sorumluluktan kaçarak, düşman güçlerin oyununa gelerek, sol-sağ sapmaya düşerek, direnmeye ve savaşmaya yan çizerek vb. daha birçok konuda yanlış davranarak boğuntuya getirmekten özenle kaçınmak gerekiyor. Bu adım ve sürecin sağlıklı gelişmesi ve sonuca başarıyla varması için tepedeki örgütlerden ziyade tabandaki kitlelerin eğitimine ağırlık vermek gerekir. Kürdistan halkının çıkarlarına ve devrimin ruhuna bağlı kalarak hareket ve mücadele edildiğinde Kürdistan'da bu sefer ulusal cephe ve ulusal kongre çabalarının olumlu bir sonuca varmaması için hiç bir neden ve engel yoktur.

***

Musa Anter'in failleri...

Baştarafı 13. sayfada

gerilladayken PKK'nin en önemli sorumlularından olduğunu, PKK'nin Lübnan'da bulunan akademisine gidip gerilla eğitimini gördüğünü ve PKK'nin tüm taktiklerini bildiğini, çok daha yararlı olacağını belirterek yetkililerin gözüne girmeyi başardığını ve bir de Kanat'ın vurucu özellikleri çok gelişkin, yani yapamayacağı hiçbir iş yoktur. Tüm itirafçıların PKK'ye düşman olduğunu, ancak bazıları düşmüş oldukları durumdan dolayı böylesi bir ruh hali içine girdiklerini, yani bir kez insiyatiflerini devlete kaptırdıklarını ve birçok işe bulaştırıldığı için başka bir kurtuluş yolu bulamadıkları için seçtikleri bu yolda yürümek zorunda hissediyorlar kendilerini şeklinde belirtiyor. Ancak Kanat ve Yakın içtenlikle bu işleri yapıyorlar. Yani PKK'ye devletten daha çok düşmanlık yapmaktadırlar. Babalarını dahi hiç gözlerini kırpmadan rahatlıkla işkenceyle öldürebilirler diye belirtiyor itirafçı.

SÜRECEK

Esir askerler ve Cenevre Sözleşmesi

Baştarafı 15. sayfada

İrfan Beder isimli Türk orsuna mensup er, esir alındıktan kısa bir süre sonra PKK'nin kuruluş yıldönümü olan Kasım ayında serbest bırakılarak, Kızılhaç vasıtasıyla YNK yetkililerine teslim edildi. Ancak ailesi oğullarının henüz kendilerine teslim edilmediği şeklinde açıklamaları sonrası yapılan araştırmalarda da Beder'den bugüne kadar bir haber alınamamıştır. PKK ise kamuoyuna yaptığı açıklamada Türk devletinin sahip çıkmadığını, buna rağmen Beder'i Kızılhaç aracılığıyla YNK'ye teslim ettiklerini ve teslim ettikten sonra kedilerinin de bir haber alamadıklarını belirttiler.

Son olarak 25 Kasım 1993 akşamı Cizre ilçe merkezinde serbest bırakılan askerler ise çeşitli karakol baskınlarında PKK tarafından esir alınan Yıldırım Yıldız (Erzurum), İbrahim Koçan (Erzurum), Ahmet Müsrev Yıldız (Konya) ve İsa Kahraman (Sivas) isimli erlerdi. Bunlar henüz serbest bırakılmadan ARGK Ana Karargah Komutanlığı Ajansımızı arayarak askerleri serbest bırakacaklarını açıklamış ve daha sonra serbest bırakılan bu askerler gazetecilere, gerillaların kendilerine iyi davrandıklarını açıklamışlardı.

Sonuç olarak ortaya çıkan tablo şudur: TC Cenevre Sözleşmesi'ne imza attığı halde, taraflardan biri olduğu ve 9 yıldır devam eden (hatta PKK'nin 17 Mart'taki tek taraflı ateşkesine rağmen) bu savaşta tüm savaş kurallarını ihlal etmekte ve Cenevre Sözleşmesi'ne uymamaktadır. Öyle ki Ümit Şahin ve İrfan Beder örneklerinde olduğu gibi, teslim aldığı kendi ordusuna mensup askerlerini dahi öldürme yoluna gitmiştir. Savaşın diğer tarafı olan PKK ise bizim tespit edebildiğimiz kadarıyla Türk ordusuna mensup 24 askeri esir almış ve askerlerin kendi açıklamalarına da yer verdiğimiz gibi herhangi bir kötü muamelede bulunmamış, hepsini de serbest bırakmıştır. Bütün bunlar bu savaşın salt bir yönünün göstergesidir. Buna benzer farklı açılardan örneklerle dolu bu savaşta hangi tarafın Cenevre Sözleşmesi'ne uyup uymadığı çok açıktır.

Mezopotamya Kültür Merkezi ile dayanışma gecelerine katılalım

PROGRAM:

- **Koma Çiya (Müzik)**
- **Koma Amed (Müzik)**
- **Zarokên Agirî (Müzik)**
- **Xanemîr (Ozan)**
- **Ganî Nar (Ozan)**
- **HUNERKOM-Ozanları**
- **HUNERKOM-Folklor grupları**
- **Dia ve slayt gösterimi**

Gecelerin yer ve tarihleri:

Yer: Frankfurt
Adres: Ball Sport Halle, Hörst
Saat: 16.00

Yer: Stuttgart
Adres: Hohen Staufen Halle / Göppingen-Stuttgart
Saat: 16.00

Yer: Berlin
Adres: Zitadelle, Berlin 20
Saat: 14.00

Yer: Hamburg
Adres: Von Melle, Park 4, Audi Max Halle, Damtor-Hamburg
Saat: 14.00

İsviçre, Hollanda ve Fransa'da yapılacak olan gecelerin tarihleri daha sonra belirlenecektir.

Ulusal seferberlikle...

Baştarafı 3. sayfada

lişmeye de yol açacaktır. Savaş bu boyutta sonuçlara yol açarken siyasi arenada da Kürt halkı yeni mevzilere hamle yapıp yerleşecektir.

TC'nin savaşma imkanlarını önemli oranda sağlayan Türkiye cephesi de, PKK'nin çağrısıyla oluşma sürecine giren devrimci demokratik güç birliğiyle ulusal kurtuluş mücadelesini rahatlatan bir konuma getirilecektir. Türkiye devrimci demokratik hareketi ulusal kurtuluş mücadelesinden güç ve destek alarak toparlanmaya ve siyasete müdahale edici hale getirilmeye çalışılacaktır. Devrimci demokratik güç birliğinin böyle bir olumlu gelişmeye yol açması TC'nin savaşma imkanlarını daraltarak ulusal kurtuluş mücadelemize önemli bir destek olacaktır. Enternasyonel tutumun Türkiye cephesi de somut ve etkili siyasal bir konuma kavuşmuş olacaktır.

Yine Başkan APO'nun dediği gibi artık tarih Kürdistan'ın tahrip edilmesiyle Türkiye'nin tahrip edilmesini birlikte yazacaktır. Savaş metropollere de taşınacak; TC'ye ve savaşa güç veren ekonomik imkanlar da tahrip edilecektir. Bunun sorumluluğu savaşta ısrar eden TC'nin olacaktır.

PKK TC'nin çözümsüzlükte tırmandıracağı savaşa, şiddete, katliamlara ve cinayetlere işte yukarıda belirttiğimiz siyasal ortam için de ulusal seferberlik politikasıyla karşılık verecektir. Ulusal seferberlik örgütlerin ulusal cepheleşmesinden güç alarak maddi ve manevi imkanlarının tümünü savaş cephesine aktaracaktır. TC tüm ekonomisini savaş için harcıyorsa Kürt ulusu da ekonomisini savaşı sürdürmede kullanacak, savaş ekonomisine girecektir. Tüm bireyleri genç ve yaşlı cepheye koşacaktır. TC zorunlu askerlikle cepheye sürdüğü askerleri karşısında gönüllü seferberlikle cepheye koşan genç-yaşlı, kadın-erkek, yiğit insanlarımızı bulacaktır. TC sağıyla, soluyla tüm gazetelerini, dergilerini savaşın hizmetine sokuyorsa, Kürt ulusu da bu alandaki tüm imkanlarını savaşı güçlendirme ve geliştirme için kullanacaktır. "Her şey savaş için her şey cephe için" sloganı zafer gününe kadar gündemde tutulacaktır. Her ulusun özgürlük mücadelesi tarihinde bulunan "her şey savaş cephesi için" dönemi Kürdistan için bu yıl gerçek anlamda yaşama geçirilecektir. Kölelik değil bağımsızlık ve özgürlük isteyen Kürdistan halkı bu slogana sarılacaktır. Bu çağrının gereklerini yerine getirecektir.

TC'nin imha savaşına verilecek karşılığın adı ulusal seferberlik olacaktır. Bunun dışında hiçbir yol bizleri özgürlüğe ve bağımsızlığa ulaştıramaz. Ulusal seferberliğe katılmak vazgeçilmez ulusal görevdir. Ulusunu, yurdunu seven her insan bu seferberliğe katılacaktır. Bu ruh ve yürüşle tüm kurumlarıyla savaş makinesi haline gelen faşist TC'nin üstüne üstüne gidilecektir. Korku ve yılgınlık yaratmak isteyen TC'nin üstüne korkusuzluğun ve cesaretin yarattığı ulusal kurtuluş güçleri korkusuyla yürünecektir.

Savaş tırmanacak, tarihte zorun oynadığı rol Kürdistan'da da gerçekleşecek. Halkın devrimci zoru sonucu tayin edecektir. Çözümün yakınlığının zorun şiddetli olmasını getirmesi de anlaşılırdır. Çünkü egemen güçler zorun büyüğünü her zaman yıkılma ve çürüme döneminde kullanmışlardır. Halklarda özgürlük arifesinde şiddetin en üst biçimine yönelmişlerdir. Bu nedenle savaşın şiddetli ve tırmanması özgürlük meşalesinin hızlandırılması anlamına da gelecektir. O halde ulusal kurtuluş için savaşı her alanda yükseltelim, TC'ye büyük bir şamar vurarak tüm Ortadoğu halklarını Akdeniz, Ege ve Karadeniz havzası insanlarını sevindirelim. Halkları çağdaş sömürgeci Asurdan kurtaralım. Bu onurdan ulus olarak, birey olarak pay alalım. Bu onurdan tüm Kürtlerin ve Kürt örgütlerin pay sahibi olması için elimizden gelen çabayı gösterelim.

Yeni sürecin niteliğini savaşın seyri belirleyecektir. Bu sürede gelişecek savaş kördüğümü çözen kılıç görevini görecektir. O halde ulusal kurtuluş güçlerinin kılıcının keskin olması için ne gerekiyorsa yapılmalıdır. Partimiz, ordumuz, ulusal Önderimiz APO'nun komutasında bunu gerçekleştirecektir. Bu onurlu görevi yapmak için her şey yapılacaktır. Başkomutan Ulusal Önder APO'nun bu savaşı da kazanması için **ULUSAL SEFERBERLİK** çağrısına güçlü bir cevap verilmelidir.

Günümüzün sloganı ulusal cephe ve ulusal seferberlik olmalıdır.

O HALDE ULUSAL SEFERBERLİK İÇİN İLERİ!

Yado'nun ruhu şad oldu...

Baştarafı 4. sayfada

mayan, bu iyi niyeti, bu adımı, bu fırsatı ve bir bütün olarak bu süreci kötüye kullanan, bilinçlice saptıran ve yanlış değerlendiren TC ve onun gibi düşünen kimi sol güç ve solcular için ders verici olmuştur. TC ve diğerleri çok iyi bilmelilerki, bu eylemin de gösterdiği gibi ateşkes ilan etmek, siyasal çözüm ve barış isteminde bulunmak PKK ve Kürdistan halkı açısından ne bir zayıflama ve gerileme belirtisidir ne de teslim olma ve silah bırakmaktır. Kürdistan halkı PKK öncülüğünde zafere kadar savaşacak ve koşullarını kendisinin tayin etmesi dışında hiç bir zaman kendini silahsızlandırmayacak ve ordusuz kılmayacaktır. Bu durumu tartışma konusu bile yapmayacaktır. Ordu güçlerimiz ülkemizin ve halkımızın savunma ve koruma gücüdürler. Bağımsız ve özgür koşullar da bile var olacaklardır. Bugün için değil ordu güçlerimizin dağıtılması veya silahsızlandırılması, tersine zaferi sağlayacak ve koruyacak kadar büyütülmesi, eğitilmesi ve donatılması söz konusudur. Bu gerçeği başka türlü göstermek boş bir çaba olacaktır.

Bingöl eylemi ardından KURD-HA'ya demeç veren Başkan APO şöyle demektedir: "Gerek gerillaya ve gerekse halkımıza karşı sürdürülen bu operasyon ve saldırılar bize misilleme hakkı tanımıştır. Ordu birliklerimiz bu haklarını kullanmışlardır. Barış istiyorlarsa bunun için hala vakit vardır. Ateşkes süreci devam ediyor. Fakat bunu yakın bir zamanda, farklı bir süreçle her an noktalayabiliriz". Bundan daha haklı ve meşru bir gerekçe söz konusu olamaz. Bu durumda "gerilla provokasyona geldi, kendi başına hareket etti" biçimindeki suçlamaları ham hayallerdir. Ordu güçlerimiz ateşkesten bu yana tek yanlı savaşan ve saldırı üzerine saldırı yapan TC'ye hak ettiği dersi vermişlerdir. Yine çeşitli kınamalar var. Bu kınamaları da kabul etmiyoruz. Ordu güçlerimiz misilleme hakkını kullanmışlardır ve TC'yi uyarmışlardır. Ortada kınanacak bir güç vardır ve bu güç TC'dir.

Son evlem bir kez daha gösterdi ki TC'nin yolu çıkmaz bir yoldur. TC savaşta ısrar etmekle kan, acı ve yıkıma neden olmaktadır. PKK'nin tek yanlı olarak ilan ettiği ateşkese, siyasal çözüm ve barış istemine TC gerekli karşılığı vermemekle savaşın giderek daha da büyümesine, şiddetlenmesine, uzamasına yol açmıştır. Oysa eşit ve özgür temelde birlikte yaşamanın koşulları hala tümden ortadan kalkmamışken her şeyden önce Türkiye halkı, kamuoyu ve devrimci-demokratik temsilcilerinin TC'ye karşı harekete ve eyleme geçmeleri gerekmektedir. Kendi kaderlerini TC'ye bırakır veya ona teslim ederlerse TC'nin gittiği yol kendileri için de büyük bir yıkım, kan ve acı olacaktır. TC'nin Kürdistan halkına karşı yürüttüğü sömürgeci savaşa karşı çıkarak bu savaşı kendi içinde işlemez kılmada Türkiye halkına, kamuoyuna ve temsilcilerine düşen sorumluluk ve görev büyüktür. Bu görevini yerine getirmezlerse tarih karşısında kendileri de haksız ve hatta suçlu konuma düşeceklerdir.

Kürdistan halkı giderek savaşa daha iyi alışmaktadır. TC'nin ona yaşattığı kölelik savaşmaktan daha ağır bir yüktür. Savaşmadan kimlik ve özgürlüğün mümkün olmayacağını çok iyi bilmektedir. Ateşkes, siyasal çözüm ve barış olayı Kürdistan halkının istemi ve kararıydı. TC bu çağrıya savaşla karşılık vermekle Kürdistan halkının savaşma azmini daha da biledi, ve direnme gücünü daha da artırdı.

Mademki TC savaş dışında başka bir yol bırakmıyorsa Kürdistan halkı da PKK öncülüğünde savaşarak zafere gitmekten bir adım bile geriye atmayacaktır. Ulusal kurtuluş savaşı Kürdistan halkına ve insanına kimlik ve özgürlük sağlıyor, onur ve saygı kazandırıyor. Çünkü bu savaş onun kendi kaderini eline alma, gücünü, idaresini ve otoritesini temsil etme ve insanca yaşama savaşıdır."

ULUSAL BİRLİK VE ULUSAL ÖZGÜRLÜK İÇİN BONN'DAYDIK

Büyük, Özgür Kürdistan ve Ulusal Birlik Yürüyüşü'ne katılan tüm halkımıza ve dostlara!

Avrupa'daki halkımızın ve yurtsever güçlerin tarihsel anlamdaki bu büyük bir araya gelişini selamlıyorum.

29 Mayıs yürüyüşünüz mücadele ve onur dolu savaşımımız açısından ve uluslararası duyarlılık yönünden tam bir zirvedir. Tümünüzün tarihimizin bu önemli aşamasında anlamlı rol oynayacak çıkışınız için kutluyorum. Selamlarımı ve saygılarımı sunuyorum.

Bilindiği gibi Kürdistan ulusal kurtuluş kavgamız ve özgürlük atılımımız, içinde bulunduğumuz süreçte oldukça tarihi bir dönemden geçiyor. Onurlu ve şerefli bir siyasi çözüm için ve daha çok kana, acıya, yıkıma yol açmamak amacıyla, Newroz'dan bu yana geçen sürede, oldukça sorumlu davrandık. Temel insani haklarımızı istedik. Ve bunun için çok önemli bir süreci başlattık. Başlattığımız süreç ve attığımız adımlar, bugüne kadar bizi inkar eden, bize imhayı ve teslimiyeti dayatan Türk devletine, onun egemenlik sistemine bir barış ve çözüm fırsatı vermek içindi.

Yine bu dönemde, Kürdistanlı yurtsever güçlerle imzaladığımız protokoller ve atılan güç birliği adımları bizi cephe birliğine doğru götürmektedir. Çok değer verdiğimiz bu gelişmenin pratik gereklerini yerine getirerek, oldukça da sorumlu davranarak süreci güçlendirmek ve ulusal birliğin temellerini atmak için, bizden beklenecek tüm kararlılığı göstereceğimiz kesindir.

Aynı şekilde, Türkiye devrimci-demokratik güçleriyle de değerli, anlamlı ve pratikte hayat bulacak güç birliği adımlarını atmış bulunuyoruz. Kısa sürede özlenen bu adımın da olumlu bir şekilde sonuçlanacağı ve önemli bir tarihi dönemin bu anlamda da başlatılacağı inancındayım.

Hem tek yanlı ateşkes kararımızla ve hem de dostlarımızla birlikte, Türk devletinden ısrarla çözüm yönünde ciddi siyasi-pratik adımlar bekledik. Onları barış adına bu uğursuz yollarından vazgeçirmeye çalıştık. Ancak bütün bu olumlu yaklaşımlarımıza aylardan beri aldığımız cevap; imha pratiğinin devam ettirilmesi, özel savaşın tırmandırılması ve bizden teslim olmamızın istenmesi şeklinde oldu. Onlarca gerilla katledildi, koruculuk azdırıldı, köyler yakıldı-yıkıldı, kimyasal silah kullanıldı ve siyasi çözüm önerileri hep reddedildi.

(...)

Biz siyasi çözüm istiyoruz. Dost-düşman herkes duysun ki, teslim olmaktansa son ferdimize kadar ve son mermimize kadar tarihimize ve şehitlerimize layık bir şekilde ölmeyi tercih ediyoruz.

Bu temelde yürüyüşe katılan halkımıza ve ona öncülük eden dostlara bu tarihi adımlarının büyük bir başarı ifade ettiğini belirtmek istiyorum. Bundan sonra herkesin artan bir çabayla, özgürlük yürüyüşüne, ulusal birliğe katkılarını bekliyorum. Bu sefer ki yürüyüşümüzün zafer yürüyüşü olacağını ve sonucun kesinlikle böyle kazanılacağını söylüyorum.

Tüm Kürdistanlı yurtseverlere, cephe dostlarımıza, Türkiyeli devrimcilere ve yürüyüşümüze katılan konuklara selamlarımı, sevgilerimi ve saygılarımı sunuyorum.

Yaşasın Özgür Kürdistan ve Ulusal Birlik Yürüyüşü'nüz!
Yaşasın yurtsever güçlerin cephe birliği!
Kahrolsun teslimiyet!

Abdullah ÖCALAN
PKK Genel Sekreteri
29 Mayıs 1993

